Cartea *Feminismul şi Noua Ordine Mondială* a Dr. Henry Makow reprezintă un eveniment ştiinţific deosebit, de delimitare etică şi bioetică, de atitudine academică autentică şi mărturisitoare din punct de vedere spiritual şi civic, faţă de cei ce *formează* şi *deformează* lumea modernă în numele drepturilor şi libertăţilor individului. Autorul aduce suficiente argumente că aceşti manipulatori de opinii şi *îndrumători iluminaţi* din laboratoarele îndoctrinării feministe se luptă să pervertească femeia, să denatureze familia şi să distrugă societatea.

Lupta se duce atât cu mijloacele de propagandă ale democraţiei, ale ideologiei comuniste, cât şi cu cele ale Noii Ordini Mondiale (prin *iluminaţi* şi *neiluminaţi*, guverne, servicii secrete, francmasoni de toate nuanţele, pseudo-oameni de ştiinţă etc.), infiltrând, viclean şi devastator, în muzică, artă, teatru, literatură, cultură, politică, societate civilă, şcoală şi chiar în cultele religioase, concepţiile feministe şi homosexuale...

Pr. prof. dr. Mihai Valică

În societatea modernă, care pare să îşi piardă identitatea, în care noul se străduieşte să ia cu orice preţ locul tradiţionalului, făcând abstracţie de orice repere şi valori, femeia se luptă să se emancipeze. Are impresia că o face din spirit de independenţă, că o face „pentru că aşa vor muşchii ei". Dar, în realitate, lucrurile stau cu totul altfel. Masculinizându-se, ea nu face altceva decât să se lase *reeducată* de stăpânii din umbră ai lumii acesteia. Dr. Henry Makow demonstrează acest lucru, prezentându-ne asaltul – de care nu mulţi nu sunt conştienţi – asupra femeilor şi feminităţii...

Editorul

Dr. Henry Makow – FEMINISMUL ŞI NOUA ORDINE MONDIALĂ

Dr. Henry Makow

FEMINISMUL
ŞI NOUA ORDINE MONDIALĂ

Emanciparea femeii • Pervertirea familiei • Deturnarea societăţii

Henry Makow a dat în vileag feminismul, frauda cea mai insidioasă şi mai destructivă din zilele noastre. Cartea aceasta îţi poate schimba perspectiva asupra lumii...

Jeff Rense (Rense.com)

Preluarea materialelor din acest volum (fie în formă tipărită - în ziare, reviste - sau în formă electronică, pe blog-uri sau site-uri) este liberă, cu menţionarea exactă a sursei citate.

Ediţia originală: *Cruel Hoax: Feminism and the New World Order*, Silas Green, 2007

Dr. Henry Makow

FEMINISMUL ŞI NOUA ORDINE MONDIALĂ

Emanciparea femeii. Pervertirea familiei. Deturnarea societăţii.

Traducere din limba engleză
de Mihaela Drăghici

Nota editorului

În ultimii ani s-au tipărit o mulţime de cărţi despre Noua Ordine Mondială, despre masonerie, despre Grupul Bilderberg, despre societăţile secrete care vor să instaureze un guvern mondial, să redefinească umanitatea şi să pervertească societatea. Majoritatea acestor lucrări amestecă însă adevărul cu minciuna, nereuşind să lămurească lucrurile. De multe ori, ele creează doar panică în rândul cititorilor, fiind un fel de substitut cu pretenţii elevate al literaturii *horror*.

Autorul cărţii de faţă, Dr. Henry Makow, este unul dintre cei mai mari specialişti în literatura conspiraţionistă. În volumul de faţă, el analizează curentul feminist cu multă atenţie. Nu o face cu o detaşare academică rece. Şi nu o poate face aşa, întrucât el însuşi a fost un feminist convins. Predând altora ideile feministe, a cunoscut în mod direct efectele dezastruoase ale mentalităţii pro-feminism. Un pompier poate vorbi detaşat, la o emisiune televizată, despre etapele unui incendiu. Dar, când propria casă îi este cuprinsă de flăcări, el nu poate vorbi impasibil despre distrugerea casei sale. Ci încearcă să stingă focul.

Acest lucru îl face în acest volum autorul. Având conştiinţa necesităţii tragerii unui semnal de alarmă, el demontează ideile propagandei feministe. Din păcate, intelectualitatea contemporană are tendinţa de a respinge aprioric orice atac la adresa idolilor pe care ea însăşi i-a emanat, preferându-i adevărului. Cartea de faţă nu va fi o carte promovată de mass-media, ci va fi *arsă* pe rugul indiferenţei şi al ignorării. Acesta este preţul pe care trebuie, de fapt, să îl plătească astăzi ori-

ce idee, carte sau chiar persoană care încearcă să apere valorile tradiţionale.

Henry Makow este de origine evreu. Dacă are o poziţie critică faţă de anumite grupări sau societăţi secrete, nu o face pentru că ar fi antisemit. Dimpotrivă, familia a fost una dintre valorile de bază ale poporului evreu din vechime, şi rămâne o valoare de necontestat şi pentru evreii zilelor noastre. În acelaşi timp, preferând Legea cea nouă a iubirii, adusă de Hristos, Legii Vechi, el are şi curajul de a apăra valoarea familiei, fără să se teamă de consecinţe. El este un cărturar care merge împotriva curentului, fiind *politically incorrect*.

Poate că limbajul cărţii este, pe alocuri, puţin vulgar. Dar vulgaritatea nu se datorează poziţiei autorului, ci strict ideilor pe care le contestă. Este dificil - şi uneori inutil - să combaţi o idee sau un curent doar în linii generale, fără să faci referire la caracteristicile sale.

Cuvântul înainte al cărţii de faţă este scris de către unul dintre profesorii universitari cei mai lucizi ai României contemporane - este vorba de părintele Mihai Valică, autor a numeroase cărţi şi studii teologice (fiind unul dintre puţinii care au scris despre teologia socială).

Această carte nu poate şi nu trebuie citită ca o simplă lectură de vacanţă, ca un roman poliţist sau ca o carte de spionaj. Citind-o, femeile trebuie să conştientizeze şi să recunoască măsura în care au acceptat să fie reeducate de mass-media prin idei feministe. Bărbaţii trebuie să aibă capacitatea de a observa manifestările *virusului* feminist şi să aibă delicateţea de a le ajuta pe femei să îşi redescopere feminitatea, lepădând ideile fixe ale emancipării.

Ca orice carte de valoare, cartea de faţă îşi invită cititorii la un examen. Examen pe care îl veţi înţelege singuri...

CUVÂNT ÎNAINTE

Pr. prof. dr. Mihai Valică

Cartea *Feminismul şi Noua Ordine Mondială* a Dr. Henry Makow reprezintă un eveniment ştiinţific deosebit, de delimitare etică şi bioetică, de atitudine academică autentică şi mărturisitoare din punct de vedere spiritual şi civic, faţă de cei ce *formează şi deformează* lumea modernă în numele drepturilor şi libertăţilor individului. Autorul aduce suficiente argumente că aceşti manipulatori de opinii şi *îndrumători iluminaţi* din laboratoarele îndoctrinării feministe se luptă să pervertească femeia, să denatureze familia şi să distrugă societatea.

Lupta se duce atât cu mijloacele de propagandă ale democraţiei, ale ideologiei comuniste, cât şi cu cele ale Noii Ordini Mondiale (prin *iluminaţi şi neiluminaţi*, guverne, servicii secrete, francmasoni de toate nuanţele, pseudo-oameni de ştiinţă etc.), infiltrând, viclean şi devastator, în muzică, artă, teatru, literatură, cultură, politică, societate civilă, şcoală şi chiar în cultele religioase, concepţiile feministe şi homosexuale.

Autorul nu consideră că aceste acţiuni oculte sunt ireversibile, fataliste şi nevindecabile moral, dacă sunt deconspirate din vreme cu curaj, prevenite constant, temeinic şi sistematic, la toate nivelurile, pentru a putea fi diagnosticate din timp. Tocmai acesta este şi scopul cărţii *Feminismul*: de a informa despre era propagandei feministe şi homosexuale, de a preveni şi corecta comportamentul deviant şi maladiv al societăţii actuale amăgite, care tinde să se înregimenteze inconştient şi fără rezerve într-o lume a prostituţiei corporatiste.

În contrast cu feminismul şi homosexualitatea, autorul demonstrează impecabil că heterosexualitatea oglindeşte normalitatea omului şi trăirea acestuia în comuniune de iubire creatoare, după voia lui Dumnezeu. Femeile trebuie să-şi apere feminitatea nu pentru sine sau pentru o altă femeie, ci pentru bărbaţi, tocmai pentru ca aceştia să le iubească şi să fie iubiţi şi să primească vitalitate din forţa dragostei (şi nu din puterea artificială a *Viagrei*).

Dragostea se *împărtăşeşte şi nu se prestează*. În caz contrar viaţa este doar o *pedalare în gol* şi o risipire fără sens. Dragostea soţilor *oglindeşte dragostea lui Dumnezeu faţă de creaţie* şi reprezintă pronia lui Dumnezeu pentru prospeţimea permanentă a lumii şi a înveşnicirii ei. Numai în această ipostază bărbat – femeie, omul este om complet şi chipul şi asemănarea lui Dumnezeu: *Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat şi femeie* (Facere 1: 27).

Deci, relaţia dintre ei este una ontologic-conjugală holistică, unitară, iar nu una juridică individualistă sau utilitaristă, adică *de folosinţă reciprocă* sau de subordonare. Legătura conjugală dintre ei defineşte rolurile, caracteristicile şi proprietăţile unice ale fiecăruia, care, într-o manieră tainică, reflectă, oricât de puţin, pe Însuşi Dumnezeu, Care este iubire creatoare.

Iisus Hristos, prin venirea Sa la nunta din Cana Galileii, resfinţeşte actul creării omului ca bărbat şi femeie, cinsteşte nunta şi, prin minunea transformării apei în vin, salvează onoarea nunţii şi asigură continuarea bucuriei acestui moment unic, dându-ne o mărturie practică, ca o icoană vie, că unirea Sa cu Biserica Lui este modelul unirii mistice între Mire şi Mireasă prin Taina Nunţii (cf. Efeseni 5). Inclusiv venirea lui Mesia în lume este comparată mereu biblic cu un Mire care vine să-Şi găsească Mireasă. Relaţia bărbat-femeie, deci

heterosexualitatea, este o paradigmă a sacrului, a Bisericii lui Hristos, care reprezintă Împărăţia lui Dumnezeu şi a veşniciei.

În antropologia creştină, femeia este egală cu bărbatul (cf. Galateni 3: 28) datorită originii lor comune; soţii nu se află într-o competiţie, ci într-o comuniune reciprocă fizică şi duhovnicească, după modelul Sfintei Treimi. În antropologia de tip feminist sau homosexual se folosesc paradigme doar din lumea căzută şi pervertită de păcat, care creează fixaţii şi confuzii de identitate sexuală, cu urmări dezastruoase în viaţa personală şi comunitară. Ortodoxia se inspiră obiectiv din modelul comuniunii de iubire cu Dumnezeu cel slăvit în Treime şi din cel dintre bărbat şi femeie.

Pentru un creştin, a fi înţelept şi mereu atent la ispite este o poruncă a lui Hristos (cf. Matei 10: 16), iar pentru un necreştin, o elementară deşteptăciune. Însă şi pentru unul, şi pentru altul, lipsa discernământului, necunoaşterea, credulitatea, necredinţa, trecerea oarbă sau nepăsătoare prin viaţă înseamnă reeditarea dialogului cu şarpele din paradis şi acceptarea amăgitoare a planului de luciferizare a lumii.

Întrucât francmasoneria şi forţele oculte sunt cele care se joacă de-a Dumnezeu, se substituie Lui, urmăresc demolarea forţelor morale tradiţionale şi firești, asumându-şi rolul de *şarpe de serviciu al lumii împătimite, sub chipul toleranţei şi al negării de sine*, cred că oamenii ar trebui preveniţi pastoral şi liturgic prin formulări noi de ectenii, în cadrul cultului divin, cum ar fi: *încă ne rugăm ca Domnul Dumnezeul nostru să ne izbăvească de lucrarea luciferică a mondialismului ocult şi francmasonic şi de toată lucrarea diavolească a descreştinării lumii. Ne rugăm Ţie, Doamne, auzi-ne şi ne izbăveşte! Amin.*

DESPRE AUTOR

Tatăl meu îşi aminteşte că atunci când am ajuns pe această lume am privit de jur-împrejurul sălii de naştere, părând parcă a întreba: „Ce tărâm este acesta? Ce se întâmplă aici?" Nimic nu s-a schimbat de atunci.

Cea mai mare parte a vieţii mele lumea mi-a părut lipsită de vreun sens. Mi s-a spus că Dumnezeu nu există, însă eu aveam o intuiţie a unui inerent Plan şi Scop. Mă aşteptam cumva să fiu luat deoparte şi iniţiat în tainica înţelepciune a omenirii. Mi-era greu să cred că Dumnezeu Se chinuia atâta pentru o existenţă ca aceasta – ar fi ca şi cum Colosseum-ul roman ar fi fost construit pentru un joc ca „tiddlywinks" (pentru a face uz de analogia lui Malcom Muggeridge).

Cea Mai Mare Greşeală a mea a fost aceea că nu m-am încrezut în propria mea intuiţie şi viziune. De fapt, am fost prea *smerit*. M-am bazat pe călăuzirea celor mai vârstnici decât mine din mass-media şi din sistemul educaţional. Aşa că am sfârşit prin a mă simţi confuz şi disfuncţional.

Eram stăpânit de setea de a scrie Adevărul. Reporterii de investigaţie erau modelele mele. La vârsta de 12 ani am scris un articol axat pe sfaturi către părinţi, care a apărut în 40 de oraşe. Când am intrat pentru prima oară în sediul ziarului local, mirosul cernelii de la tiparniţe m-a extaziat. Gândul că astfel aş putea atinge inimile a milioane de oameni era îmbătător.

Dar nu cunoşteam Adevărul, astfel că mi-am ales alte profesii între timp. Am devenit profesor universitar şi am inventat un joc de societate numit Scruples. În

ceea ce priveşte viziunea politică, eram un feminist tipic stângist şi sionist.

Dumirirea mea s-a petrecut la vârsta de 48 de ani, în 1997, când am început să supun îndoielii educaţia mea în spirit feminist. Instinctele mele îmi spuneau că nu trebuie să îi mai las pe alţii să gândească în locul meu.

Întorcându-mă la slujba mea de profesor cu jumătate de normă, am propus o dezbatere despre feminism la ora mea de engleză. Am realizat că universitatea se schimbase în timpul absenţei mele. Dintr-un spaţiu al interogaţiei libere, se transformase într-un laborator al îndoctrinării feministe.

Zelotistele feministe şi-au ieşit din minţi când le-am pus înaintea ochilor un alt punct de vedere asupra acestei probleme. Mi-au răstălmăcit afirmaţiile şi m-au scos afară din clasă cu ajutorul administraţiei feministe. Am dat în judecată o publicaţie locală pentru că le-a publicat minciunile şi am câştigat. Multe studente de-ale mele au depus mărturie în favoarea mea.

Feminismul face parte din ceea ce Marilyn Ferguson numea „Conspiraţia Vărsătorului", o mişcare ocultă (luciferiană) care domină în secret majoritatea guvernelor şi instituţiilor din zilele noastre.

Feminiştii îşi închipuie că „luptă împotriva patriarhatului", însă clanurile Rockefeller şi Rothschild îi sponsorizează în întregime. L-am vizitat pe directorul Consiliului de Afaceri din Manitoba, care reprezintă cele mai mari corporaţii din zonă. Ei sunt cei care susţin financiar universitatea.

Nu îl deranja că studenţii erau învăţaţi să deteste corporaţiile şi să devină homosexuali? Nu, deloc. (Pretindea că nici nu este adevărat.) Şi cu asta am încheiat discuţia despre faptul că feminiştii ar lupta împotriva sistemului.

Încercând să găsesc o explicaţie, am luat în mână cartea lui James Peacock, *Umbrele puterii*, şi totul a început să capete un înţeles. Dar mi-a luat trei ani ca să reuşesc într-un final să elimin orice urmă de îndoctrinare. Am perceput toată această căutare ca pe o luptă de a mă dezbrăca de o cămaşă de forţă mentală. Dar, odată lucrul dus la bun sfârşit, a fost o reală eliberare de ordin spiritual înţelegerea faptului că societatea este construită pe fraudă şi, ca atare, nu este vrednică de respectul nostru.

Mi-am înregistrat fiecare pas al reeducării mele pe site-ul *www.savethemales.ca* şi mi-am câştigat câţiva adepţi. Un bun profesor nu este altceva decât un student care împărtăşeşte şi altora modul lui de a înainta pe calea spre cunoaştere.

Nu am schimbat lumea, dar viaţa mi s-a îmbunătăţit enorm şi sper că pe acest drum al meu am tras după mine şi pe unii dintre cititori. Scrisul meu este o trudă făcută din iubire, iar cititorii mei mi-au răsplătit-o, la rându-le, cu iubire.

Aceasta este partea operei mele care are în vedere sabotajul societăţii din perspectivă politică. M-am străduit să elimin repetiţiile, însă apelez la indulgenţa dumneavoastră. Fiecare articol a fost iniţial redactat de sine stătător. Aceste adevăruri mi s-au revelat pe parcurs, astfel că am reluat aceleaşi teme în termeni diferiţi.

CUPRINS

Nota editorului .....
Cuvânt înainte .....
Despre autor .....

INTRODUCERE: Asaltul asupra societăţii heterosexuale .....

PARTEA ÎNTÂI:
Feminism, comunism şi Noua Ordine Mondială
Betty Friedan. *„Mami" era comunistă* .....
Gloria Steinem. *Cum s-a folosit CIA-ul de feminism ca să destabilizeze societatea* .....
Feminismul roşu. *Comunismul american şi originile emancipării femeilor* .....
Comunismul. *Înşelăciunea utopică de pe Wall Street* .....
„Monoloagele vaginului". *Impasul feminismului* .....
Violenţa domestică. *Zorii statului feminist poliţienesc* .....
Ordinul Illuminati. *O conspiraţie monstruoasă dincolo de orice imaginaţie* .....
Femeile în toiul luptei. *Armata ridică război asupra genului tău* ..
Helen Gurley Brown. *Transformarea femeilor în prostituate corporatiste* .....
Lamentaţie. *„Feminista din mine suferă"* .....
Feminismul poate fi tratat. *Dacă este diagnosticat din timp.*

PARTEA A DOUA:
Homosexualitatea şi hetero-homosexualitatea
Între a ne amăgi şi a fi amăgiţi. *Este comportamentul gay maladiv?* .....
Fixaţia infantilă. *Playboy şi Revoluţia (homo) sexuală* .....
Căsătoria dintre persoanele gay. *Societatea heterosexuală se află sub asediu* .....
Frica de prădătorii gay. *Confesiunile unui „homofob"* .....
Propaganda prin literatură. *„Un tramvai numit persecutarea heterosexualilor"* .....
Agenda homosexuală în campusul universitar. *Iată pădurarii gay!* .....
Irshad Manji. *Reformatoarea musulmană lesbiană lucrează pentru Noua Ordine Mondială* .....

Hugh Hefner. *De ce orice pornograf este gay* 132
Betty Friedan. *Geneza unei feministe* 137
Josnică şi destrăbălată. *Cum a ucis feminismul curtarea în campus* 143
Fetele sunt luate de val. *Tânăra domnişoară este o târfă* 147
Uneltirea răului. *Suntem programaţi mental să devenim gay* 152

PARTEA A TREIA:
Cum funcţionează heterosexualitatea
Cum am devenit un „mench". *Revendicându-mi identitatea furată de feminism* 156
Revendicarea puterii masculine. *În Epoca Viagra* 162
Dragostea bărbatului. *Oglindeşte dragostea lui Dumnezeu faţă de creaţie* 167
Bărbaţii trebuie să apere femeile feminine. *(Altfel le vor pierde)* 170
Puterea abandonului sexual. *De ce feministele sunt adeseori frigide* 175
Efectul privării sexuale asupra femeilor. *(Femeile au nevoie să fie iubite)* 179
Bikini versus burka. *Destrăbălarea femeilor americane* 184
Pretinzând iubirea. *Cum derapează căsătoriile* 187
Femeile sunt „de nestăpânit". *A venit vremea să redevenim bărbaţi* 190
De ce îşi pierd bărbaţii interesul faţă de femei. *Bărbaţii castraţi nu pot iubi* 193
Recurgând la câini pentru a avea o familie. *Iubirea face viaţa dulce* 197
Feminismul le lipseşte pe fete de dragostea tatălui. *Fetele au nevoie de validare* 199
Autocontrolul. *Stăpânirea impulsului sexual masculin* 206
Angoasă. *Bărbaţii nu trebuie să presteze* 212
Sexul şi aventurile romantice – o pedalare în gol. *Elitele exploatează şiretlicul firii* 215
Arta feminităţii pe cale de dispariţie. *Fascinanta feminitate* 219
Prezicerea nevoilor proprii. *Iubirea se bazează pe dependenţă reciprocă* 222
Lilith. *Rădăcinile oculte ale feminismului* 226
Incorect politic. *Sfat pentru tineri* 230
Dragoste ori sex. *Ce vrem de fapt?* 235

PARTEA A PATRA:
Francmasoneria, controlul mental şi Societatea Illuminati
Francmasoneria. *Dorinţa de moarte a omenirii* 24
Îndoctrinare. *Cum îşi trădează universitatea studenţii* 24
Tavistock. *Cum se joacă elitele de-a Dumnezeu* 25
Cultura modernă. *Rădăcinile iudeo-masonice ale „culturii" moderne* 25
Marxismul cultural. *Fundamentul fraudulos al culturii moderne* 26
Înfiorător. *Este clădirea Adunării Legislative locale un templu păgân camuflat?* 26
John Kerry. *Şi arta sovietică a controlului mintal* 27
Reclamele de la televizor. *Corporaţiile au o agendă socială subversivă* 27

SERIA „SIMFONIA ROŞIE"
Partea întâi - Clanul Rothschild dirijează „Simfonia Roşie". 28
Partea a doua - Exterminat! Revelaţia finală a francmasoneriei 29
Partea a treia - Bancherii de la centru vor controlul totalitar 29

EPILOG: Ce se poate face? 3

Anexe:
Bărbaţii cu succes la femei 3
„Sentimentul de posesiune" este parte a căsătoriei 3
Mesaje de la cititori 3

INTRODUCERE
Asaltul asupra societăţii heterosexuale

Ceea ce vreau să spun poate părea scandalos la început. Va sfida toate lucrurile pe care le-aţi primit prin educaţie. Nu vă cer decât să binevoiţi a mă asculta până la capăt şi, după aceea, veţi putea să verificaţi şi să daţi crezare ori nu spuselor mele, după bunul plac.

Subiectul este atât de vast, încât tot ceea ce pot eu face nu este decât să „unesc punctele". „Punctele" constau din articole care iniţial au apărut pe site-ul meu *www.savethemales.ca*. Când veţi finaliza de parcurs această colecţie, veţi avea imaginea de ansamblu.

Fiind născut în 1949, maturitatea mea a coincis cu un plan secret de inginerie socială menit să destabilizeze societatea prin programarea oamenilor normali să se comporte ca nişte homosexuali. Asaltul insidios asupra heterosexualilor a fost deghizat sub forma „revoluţiei sexuale", a „drepturilor homosexualilor" şi a „feminismului".

Aceasta poate părea ridicol, deoarece noi ne gândim la homosexualitate strict în termenii atracţiei între persoane de acelaşi sex. Însă homosexualitatea ar trebui privită în termeni mai largi: ca fixaţie infantilă cauzată de confuzia cu privire la propria identitate sexuală, având drept urmare *incapacitatea de a realiza o legătură permanentă cu un membru de sex opus şi* (de obicei) *de a întemeia o familie*. Simptomul principal al acestei dereglări este căutarea sexului impersonal pur şi simplu pentru plăcere şi nimic mai mult (adică promiscuitatea).

Conform acestei definiţii, mulţi heterosexuali pot fi clasaţi ca homosexuali. Într-adevăr, inginerii sociali din vârful piramidei se pare că ţintesc către crearea unei lumi „hetero-homosexuale", una în care indivizii să fie bisexuali, promiscui şi nefamilişti.

(Da, o restrânsă minoritate de homosexuali sunt monogami. În curând vom putea spune acelaşi lucru şi despre hetero-homosexuali.)

Ideea de ne transforma în hetero-homosexuali este parte a unui plan vechi de câteva veacuri, ticluit de o elită financiară internaţională cu sediul în Cetatea Londrei, care are scopul de a pune stăpânire pe întreaga bogăţie a lumii şi de a pune bazele unui guvern totalitar secret peste întreaga lume, care să i se închine lui Lucifer.

Această „Nouă Ordine Mondială" este de fapt vechiul Imperiu „Britanic" reambalat. Imperiul „Britanic" dintotdeauna a însemnat o mică oligarhie financiară satanică, preponderent de orientare homosexuală, care a colonizat Anglia şi o bună parte a lumii.

Acest grup reprezintă o uniune dintre bancherii evrei şi aristocraţia britanică, creată prin legături pecuniare şi matrimoniale, şi printr-o credinţă ocultă (francmasoneria). Această afirmaţie poate părea unora absurdă, dar, dacă săpaţi mai adânc, veţi descoperi că este adevărată. Puteţi începe cu articolul de pe site-ul meu „Conspiraţia iudaică şi imperialismul britanic".

„Planul" vizează distrugerea tuturor forţelor „colective" capabile de a opune rezistenţă. Aceste forţe, care constituie fundamentul identităţii umane, sunt familia, rasa, religia şi statul naţional. Ele trebuie eradicate printr-o campanie a „toleranţei", care să şteargă diferenţele dintre ele. Dacă accepţi orice, până la urmă vei deveni nimic.

Astfel, avem ecumenismul în sfera religioasă, amestecul pe plan rasial şi regionalismul în cazul state-

lor naţionale. *Distrugi familia ştergând diferenţele dintre genuri.* Scopul lor este crearea unui unic guvern mondial, a unei rase unice, a unei unice religii şi, într-un sfârşit, a unui unic sex, hetero-homosexualul.

Familiile le oferă oamenilor un scop, o identitate şi sentimentul unei apartenenţe. Ele le conferă un sistem de valori şi un anumit grad de independenţă socială, spirituală şi financiară. Scopul comunismului şi al Noii Ordini Mondiale întotdeauna a fost distrugerea familiei. Aceasta forţează oamenii să-şi extragă sensul apartenenţei din media condusă de elite ori din peisajul politic.

Nu ştim decât ce ni se spune şi, evident, ei nu intenţionează să ne reveleze nouă adevărul despre acest plan al lor. Natura conspiraţiei este aceea că urmează o agendă subversivă în timp ce în mod activ o neagă.

De pildă, Arnold Toybee a spus unui grup de elite ce s-a întrunit la Copenhaga în 1931: „Nu voi face decât să repet că în prezent lucrăm, discret, dar cu toată puterea noastră, să smulgem această misterioasă forţă politică numită suveranitate din ghearele statelor naţionale ale lumii. Şi permanent tăgăduim cu buzele noastre ceea ce lucrăm cu mâinile noastre..."

Inginerii sociali din vârful piramidei ne transformă în hetero-homosexuali, făcându-ne să devenim confuzi cu privire la identitatea noastră sexuală. Ei neagă faptul că diferenţele de gen există în realitate şi le conving pe tinere să se comporte precum bărbaţii. Ei înfăţişează rolul tradiţional feminin ca pe un „stereotip" social artificial şi opresiv. Însă rolurile sexuale sunt artificiale numai dacă sunt, evident, inversate. În acest caz femeile se poartă ca nişte bărbaţi stereotipici, iar bărbaţii pot fi în mod stereotip feminini.

Inginerii sociali ştiu că oamenii sunt inerţi şi creduli, preferând să danseze după cum li se cântă decât să facă apel la raţiunea ori instinctul lor. Aşa se face că,

atunci când o putere subversivă preia în mod secret controlul, oamenii pot fi lesne manipulaţi.

Rolurile heterosexuale nu sunt inventate. Ele corespund diferenţelor biologice. De pildă, bărbaţii au de zece ori mai mult testosteron decât femeile. Acest hormon face ca bărbaţii să fie nişte fiinţe dârze, agresive, capabile să îşi asume riscuri. (Vezi cărţile *De ce bărbaţii nu calcă,* 1992, şi *Sexul cerebral*, 2003, de Anne Moir şi David Jessel. Fragmente pot fi găsite şi pe internet.)

Creierele femeilor sunt diferite. De exemplu, ele vorbesc de trei ori mai mult şi de două ori mai repede decât bărbaţii. (Vezi *Creierul femeii*, de Louanne Brizendine, 2006.)

Rolurile sexuale reprezintă o recunoaştere culturală a diferenţelor biologice şi psihologice. Atunci când rolurile sexuale sunt negate, se instalează confuzia. Nu mai putem realiza legături cu cel de sex opus. Instinctele noastre naturale sunt frustrate şi apare fixaţia infantilă şi disfuncţia.

Heterosexualitatea nu este o „preferinţă sexuală". Este parte a ciclului reproductiv. Fiecare etapă (căsătoria, maternitatea/paternitatea etc.) este necesară dezvoltării şi fericirii noastre ca fiinţe umane. Pentru cei mai mulţi oameni, a fi părinte este esenţial pentru împlinirea personală. Sănătatea socială depinde de creşterea noii generaţii într-un mediu clădit pe valori veritabile.

Am fost condiţionaţi să ne încadrăm unui tipar hetero-homosexual ce vizează stagnarea dezvoltării noastre la un stadiu de curtare şi transformarea noastră în nişte făpturi disfuncţionale, sterile şi docile. Acesta este motivul pentru care întregul univers al cinematografiei şi al industriei muzicale este axat pe istorioare romantice, de parcă întreaga populaţie a rămas încremenită în jurul vârstei de 19-26 de ani.

PREJUDICIUL

În mai puţin de cincizeci de ani, feminismul şi „eliberarea sexuală" au şubrezit instituţia familiei. Feminismul pretinde că apără femeile, când, de fapt, discreditează însuşirile proprii femeilor. A distrus vieţile a milioane de femei (şi bărbaţi) care nu mai pot afla o dragoste trainică.

Inventarul prejudiciului:

- numărul cuplurilor căsătorite şi cu copii a scăzut la jumătate, de la 50% din totalul populaţiei în anul 1960 la 25% în zilele noastre;

- în 1965, 24% dintre copiii negri şi 3,1% dintre copiii albi din Statele Unite erau născuţi din mame singure; în 1990, procentajul a crescut la 64% în cazul copiilor negri şi 18% în cazul copiilor albi;

- rata căsătoriilor a scăzut cu aproape 30% din 1970, în vreme ce rata divorţurilor a crescut cu 40%;

- rata fertilităţii a scăzut aproape la jumătate; în 1960, în medie, o canadiancă dădea naştere la patru copii; astăzi, abia dacă această medie se situează în jurul valorii de 1,5; în 2002, rata natalităţii la populaţia non-hispanică din State a atins cel mai scăzut punct din istorie, cam 1,8; iar pentru menţinerea populaţiei este nevoie de o rată a natalităţii de 2,2.

(Aceste statistici, ca de altfel toate celelalte afirmaţii ale mele, pot fi găsite prin motorul Google.)

„Majoritatea tarelor noastre sociale – infracţionalitatea, numărul ridicat al persoanelor aflate în detenţie, cazurile sociale, scăderea nivelului educaţional, abuzul de alcool şi de droguri, suicidul, depresia, bolile cu transmitere sexuală – sunt rezultate, directe sau indirecte, ale declinului familiei moderne americane" (William Bennet, *Căminul destrămat*, p. 4).

METAMORFOZAREA ÎN HETERO-HOMOSEXUALI

Într-un articol din *McGill Daily*, studenta Anna Montrose descria cum educaţia sa filologică şi mass-media au făcut-o să-şi pună întrebări cu privire la heterosexualitatea sa: „Este dificil să parcurgi patru ani la Institutul de Ştiinţe Umaniste, lecturând Foucault şi Butler şi uitându-te la *The L-Word* şi să-ţi păstrezi intactă conştiinţa propriei heterosexualităţi. Nu ştiu cu exactitate când s-a întâmplat, dar îmi pare că nu mai pot să am clara certitudine de a-mi manifesta dorinţa faţă de un singur gen". (Michel Foucault este un important filosof francez „post-modern"; Judith Butler este o proeminentă „teoreticiană a genurilor" de la Universitatea Berkeley din California, iar *The L-Word* este un serial TV despre nişte lesbiene „fatale", adică dintr-acelea care nu arată ca nişte dulapuri în cămăşi în carouri şi salopete.)

Montrose crede că bărbaţii şi femeile sunt interschimbabili şi că mariajul este bun mai cu seamă pentru deducerea de taxe. Mariajul şi maternitatea nu i se potrivesc. Din nefericire, acest caz devine mai degrabă regulă decât excepţie.

Paradoxal, atunci când femeile resping bărbatul, ele îşi însuşesc ilicit rolul masculin şi îl abandonează pe cel feminin.

Conform părerii lui Charles Socarides, un psihiatru din New York care a studiat şi tratat homosexuali timp de 50 de ani, există un plan de a-i transforma pe toţi oamenii în gay: „Puteţi citi o relatare despre această campanie în cartea lui Dennis Altman, *Homosexualizarea Americii*. În 1982, Altman, el însuşi gay, afirma că din ce în ce mai mulţi americani gândeau ca nişte gay şi se comportau ca nişte gay. Erau implicaţi «într-un nu-

măr de aventuri pasagere fie în locul, fie şi în timpul unor relaţii stabile»". Altman menţiona existenţa saunelor gay-lor ca echivalente ale saunelor heterosexualilor şi apariţia swingerilor ca dovezi că „promiscuitatea şi «sexul impersonal» sunt determinate mai mult de posibilităţile sociale decât de diferenţele inerente dintre homosexuali şi heterosexuali sau chiar decât cele dintre femei şi bărbaţi" (*Cum a ajuns America gay*).

Fie că sunt gay ori normali, oamenii care nu se pot căsători vor fi promiscui. Conform unui studiu din 2003 din *Jurnalul American de Sănătate Publică*, gay-ii intervievaţi avuseseră în medie şapte parteneri cu care întreţinuseră relaţii sexuale în timpul celor şase luni precedente, iar 25% dintre ei avuseseră 18 sau chiar mai mulţi.

Emisiunile de televiziune destinate tinerilor fac din sexul liber o normă socială. Subiectul principal îl constituie întotdeauna experimentarea sexuală şi cine cu cine se mai culcă.

În ziua de azi, sistemul educaţional *înadins încurajează copiii să facă sex*. În Winnipeg, unde locuiesc eu, un profesor de sănătate publică le-a spus recent copiilor de 12 ani să îşi înceapă viaţa sexuală la vârsta de 13 ani. Li se povesteşte despre prezervativele parfumate şi li se arată imagini explicite, care îi oripilează pe copii.

Acest fapt dovedeşte că sistemul public de şcolarizare este un instrument de îndoctrinare, corupere şi, da, de abuz asupra copiilor. Când micuţilor de 13 ani li se spune să facă sex, mai este de mirare că astfel îi invită pe prădătorii adulţi în casele lor? (Vezi *NBC Dateline: Cum să prinzi un prădător*.) Oare cât timp va mai dura până când nişte activişti homosexuali îşi vor împlini visul, şi pedofilia va fi legalizată?

Un alt program şcolar (*Respectat*), sub egida Crucii Roşii, îi învaţă pe copiii de zece ani să aibă teamă de

întâlniri romantice. Accentul cade pe depistarea „ciclului abuzului" şi „dacă sunt terorizaţi".

Şcoala pur şi simplu îi învaţă pe copii să experimenteze sexul cu persoanele gay în numele „drepturilor omului" şi al „toleranţei". Tribunalele susţin drepturile şcolilor de a-i agresa mental pe copii cu destrăbălări, în pofida împotrivirii părinţilor.

Ideea acestei acţiuni este de a promova sexul ca un scop în sine, independent de dragoste, căsătorie şi procreaţie. Astfel, tradiţia monogamiei se pierde. Femeile dedate desfrâului nu pot rămâne fidele unui singur bărbat „până ce moartea ne va despărţi" (şi nici bărbaţii nu îşi pot lega viaţa de acestea). Comparaţi această situaţie cu modul în care se petreceau lucrurile în urmă cu 50 de ani, când sexul era rezervat căsătoriei şi familiei.

Căsătoria este piatra de temelie a societăţii. Dacă femeile şi bărbaţii nu îşi sunt fideli, atunci nu există niciun fel de bază pentru stabilitatea socială. Nu există niciun fundament trainic pentru familie. Dacă distrugi familia, distrugi şi societatea, făcând-o vulnerabilă controlului politic.

CONTRACTUL HETEROSEXUAL (CĂSĂTORIA)

Partea a treia a acestei cărţi tratează modul în care funcţionează heterosexualitatea. Voi oferi aici o introducere.

Am ajuns la vârsta de 48 de ani fără să înţeleg cum să relaţionez cu o femeie. Nu aveam nicio idee despre ce înseamnă cu adevărat masculinitatea şi, prin urmare, nu îmi puteam afla identitatea. Femeile pe care le-am întâlnit erau şi ele bulversate şi confuze.

După cum era de aşteptat, am avut parte de două mariaje eşuate şi am suferit de infantilitate emoţională. Am pierdut şansa de a avea o familie normală.

Prea târziu mi-am dat seama cum funcţionează heterosexualitatea. Această informaţie s-a transmis prin cultură, dar a fost suprimată de feminism ca „politic incorectă".

Feminitatea are drept trăsătură definitorie iubirea unei femei pentru soţul, copiii şi familia ei.

Masculinitatea are drept trăsături definitorii puterea şi spiritul de conducător. Puterea bărbatului este afrodisiacul suprem pentru femei.

Bărbaţii în mod firesc tânjesc după putere. Femeile vor dragoste. Astfel, contractul heterosexual (căsătoria) presupune schimbul dintre puterea femeii şi puterea masculină, exprimată sub forma iubirii.

Femeile îi fac pe bărbaţi puternici, încredinţându-le puterea lor în schimbul dobândirii iubirii. Căsătoria canalizează puterea masculină pe o cale socialmente constructivă: constituirea şi sprijinirea unei familii.

Femeile *nu pot* avea totul. În sfera personală, ele trebuie să facă alegerea între dragoste şi putere.

Astfel funcţionează heterosexualitatea. O ideologie care distribuie egal puterea este una ce ţinteşte către *neutralizarea* heterosexualilor. Masculinizează femeile şi efeminează bărbaţii. Creează hetero-homosexuali – doi indivizi identici, incapabili de a stabili o relaţie, în loc de doi indivizi complementari.

Scopul este unul politic: plutocraţia nu doreşte oameni în stare să apere şi să reformeze societatea. Harold Rosenthal, o persoană care cunoaşte toate dedesubturile chestiunii, mâna dreaptă a senatorului Jacob Javits, a dat în anul 1976 acest faimos interviu: „Am castrat societatea prin frică şi intimidare. Virilitatea ei există doar în combinaţie cu o înfăţişare exterioară feminină. Fiind atât de neutralizată, gloata a devenit do-

cilă şi uşor de manipulat. Ca toate animalele castrate din natură, gândurile lor nu se învârt în jurul preocupărilor pentru viitor şi pentru posteritate, ci doar în jurul preocupării pentru munca din clipa de faţă şi pentru următoarea porţie de mâncare".

Vorbind despre schimbul dintre putere şi iubire, mă refer doar la planul personal. Nu am niciun fel de obiecţie împotriva femeilor care îşi întemeiază o familie şi care urmează şi o carieră. Şi nici nu cred că toate femeile ar trebui să se mărite şi să aibă copii. (Însă, adevărul este că majoritatea chiar îşi doresc acestea.)

Obiecţia mea se îndreaptă către agenda secretă a feminismului: aceea de a le păcăli pe femei să aibă cariere *în locul* familiilor. A face din femei susţinătoarele financiare ale familiei duce la transformarea bărbaţilor în fiinţe inutile, iar pe femei le sileşte să aibă mai puţini copii.

Economista Sylvia Hewlett susţine că 55% dintre femeile de 35 de ani care au urmat o carieră nu au niciun copil. Aproape jumătate din cele trecute de 40 de ani deţinătoare de grade profesionale nu au copii. Doar 14% dintre aceste femei au afirmat că nu şi-au dorit copii (*Zămislind viaţa: Femeile de carieră şi dorinţa de a avea copii*, 2004.)

DE CE NE SABOTEAZĂ?

Declinul fără precedent al familiei a fost cauzat de condiţionarea psihologică în masă, ordonată de cartelul bancar central, cu sprijinul CIA-ului, al Fundaţiei Rockefeller, al mass-mediei, al conducerii statului şi al sistemului educaţional.

Un cartel internaţional cu caracter privat, cu sediul la Londra, controlează datoriile naţiunilor lumii. Ei fac bani din nimic pe baza creditului nostru, adică pe

capacitatea noastră de producţie şi pe proprietatea noastră. Ei fac aceşti bani împrumutându-ni-i nouă.

Bancherii cumpără orice şi pe oricine vor ei, inclusiv pe politicieni, imperiile media şi universităţile. Astfel, ei devin artizani ai realităţii pe care o trăim.

A rămas faimoasă afirmaţia lui Nathan Rotschild (1777-1836): „Puţin îmi pasă ce marionetă ocupă tronul Angliei şi conduce Imperiul. Persoana care controlează masa monetară a Britaniei controlează Imperiul Britanic, iar eu sunt cel care controlează masa monetară britanică". (Masa monetară este pentru economie ceea ce este oxigenul pentru foc.)

Când guvernul vrea bani, el trebuie să se roage de aceşti bancheri ca un copil. Le vinde o obligaţiune acestor bancheri care îi permit să retragă „bani".

Aceşti „bani" iau forma unui cec, adică este ceva ce este produs din nimic. Moneda noastră reprezintă un document IOU[1] cum că guvernul le este dator acestor bancheri. Îi costă pe bancheri doar hârtie-şi-cerneală pentru a tipări aceste IOU-uri.

Totuşi, guvernul trebuie să returneze valoarea nominală a acestui „împrumut" *cu dobândă*! Luaţi seama că aceşti „bani" sunt giraţi prin creditul nostru (sunt de la plătitorii de taxe)! Ca să folosesc cuvintele câinelui vagabondului, „puteam să fac asta de unul singur."

Guvernul ar fi putut foarte bine să-şi valorizeze propriul credit şi să tipărească toţi banii de care are nevoie ca să facă economia să duduie, fără dobândă. (Acesta a fost programul mult-calomniatei partide de credit social.) Numai atunci ar putea guvernul să aibă o putere reală. Oamenii nu ar mai fi garanţie pentru această datorie. Am fi oameni liberi, nu „resurse umane".

[1] Forma abreviată de la „I owe You" („Îţi sunt dator") [n.tr.].

Omenirea este oprimată deoarece o clică minusculă a uzurpat controlul producerii banilor. Aceasta a început în momentul în care negustorii de aur şi-au dat seama că pot emite chitanţe pentru aurul pe care nu îl posedau. S-au metamorfozat apoi în bancheri, care şi-au închipuit că pot, de asemenea, să acorde mai multe împrumuturi decât rezerva bănească pe care o deţineau, printr-un simplu cec. S-au folosit de această gâscă de aur pentru a prelua controlul asupra avuţiei lumii şi pentru a-şi pune complicii în fruntea guvernelor, mass-mediei şi sistemului educaţional. Au făcut în aşa fel încât guvernele noastre naţionale să gireze hârtia pe care ei o tipăreau.

Pentru a-şi proteja gâsca de aur, cartelul bancherilor trebuie să ne ţină sub control. Din secolul al optsprezecelea a tot uneltit să creeze un „guvern mondial" dictatorial.

Ei îşi maschează acest plan cu discursul despre necesitatea de a pune odată pentru totdeauna capăt sărăciei şi războiului, de fapt chiar ei fiind declanşatorii amândurora. Guvernul mondial este astfel plănuit încât să garanteze că *nicio ţară nu va mai fi în stare să îşi plătească datoria ori să izbutească să scape din sclavia sa*. Motivaţia din spatele scenariului din 11 septembrie şi a aşa-zisului „Război împotriva terorismului" este aceea de pune bazele unui aparat de stat poliţienesc mondial.

O facţiune conducătoare a oamenilor bogaţi ţin omenirea în prizonierat. Aproape 50% din întreaga bogăţie a lumii se află în posesia a doar 2% din populaţie. Cei mai bogaţi 300.000 de americani au tot atât de mult cât au cei mai săraci 150 de milioane.

Bancherii sunt responsabili pentru mai toate nenorocirile omenirii. Ei declanşează războaiele şi crizele economice pentru a ne arunca în confuzie şi pentru a ne învrăjbi. Ei creează trendurile sociale şi ideologiile care

ne preschimbă în nişte făpturi superficiale şi dereglate comportamental. Ei ne pun pe tavă o listă de politicieni giraţi de ei. Ei decid ce anume trebuie să aflăm din mass-media şi de la şcoală. Este mult mai lesne să conduci nişte oameni care îşi imaginează că sunt liberi.

Foarte multe lucruri din cele pe care noi le socotim normale sunt de fapt o înşelăciune bine pusă la punct. Războaiele sunt plănuite cu mulţi ani înainte şi atent orchestrate. Ambele părţi ale fiecărui război, inclusiv cele ale Războiului Rece şi ale Războiului împotriva Terorismului, se află sub control lor. Lucrarea oamenilor care văd dincolo de vălul minciunii este suprimată.

Putem să avem încredere în mass-media în toate privinţele de vreme ce ea a fost în stare să ofere undă verde uciderii a peste 3000 de americani pe 11 septembrie 2011? Şi ce s-a întâmplat cu pasagerii acelor avioane „deturnate"?

„COMUNISMUL"

Bancherii de prim rang au creat comunismul ca pe o avanpremieră a Noii Ordini Mondiale. În 1953, Rowan Gaither, Preşedintele Fundaţiei Ford, i-a spus cu tupeu lui Norman Dodd (investigator congresional) că Departamentul de Stat, Naţiunile Unite etc., de ani buni, *„operează sub directive primite de la Casa Albă, ... conform cărora noi nu trebuie să cruţăm niciun efort pentru a denatura viaţa din Statele Unite cu scopul de a face posibilă o fuzionare lesnicioasă cu Uniunea Sovietică"*. (Una dintre cercetătoarele lui Dodd a şi înnebunit când a aflat adevărul.)

Bancherii deţin ample mijloace de a-şi crea proprii duşmani. Ei oferă bani marionetelor lor şi le fac publicitate, ca să eclipseze orice rezistenţă necontrolată.

Numesc aceasta „dialectică": crearea a două forţe contrare care mai apoi se vor distruge reciproc, lăsându-i pe bancheri nevătămaţi şi făcându-i mai bogaţi şi încă şi mai puternici.

Este vorba despre clasica metodă „dezbină şi stăpâneşte". Bancherii centrali au creat deopotrivă comunismul şi nazismul şi au orchestrat cel de-al doilea război mondial, prin care ei i-au distrus pe unii prin intermediul celorlalţi. Acelaşi lucru se va petrece probabil şi în desfăşurarea celui de-al treilea război mondial.

Scopul este acela de a slăbi simţul moral, de a îndobitoci şi corupe omenirea şi de a extermina noua generaţie de bărbaţi. Ei creează un nou tip de feudalism, care reduce masele la statutul de şerbi (producători şi consumatori). După cum am spus, ei trebuie mai întâi să distrugă rasa, religia, familia şi naţiunea. Nu este deloc întâmplător că exact acesta a fost şi programul comunismului.

Feminismul vizează distrugerea familiei. Teoreticienii feminişti nutresc o ură lesbiană împotriva heterosexualităţii şi blamează „patriarhatul" pentru toate necazurile femeilor.

Feminismul nu este decât unul dintre exemplele care arată cum o mică elită financiară cu tendinţe patologice ţine încătuşată omenirea. Alte exemple sunt suprimarea tratamentelor pentru cancer şi a resurselor de energie ieftine şi nepoluante, existente din abundenţă.

FRANCMASONERIA ŞI ORIGINILE FEMINISMULUI

Poetul Charles Peguy spunea: „Totul începe în mistică şi se sfârşeşte în politică". Cartelul bancar avea nevoie de o filosofie care să justifice înrobirea omenirii, iar această filosofie se arată a fi luciferianismul.

Priviţi logo-ul companiei producătoare de filme Universal Studios. Reprezintă un glob ce emite „o mie de fascicule de lumină", un concept popularizat de George H.W. Bush în 1991, care se referă la Ordinul Illuminati, treapta superioară a Francmasoneriei.

Illuminaţii sunt luciferieni şi ei cred că răul este binele şi binele este răul. Astfel că „fasciculele de lumină" îi simbolizează de fapt pe aceşti oameni răufăcători. Din această concepţie îşi trage originea şi acea „dublă-vorbire" a lui Orwell. (Tehnic vorbind, sataniştii se diferenţiază de luciferieni prin faptul că ei cunosc diferenţa dintre bine şi rău, şi fac răul în mod deliberat.)

Cartelul bancar central acţionează printr-o puternică societate secretă numită francmasonerie. Doar illuminaţii cunosc agenda reală. Dintre aceştia fac parte şi iezuiţii, care, după câte se ştie, controlează Vaticanul şi familiile aflate în fruntea Angliei, Europei şi Americii.

Începând cu epoca „iluminismului", cultura apuseană a fost în esenţa sa luciferiană. Ea se bazează pe negarea lui Dumnezeu. El este cinstit de oameni cu buzele şi nimic mai mult.

Francmasoneria, biserica lui Lucifer, este adevărata religie a lumii moderne. „Cultura" noastră este, în fibra sa păgână, axată pe bani şi sex. Accentul cade pe înlocuirea lui Dumnezeu cu omul, de aici şi numele de „umanism", religia omului, a sexului şi a mizeriei umane.

Istoria apuseană este punctată de o serie de „revoluţii" susţinute financiar de aceşti bancheri – cea engleză, americană, franceză şi rusă. „Revoluţie" înseamnă răsturnarea lumii cu susul în jos, înlocuirea lui Dumnezeu cu bancherul, adică înlocuirea Vechii Ordini (aristocraţia, Biserica) cu Noua Ordine Mondială. „Revoluţia" sexuală a constituit o parte a acestui proces. Fiindcă creează bani, bancherii cred că ei sunt Dumnezeu. Ei cred că pot fi artizanii realităţii.

Lucifer, îngerul revoltat şi „purtătorul-de-lu-mină", este simbolul bancherului care unelteşte să-i manevreze pe oameni pentru atingerea scopului său.

(Şi, într-adevăr, ce anume este Dumnezeu? Dumnezeu este realitatea. Chiar dacă nu credem în Dumnezeu, cu toţii posedăm un simţ al adevărului, al bunătăţii, dreptăţii, iubirii, păcii şi frumosului. Acest simţ spiritual, precum şi o anume sete spirituală, constituie legătura noastră cu Dumnezeu. Ele definesc umanitatea noastră.

Dumnezeu a făcut lumea naturală cu o splendidă alcătuire, instituind legile naturale şi spirituale care guvernează firea umană. Nouă ne revine să discernem aceste legi morale şi să ne ducem viaţa în conformitate cu ele.)

În Noua Ordine Mondială, bancherii illuminaţi răstoarnă realitatea cu susul în jos, conform propriilor interese. Ei proclamă că răul este bine şi că minciuna este adevăr, aşa cum au făcut în Uniunea Sovietică. Emană putoare de sconcşi, dar susţin că sunt înmiresmaţi ca trandafirii, iar mass-media şi cei din sistemul educaţional le cântă osanale.

Deja magia lor cabalistică emite nişte pretenţii atât de absurde, cum ar fi că femeile şi bărbaţii sunt identici şi că homosexualitatea este ceva normal. Alte trucuri magice includ dispariţia avionului care a izbit Pentagonul şi a celui care s-a prăbuşit în Shanksville, Pennsylvania, precum şi prăbuşirea clădirilor de la World Trade Center din cauza „incendiului". Daţi crezare celor pe care vi le spunem noi şi nu celor pe care le vedeţi.

Illuminaţii controlează lumea printr-o reţea complexă de societăţi masonice, care au născocit comunismul, socialismul, nazismul, liberalismul, feminismul,

neoconservatorismul, şi au întemeiat diverse organizaţii evreieşti (B'nai Brith, ADL[2], AJC[3], sionismul).

Comunismul şi sionismul sunt de fapt ordine masonice. Nu spun că aceste mişcări nu au niciun merit, dar, prin binele pe care îl fac, ei de fapt maschează adevărata agendă „revoluţionară" a illuminaţilor.

Cartelul bancar conduce prin controlul exercitat de agenţiile de spionaj, fundaţii, think tank-uri, universităţi, asociaţii profesionale, diverse biserici, societăţi secrete, organizaţii non-guvernamentale şi mass-media. (În cele mai multe cazuri, ei sunt cei care le sunt stăpâni ori le oferă fonduri.) Societatea occidentală funcţionează ca o societate secretă, organizată pe modelul unor cercuri concentrice. Doar illuminaţii cunosc agenda reală.

O CONSPIRAŢIE ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU

Credem că trăim într-o societate „secularizată" (adică neutră din punct de vedere religios). Însă nu Îl putem izgoni pe Dumnezeu din lume, după cum nu putem suprima lumina fără să fim înghiţiţi de întuneric. Secularismul este, în fond, stadiul de trecere de la o civilizaţie fundamentată pe adevărul spiritual la una fundamentată pe credinţa ocultă a bancherilor luciferieni. Mai întâi suntem dezbăraţi de religie; apoi ni se propovăduieşte dogma new-age-istă (adică luciferiană).

În cartea sa, *Marx şi Satan* (1986), Richard Wurmbrand, un pastor care a făcut puşcărie în România, spune că ideologia comunistă este de fapt satanis-

[2] *The Anti-Defamation League* (*Liga împotriva denigrării*) [n.tr.].

[3] *American Jewish Committee* (*Comitetul evreilor americani*) [n.tr.].

mul la putere. Creştinii nu erau doar cu brutalitate persecutaţi şi ucişi; ei erau obligaţi să blasfemieze. Scopul comunismului, scopul Noii Ordini Mondiale este acela ca oamenii să ajungă să Îl batjocorească pe Dumnezeu şi să i se închine lui Lucifer. Un ziar comunist mărturisea: „Noi luptăm împotriva lui Dumnezeu – să-i smulgem pe credincioşi din braţele Lui."

Conform afirmaţiei lui Wurmbrand, Revoluţia Rusă a fost un timp în care „iubirea, mărinimia, simţământul sănătos treceau drept ceva rău şi retrograd. O fată îşi ascundea inocenţa, iar soţii, fidelitatea. Distrugerea era ceva de bonton, neurastenia - semn al unei minţi rafinate. Aceasta era tema noului val de scriitori, care şi-au făcut apariţia pe scena literaturii direct din obscuritate. Oamenii au născocit felurite vicii şi perversiuni, fiind foarte scrupuloşi în a evita să fie consideraţi morali".

Luciferienii îşi prezintă răzvrătirea lor, împotriva lui Dumnezeu şi a naturii, ca progres şi libertate. Permisivitatea are ca ţintă nimicirea Ordinii Dumnezeieşti. În cadrul iniţierii în gradul al şaptelea în satanism, adepţii jură că „nimic nu este adevărat şi totul este permis". În *Manifestul Comunist*, Marx spunea că toate religiile şi concepţiile morale vor fi abolite şi totul va fi permis. Scopul globalismului coincide cu cel al comunismului. Elita lumii îşi maschează luciferianismul prin păgânismul Noii Ere şi cultul Gaia. *The Lucifer Trust* deţine singura capelă din sediul Naţiunilor Unite şi singura statuie existentă în această clădire este aceea a păgânului Zeus.

Pentru luciferieni, omul (bancherul), şi nu Dumnezeu, este măsura tuturor lucrurilor. De exemplu, Gloria Steinem, o fondatoare a celui de-al doilea val al feminismului, afirma: „Pe la anul 2000 sper că ne vom creşte copiii în credinţa în potenţialul uman, şi nu în Dumnezeu".

CULTUL SEXULUI

Reala agendă a illuminaţilor este să îi perverteasca pe oameni. Sexul este cel mai mare egalizator, cel mai mic numitor comun. Francmasoneria este de fapt un cult al sexului. Conform unor păreri, litera „G" din emblema sa înseamnă „generare". Obeliscurile sale au toate o origine falică. Simbolul său, punctul plasat într-un cerc, reprezintă penisul în vagin şi, de asemenea, şi ochiul rău al lui Horus. Noi toţi am fost iniţiaţi în acest cult fără s-o ştim, lăsându-ne purtaţi de ideea „libertăţii sexuale" şi a „progresului".

– În 1786, unii dezertori au demascat Ordinul Illuminati. Multe dintre secretele lor au fost date publicităţii. În privinţa femeilor, un document al illuminaţilor afirma: „Nu există niciun mod mai puternic de a influenţa bărbaţii decât prin intermediul femeilor. Ele ar trebui să devină preocuparea noastră pri-mordială; trebuie să le facem o bună impresie, să le dăm sugestii de emancipare, (...) de apărare a propriilor lor drepturi (...) şi astfel le vom face să lucreze pentru noi cu zel, fără să realizeze ce fac de fapt; căci ele se vor lăsa în voia dorinţei de a fi admirate" (James Wardner, *Alianţe malefice*, 1996, p. 35).

Un alt document al illuminaţilor, *Protocoalele înţelepţilor Sionului* (1905), vorbeşte despre eliminarea familiei şi manipularea maselor. „Cultivând în fiecare în parte un simţământ al importanţei de sine, vom distruge în rândul goimilor prestigiul familiei şi valoarea sa educativă. (...) În acest fel vom face din ei o forţă oarbă care nu va fi în stare să se mişte în nicio direcţie fără călăuzirea agenţilor noştri..." (*Protocolul al zecelea*).

RĂZBOIUL PSIHOLOGIC

Feminismul de după război îşi are punctul de plecare direct din cabala bancherilor centrali. Reţeaua Rockefeller sprijină financiar şi controlează fundaţii, think tank-uri, Partidul Comunist, CIA-ul şi majoritatea agenţiilor de spionaj.

De mai bine de un secol, scopurile lor au fost acelea de a scădea numărul populaţiei, de a creşte puterea guvernamentală (prin socialism, liberalism) şi de a controla minţile oamenilor. (Vezi René Wormser, *Fundaţiile: puterea şi influenţa lor*, 1958, şi William McIllany II, *Fundaţiile scutite de taxe*, 1980.)

Fundaţia Rockefeller a oferit fonduri pentru campania de control al naşterilor şi pentru campania „pro-alegere" (avort), pentru răspândirea „pilulei" şi a altor contraceptive, pentru promovarea revoluţiei (homo) sexuale. Toate acestea aveau drept scop separarea sexului de căsătorie şi procreaţie şi transformarea sexului într-o distracţie naţională.

Recent, Aaron Russo, reputatul producător al filmului *Trandafirul* (cu Bette Middler în rolul principal) şi al documentarului *America: De la libertate la fascism*, a confirmat aceasta. El a povestit că atunci când Nicholas Rockefeller a încercat să îl recruteze pentru organizaţia CFR[4], acesta i-a zis că familia lui a creat mişcarea de eliberare a femeilor. „M-a întrebat ce cred eu despre «mişcarea femeilor», şi i-am spus că sunt pentru egalitatea de şanse", a spus Russo.

„S-a uitat la mine şi mi-a spus: «Ştii, în unele privinţe eşti un idiot. Noi» – referindu-se la oamenii cu care lucra el - «am creat mişcarea femeilor şi tot noi am promovat-o. Şi nu are treabă cu egalitatea de şanse. Este înfăptuită pentru a-i scoate pe ambii părinţi din căminele lor şi de a-i introduce în câmpul muncii, unde vor deveni plătitori de taxe. Şi apoi noi vom decide cum vor fi crescuţi şi educaţi copiii»". Astfel controlează ei societatea – prin îndepărtarea părinţilor din casele lor, pentru ca apoi copiii să fie crescuţi cum li se pare lor a fi potrivit.

(„El a mai spus [în 2000] şi că «va avea loc în curând un eveniment şi că, după acest eveniment, vom invada Afghanistanul, ca să introducem conducte prin Marea Caspică şi ca să mergem în Irak să extragem petrol şi să ne stabilim baze în Orientul Mijlociu şi să facem şi Orientul Mijlociu parte a noii ordini mondiale [...]. Acestea vor fi rezultatele acestui eveniment».

Unsprezece luni mai târziu ştiţi ce s-a întâmplat... Cu siguranţă, el ştia că ceva avea să se întâmple. Din relaţiile mele cu unii dintre aceşti oameni vă pot spune că mai rău decât atât chiar nu se poate. Asta este, ăsta e jocul", a afirmat Russo.)

Rockefeller i-a mai spus lui Russo că scopul ultim este controlul oamenilor prin credit/datorii. El a recunoscut şi că bancherii vor să ne „introducă cipuri".

Dacă tastezi pe motorul de căutare Google „Fundaţia Rockefeller" şi „Studii pentru femei", veţi găsi vreo jumătate de milion de referinţe. Majoritatea îşi manifestă recunoştinţa pentru ajutorul financiar primit de la Fundaţia Rockefeller. Multe slujbe cer dovada activismului politic. În cadrul „Studiilor pentru femei", tinerele sunt învăţate să fie activiste, adică „agenţi de influenţă" ai Noii Ordini Mondiale.

---

[4] *The Council on Foreign Relations* (*Consiliul pe probleme de relaţii externe*) [n.tr.].

MEDIA DISTRUGE IUBIREA

Bancherii ştiu că a controla minţile oamenilor (prin „educaţie", „libertatea presei") este o metodă mult mai eficientă decât a recurge la coerciţia fizică.

Fiece faţetă a mass-mediei (filme, televiziune, reviste, muzică, reclame, „ştiri") este folosită pentru îndoctrinare şi control social. Modelul propagandistic creat în timpul celui de-al doilea război mondial este dus la îndeplinire în vremuri de pace. Legătura dintre ceea ce s-a petrecut în Rusia comunistă şi ceea ce se petrece în America zilelor noastre este aceea a impunerii în forţă a controlului totalitar de către cartelul central al bancherilor. (Vezi capitolul „Clanul Rotschild dirijează Simfonia Roşie", din partea a patra a cărţii.)

Pentru a ne stagna dezvoltarea, elita a lovit exact în punctul-cheie al unirii heterosexuale: încrederea femeilor în bărbaţi. Gloria Steinem, agent CIA, scria: „Situaţia cea mai primejdioasă pentru o femeie nu este apropierea de necunoscutul de pe stradă, nici chiar de duşmanul din vreme de război, ci de propriul soţ ori iubit în intimitatea căminului lor" (Gloria Steinem, *Revoluţia din interior*, p. 261).

Cealaltă fondatoare a feminismului, Betty Friedan, a fost o propagandistă comunistă profesionistă. În celebra sa carte *Mistica feminină* (1963), ea făcea chiar o comparaţie între femeile casnice şi deţinuţii dintr-un lagăr de concentrare.

Aceste „cadavre ambulante [deţinuţii]" au renunţat la „identitatea lor umană şi au mers spre moarte aproape cu indiferenţă", spunea ea. „Oricât de ciudat ar părea, condiţiile care le-au distrus identitatea umană (...) nu au fost tortura şi brutalitatea, ci condiţiile similare acelora care i-au distrus identitatea gospodinei americane. (...) A fost munca ce n-a emanat din străfundul personalităţii deţinutului (...) monotonă, nesfârşită, [muncă] ce nu oferea niciun dram de speranţă de promovare".

Putem oare face comparaţie între a purta de grijă celor pe care îi iubim în liniştea şi intimitatea căminului nostru şi a fi supus muncii forţate, violului, bătăilor şi înfometării? „Oricât de ciudat ar părea", după părerea lui Friedan, aceste torturi nu erau nimic în comparaţie cu lipsa de şansă a femeilor casnice de a-şi exprima personalitatea şi de a avea posibilitatea de promovare. Pe cine păcăleşte ea? Războiul psihologic emite nişte pretenţii atât de absurde şi de neruşinate de parcă ar fi cele mai strălucite cugetări. Feministele ajung să creadă cu naivitate aceste înşelăciuni. Atât Steinem cât şi Friedan au fost lipsite de şansa unei iubiri şi a unui mariaj din cauza familiilor în care s-au născut. Steinem a fost produsul unui divorţ, a unui tată iresponsabil şi a unei mame invalide pe care a trebuit să o îngrijească în adolescenţă. Când era fetiţă, Friedan îşi ura supercritica sa mamă pentru că îi spunea că este urâtă şi pentru că „îl înnebunea" pe tatăl său. (Vezi articolul din această carte: *Betty Friedan: Geneza unei feministe*.)

În cartea sa, *Cum femeile din media vând nefericirea – şi liberalismul – femeilor din America*, Myrna Blyth spune că media îi vinde femeii „o carieră în exact aceeaşi bătaie de tobe în care modelul *Fericitei Gospodine* le-a fost vândut mamelor lor". (Blyth a fost redactor-şef la *Ladies' Home Journal* din 1981 până în 2002.) Conform părerii lui Blyth, revistele pentru femei deţinute de illuminaţi au subminat instinctele naturale de iubire ale femeilor prin următoarele mantre: 1) bărbaţii nu mai sunt demni de încredere; 2) femeile sunt victime prin însuşi sexul lor; 3) femeile ar trebui să fie egoiste; 4) sexul nu este apanajul iubirii şi al căsătoriei; 5) împlinirea de sine rezidă în carieră şi nu în familie.

Astfel, milioane de femei au devenit schizofrenice încercând să împace aceste mesaje cu instinctele şi dorinţele lor naturale. Epave umane – familii destrămate şi oameni disfuncţionali – au împânzit întreaga lume. În acelaşi timp, după cum vom vedea, revista *Playboy* a transmis bărbaţilor un mesaj similar. Nu e necesar să te căsătoreşti ca să faci sex. Căsătoria şi co-piii înseamnă bătaie de cap şi plictis.

Oamenii obsedaţi de sex, alienaţi, singuri şi disfuncţionali nu sunt capabili de rezistenţă pe plan politic. Pe site-ul meu, www.savethemales.ca, veţi găsi zeci de articole care dau în vileag lucrarea conspiraţiei de-a lungul istoriei în vederea constituirii unui guvern mondial.

DOVEZI SUPLIMENTARE

Conspiraţioniştii nu îşi dau publicităţii planurile, dar, de-a lungul timpului, s-au mai scurs informaţii.

Senatorul Jesse Hels nu a fost nimic altceva decât un teoretician al conspiraţiei. Însă, într-un discurs înaintea Congresului de pe 15 decembrie 1987, cel ce avea să devină Conducătorul Majorităţii Senatului a avertizat că organizaţia „Cercurile conducătoare răsăritene" duce un război psihologic împotriva poporului american pentru a întemeia un guvern mondial. Din organizaţia „Cercurile conducătoare răsăritene" fac parte Rockefellerii. La o reuniune a grupului Bilderberg din 1991, David Rockefeller a mulţumit mass-mediei pentru că a acoperit planurile elitei în vederea „suveranităţii supranaţionale a unei elite intelectuale şi a bancherilor internaţionali". „Ar fi fost imposibil să punem în practică planul nostru pentru omenire dacă ne-am fi aflat în lumina reflectoarelor în timpul acestor ani."

Cu ocazia comemorării lui Bernard Berelson, pe 11 martie 1969, Frederick S. Jaffe, vicepreşedintele organizaţiei de Planificare familială sponsorizată de Rockefeller, a prezentat măsurile de a diminua fertilitatea în Statele Unite (http://www. newswithviews. com/Cuddy/dennis84.htm).

Printre propuneri se numărau următoarele: 1) restructurarea familiei: amânarea sau evitarea căsătoriei şi modificarea idealului privitor la mărimea familiei; 2) încurajarea homosexualităţii; 3) educaţia în vederea restrângerii familiei; 4) încurajarea femeilor de a lucra în afara casei.

Dacă acestea aveau să eşueze, el recomanda introducerea de „substanţe de control al fertilităţii în alimentarea cu apă potabilă a populaţiei" (*Perspective asupra planificării familiale*, octombrie 1970).

Aşadar, deliberat ni se pune o substanţă de sterilizare în apa noastră potabilă.

Conform opiniei feministei Ellis Willis, feminismul este „vârful de lance al unei revoluţii îndreptate împotriva valorilor culturale şi morale. (...) Obiectivul fiecărei reforme feministe, de la legalizarea avorturilor (...) la programele de îngrijire a copilului, este subminarea valorilor familiei tradiţionale" (*The Nation*, 14 noiembrie 1981).

Împotriva cărui aspect al valorilor familiale protestează feministele? Împotriva iubirii? A sacrificiului de sine? A devotamentului? A fidelităţii? A sentimentului de siguranţă? A pregătirii unei noi generaţii pentru viaţă? După cum vom vedea, feminismul nu are nimic de-a face cu egalitatea de şanse. Aceste grupuri inspirate de illuminaţi întotdeauna au pretins că îmbrăţişează un ideal, precum „egalitatea", împotriva căruia nimeni nu ar putea avea vreo obiecţie. Feminismul are de-a face de fapt cu dereglarea mecanismului social.

Prefăcătoria că apără o „minoritate" oprimată este un vicleşug ultrafolosit.

Dictatorul comunist Iosif Stalin scria: „America este asemenea unui organism sănătos, iar rezistenţa sa este întreită şi constă din: patriotism, moralitate şi viaţă spirituală. Dacă le-am putea submina pe toate acestea trei, America va suferi un colaps din interior".

Transferul puterii de la bărbat la femeie a destabilizat societatea şi a otrăvit relaţiile dintre bărbat şi femeie. Cine ar îndrăzni să distrugă legătura dintre bărbat şi femeie şi pe cea dintre mamă şi copil?

Doamnelor şi domnilor, eu vă spun că Satan este cel ce face aceasta. Avem de-a face cu o conspiraţie cosmică, cu o conspiraţie diabolică împotriva lui Dumnezeu şi a omului. Ei afişează un chip prietenos şi vorbesc despre drepturi şi libertăţi. Dar adevăratul lor plan este acela de a-L înlocui pe Dumnezeu, de a concentra avuţiile şi puterea în mâinile celor superbogaţi şi de a perverti şi controla rasa umană folosindu-se de eugenie, de ingineria socială şi de controlul mental.

Când li se pune în faţă adevărul, ei răspund în trei feluri recomandate: ignoră, neagă, calomniază. Oamenii preferă să se agaţe de o minciună decât să recunoască faptul că vieţile lor se întemeiază pe o monstruoasă înşelătorie. „Fără vedenie de prooroc, poporul piere"[5], spune proverbul. Mă tem că ar fi trebuit de mult să ţinem cont de acest avertisment!

Există un desen animat marca Far Side în care un purice apare înconjurat de nişte firicele care arată a copaci. Priveşte către un indicator care înfăţişează un câine. O săgeată arată către spatele câinelui: „AICI TE AFLI". Chiar dacă analogia nu este deloc flatantă, iar adevărul este unul răvăşitor, sper că această carte le va oferi oamenilor o perspectivă asemănătoare.

[5] Adaptare după *Pilde* 29: 18 [n.tr.].

PARTEA ÎNTÂI
FEMINISM, COMUNISM ŞI NOUA ORDINE MONDIALĂ

BETTY FRIEDAN
„Mami" era comunistă

„Tovarăşi, amintiţi-vă străvechea istorisire a căderii Troiei... Armata atacatoare nu a putut să atingă victoria până când, cu ajutorul Calului Troian, nu a pătruns chiar în mijlocul taberei duşmanului."

(Gheorghi Dimitrov, Secretar General al Kominternului, august 1935)

Betty Friedan, „fondatoarea feminismului modern", pretindea că este o mamă americancă tipică anilor 1950, care a avut „revelaţia" că femeile ca ea erau exploatate şi că ele ar trebui să îşi câştige independenţa şi împlinirea personală pe plan profesional.

Ceea ce Friedan (născută Betty Naomi Goldstein) nu a spus este că ea a fost o propagandistă comunistă încă de pe timpul studiilor efectuate la Colegiul Smith (1938-1942) şi că distrugerea familiei a fost întotdeauna un scop central al planului comunist de conducere a lumii (vezi *Manifestul Partidului Comunist*, 1848).

Friedan şi-a abandonat studiile înainte de absolvire, pentru a deveni reporter la un serviciu de ştiri comunist. Între 1946 şi 1952, a lucrat pentru ziarul *Uniunii muncitorilor din domeniul electric, radio şi auto din America* (UE), „cea mai mare instituţie condusă de comunişti din Statele Unite". În 1947, Congresul a luat

în vizor această instituţie ca fiind un front comunist, iar comunitatea sa a intrat în declin.

Daniel Horowitz, profesor de istorie la Colegiul Smith, căruia nu i se pot pune la îndoială vederile liberale şi feministe, atestă toate aceste informaţii prin documente în cartea sa: *Betty Friedan şi geneza misticii feminine: Stânga americană, Războiul Rece şi feminismul modern* (Editura Universităţii din Massachusetts, 1999). Horowitz citează un membru al uniunii care descria cum o minoritate comunistă „a preluat controlul biroului naţional al UE, al comitetului de conducere, al angajaţilor, al ziarului editat de uniune şi al unor consilii zonale şi organizaţii locale".

Betty Friedan nu mai doreşte să i se cunoască antecedentele sale radicale. De-a lungul carierei sale, ea a afirmat că nu avea niciun interes faţă de condiţia femeilor înainte de „revelaţia" sa. A refuzat să coopereze cu profesorul Horowitz şi l-a acuzat că o hărţuieşte şi o persecută, nerecunoscând că este adeptă a comunismului.

De ce? Deoarece, dacă trecutul ei subversiv ar fi fost cunoscut, cartea sa, *Mistica feministă* (1963), nu s-ar fi vândut în peste cinci milioane de exemplare. Comuniştii acţionează prin viclenie – pretinzând că sunt aidoma nouă. Aceasta era şi strategia „Frontului Popular", care consta în crearea unor mişcări idealiste pentru a prinde în mrejele sale oameni bine intenţionaţi, de regulă studenţi, muncitori, femei, artişti ori intelectuali. Adepţii săi nu aveau habar că organizaţia din care făceau parte era susţinută financiar şi controlată de oameni cu o agendă totalmente diferită. Acesta este, de altfel, principiul de funcţionare al francmasoneriei, al sionismului şi al comunismului însuşi. Adepţii acestora sunt de fapt nişte „idioţi utili".

Willi Munzenberg, un apropiat de-al lui Lenin încă de la începuturi, a organizat Fronturile Populare din

anii 1920 şi 1930, numindu-le „cluburile inocenţilor mei". El a deschis calea marşului de protest, a demonstraţiei, a publicaţiilor şi librăriilor radicaliste, a festivalului de artă şi a recrutării celebrităţilor (aşa-numiţii „tovarăşi de drum").

După cum l-a caracterizat istoricul Stephen Koch, Munzenberg era „uimitor de priceput să înregimenteze inteligenţia occidentală sub stindardul setului etic de atitudini politice favorabile cerinţelor sovietice. În această acţiune, el a organizat şi instituit «luminata» agendă morală a epocii sale" (*Vieţi duble: Spioni şi scriitori în războiul secret sovietic de idei împotriva Occidentului,* New York, 1994, p. 14).

Într-un interviu din 1989, Babette Gross, soţia lui Willi Munzenberg, descria modul de funcţionare al Frontului Popular: „Nu îl aprobi pe Stalin. Nu recunoşti că eşti comunist. Nu calci pragul unor oameni care îi sprijină pe sovietici. Niciodată. Susţii că eşti un liber-cugetător idealist. Nu prea te pricepi la politică, însă pretinzi că individul ăsta are un noroc chior" (Koch, p. 220, www.amazon.com/Double-Lives-Munzenberg-Seduction-Intellectuals/product-reviews/1929631200).

Friedan a respectat acest principiu în momentul în care a inaugurat cel de-al doilea val al mişcării feministe, care e un „Front popular" tipic. Însuşi numele de „mişcarea femeilor" şi aserţiunea că ar lupta pentru „egalitate" nu sunt altceva decât praf în ochi pentru a masca diabolica cruciadă ţintind spre distrugerea familiei. De pildă, Friedrich Engels a spus: „Condiţia primordială pentru eliberarea femeilor măritate este de a le aduce pe acestea în industria publică, ceea ce de la sine va antrena abolirea familiei monogame în calitatea sa de unitate economică a societăţii" (*Originile familiei, proprietatea privată şi statul*, New York, International Publishers, 1942, p. 67).

„Congresul femeilor americane", o organizaţie de tip Front popular, fondat în 1946, a atins numărul de 250.000 membre. A fost desfiinţat în 1950, după ce i s-a cerut de către guvernul Statelor Unite să se înregistreze în calitate de „agent străin". Istoricul feminist Ruth Rosen scrie că programul *„Congresului femeilor americane* era în bună parte o prefigurare a mişcării femeilor, care şi-a făcut apariţia în anii '60" (Ruth Rosen, *Lumea despicată în două: Cum a schimbat mişcarea modernă a femeilor America,* New York, 2000, p. 28).

FBI-ul a ţinut sub observaţie „Mişcarea femeilor", dar nu a găsit nicio legătură directă cu subversiunea sovietică. Ruth Rosen, ea însăşi o adeptă, găseşte acest fapt ironic: „Într-un mod ironic, FBI-ul a căutat semne de subversiune în Mişcarea Femeilor, însă nu a recunoscut ceea ce era cu adevărat primejdios. În vreme ce ei căutau comunişti şi bombe, Mişcarea Femeilor zdruncina din temelii conceptele privitoare la muncă, obiceiuri, educaţie, sexualitate şi familie. În cele din urmă, mişcarea avea să se dovedească cu mult mai revoluţionară decât şi-ar fi imaginat vreodată FBI-ul. Feminismul avea să lase în urmă o moştenire de confuzie, dezbateri şi neînţelegeri, avea să producă haos cultural şi schimbări sociale pentru milioane de femei şi bărbaţi, şi, pe parcurs, avea să declanşeze războaie culturale care au polarizat societatea americană. Însă, la acea vreme, aceste idei nu erau ceea ce FBI-ul socotea a fi subversiv".

Vizând destrămarea ţesutului social, feministele au provocat mai mult rău societăţii occidentale decât ar fi visat vreodată comuniştii să o poată face. Isteria fabricată a violenţei domestice a clădit un zid despărţitor între bărbaţi şi femei. Pe plan psihologic, femeilor li s-a extirpat inerenta feminitate. Ele au fost încurajate să

tânjească după sex şi carieră, şi nu după întemeierea unei familii.

Calul troian feminist s-a dovedit extrem de eficace. Întrebarea este: de ce? Cum a fost posibil să izbutească o asemenea filosofie subversivă şi bolnavă, care în mod deschis mizează pe învrăjbirea femeilor împotriva bărbaţilor?

Răspunsul năucitor este că acei capitalişti care deţin monopolul absolut sunt în spatele comuniştilor şi feminiştilor şi îi folosesc pe aceştia ca să submineze instituţiile politice şi culturale ale Civilizaţiei Apusene.

Cartelurile Rockefeller-Rothschild posedă mai toată lumea şi li se pare firesc să o şi controleze. Ei mânuiesc marea parte a politicienilor, a mijloacelor media şi a educatorilor noştri. Scopul lor este „o nouă ordine mondială" („globalizare") în care ei să refasoneze omenirea pentru a o folosi scopurilor lor mârşave.

Betty Friedan, fă o plecăciune celor ce te aclamă!

GLORIA STEINEM
Cum s-a folosit CIA-ul de feminism ca să destabilizeze societatea

„În anii '60, media controlată de elite a inventat cel de-al doilea val al feminismului ca parte a programului lor de distrugere a civilizaţiei şi de creare a unei Noi Ordini Mondiale."

De săptămâna trecută, când am scris aceste cuvinte, am descoperit că, înainte de a deveni lideră feministă, Gloria Steinem a lucrat pentru CIA, spionând studenţii marxişti din Europa şi perturbându-le întrunirile. A devenit un star al mediei graţie legăturilor ei cu CIA-ul. *Ms. Magazine*, publicaţia pe care a editat-o vreme de mulţi ani, a fost indirect finanţată de CIA.

Steinem a încercat să suprime această informaţie, care a fost dezgropată de un grup feminist radical numit „Ştrampii Roşii". În 1979, Steinem şi puternicii ei prieteni ce aveau strânse relaţii cu CIA - Katharine Graham, de la Washington Post, şi preşedintele Fundaţiei Ford, Franklin Thomas - au împiedicat Editura Random House să publice această informaţie în cartea *Revoluţia feministă*. Totuşi, tărăşenia a apărut în ziarul *The Village Voice* din data de 21 mai 1979.

Steinem întotdeauna a pretins că a fost o studentă radicalistă. „Când eram în facultate, era epoca în care era în vogă McCarthy", îi povestea ea lui Susan Mitchell în 1997, „şi astfel am devenit marxistă" (*Figuri emblematice, sfinte şi dive: Conversaţii intime cu femei care au schimbat lumea*, p. 130).

În schiţa ei biografică din revista *Ms. Magazine*, în numărul din iunie 1973, apar următoarele: „Gloria Steinem a fost o scriitoare liber-profesionistă întreaga sa viaţă. Munca la *Ms. Magazine* este prima sa slujbă remunerată, cu normă întreagă".

Fals. Crescută într-o familie evreiască disfuncţională, din Toledo, Ohio, Steinem a urmat cursurile instituţiei de elită Smith College, pe unde a trecut şi Betty Friedan. În 1958, Steinem a fost recrutată de Cord Meyer de la CIA pentru a conduce „un grup neoficial de activişti" numit „Serviciul Independent de Cercetare". Acesta era parte a „Congresului pentru Libertatea culturală" a lui Meyer, care a creat reviste precum *Encounter* şi *Partisan Review* pentru a-i înregimenta pe intelectuali în promovarea unei doctrine non-comuniste stângist-liberale. Steinem a participat la festivalurile de tineret din Europa sponsorizate de comunişti, a publicat un ziar, a dat informaţii despre ceilalţi participanţi şi a ajutat la provocarea de răzmeriţe.

Unul dintre colegii lui Steinem din cadrul CIA a fost Clay Felker. La începutul anilor '60, el a devenit

redactor la *Esquire* şi a publicat o serie de articole scrise de Steinem, care au impus-o drept personalitate de frunte a mişcării de emancipare a femeii. În 1968, ca director la *New York Magazine*, el a angajat-o pe post de redactor colaborator şi, apoi, ca redactor la revista *Ms. Magazine* în 1971. Compania Warner Communications a finanţat revista aproape în întregime, deşi nu a luat decât 25% din câştig. Primul director al revistei *Ms. Magazine* a fost Elizabeth Forsling Harris, care, în calitate de Director pe Relaţii Publice, cu legături în CIA, s-a ocupat de stabilirea rutei coloanei oficiale a lui John Kennedy în Dallas. În pofida imaginii sale anti-instituţionale, publicaţia *Ms.* făcea reclamă cremei corporaţiilor americane. Publica reclame pentru corporaţia ITT[6] în acelaşi timp în care prizonierele politice din Chile erau torturate de Pinochet, după o lovitură inspirată de CIA şi ITT.

Şi legăturile personale ale lui Steinem contrazic pretenţiile sale anti-instituţionale. Ea a avut o relaţie de nouă ani cu Stanley Pottinger, Şef al Sectorului de Drepturi Civile din cadrul Departamentului de Justiţie al Statelor Unite, în timpul preşedinţilor Nixon şi Ford, căruia i s-a încredinţat blocarea investigaţiilor care duceau către FBI în cazul asasinatelor lui Martin Luther King şi al fostului Ministru de Externe chilian, Orlando Latelier. În anii '80 a avut o relaţie cu Henry Kissinger. (Vezi David Emory, http://www.geocities.com /CapitolHill/8425/ST-AIA.HTM.)

Principala noastră idee greşită este aceea că CIA serveşte interesele Statelor Unite. De fapt, întotdeauna a fost unealta unei elite dinastice internaţionale bancare şi petroliere (Rothschild, Rockefeller). A fost întemeiată şi constă din personaje cu sânge albastru provenind din administraţia bancară newyorkeză şi din absolvenţi

[6] International Telephone & Telegraph Corporation (*Corporaţia de Telefonie şi Telegrafie*) [n.tr.].

ai societăţii secrete păgâne „Skull and Bones" („Craniu şi oase") din cadrul Universităţii Yale. Preşedintele George W. Bush, tatăl şi bunicul său se încadrează acestei tipologii.

Planul acestei cabale internaţionale este acela de a degrada instituţiile şi valorile din Statele Unite pentru a le integra într-un stat global, care va fi condus de Naţiunile Unite. În Carta Fondatoare din anul 1947, instituţiei CIA i se interzice să se amestece în activităţi domestice. Însă aceasta nu a împiedicat-o niciodată să declanşeze un război psihologic asupra poporului american.

Organizaţia similară „Congresului pentru libertatea culturală" responsabilă de sfera domestică a fost „Comitetul american pentru libertatea culturală". Folosindu-se de fundaţii ca de nişte canale, CIA a controlat discursul intelectual în anii '50 şi '60, şi cred că şi în zilele noastre face acelaşi lucru. În cartea *CIA şi cultura în timpul Războiului Rece*, Francis Stonor Saunders estimează că o mie de cărţi au fost scoase de o multitudine de edituri comerciale şi universitare, cu subvenţii secrete.

Proiectul demarat de CIA, „Mockingbird", a însemnat infiltrarea sa în media corporatistă, proces care adesea a presupus preluarea directă a companiilor de ştiri principale. „Prin anii '50", scrie Deborah Davis în cartea sa, *Ecaterina cea Mare*, „CIA deţinea membri de seamă ce lucrau pentru *New York Times*, *Newsweek*, *CBS* şi pentru alte vehicule de comunicare, plus jurnalişti-colaboratori, în total între patru şi şase sute de persoane".

În 1982, CIA a recunoscut că jurnalişti de pe statul său de plată au acţionat de pe poziţii de ofiţeri de caz până la spioni în domeniu. Philip Graham, director la *Washington Post*, care a prezidat operaţiunea până la „sinuciderea" sa din anul 1963, s-a lăudat că „poţi obţine un jurnalist mai ieftin decât o prostituată bună, pentru câteva sute de dolari pe lună".

M-am născut în 1949. Idealiştii din generaţia părinţilor mei au fost deziluzionaţi când visul comunist de frăţietate universală s-a dovedit a fi un despotism brutal deghizat. Propria mea generaţie ar putea descoperi că cele mai bune simţăminte ale noastre au fost de asemenea manipulate şi exploatate. Există dovezi că CIA a regizat contracultura drogurilor din anii '60, mişcarea pentru drepturile cetăţeneşti, mişcarea împotriva războiului, precum şi feminismul.

De pildă, CIA a recunoscut că a întemeiat ca front popular în 1947 „Asociaţia naţională a studenţilor" (http://www.cia-on-campus.org/nsa/nsa2.html). La în-ceputul anilor '50, ANS s-a opus încercărilor „Comitetului pentru activităţi anti-americane" de a elimina spionii comunişti. Conform afirmaţiilor lui Phil Agee Jr., ofiţerii din cadrul ANS au participat la activităţile „Comitetului studenţesc de coordonare a nonviolenţei", grup ce milita pentru drepturi cetăţeneşti, şi au acţionat în calitate de membri ai organizaţiei „Studenţi pentru o societate democratică", un grup radical pentru pace.

Conform afirmaţiilor lui Mark Riebling, CIA-ul e posibil să-l fi folosit pe Timothy Leary. Cu siguranţă, agenţia i-a distribuit LSD lui Leary şi altor formatori de opinie din anii '60. Leary a făcut ca o generaţie întreagă de americani să renunţe la implicarea activă în societate şi să caute împlinirea „lăuntrică". Un alt exemplu de amestec al CIA-ului în politica domestică este mărturia adusă de Gary Webb despre cum CIA-ul a umplut ghetto-urile negrilor cu cocaină.

Nu voi încerca să analizez motivaţia CIA-ului, ci doar voi sugera ce au în comun aceste acţiuni. Le-au scăzut nivelul moral, i-au alienat şi divizat pe americani. Elitele operează prin cultivarea diviziunii şi a con-

flictului în lume. Astfel, noi nu realizăm cine este adevăratul nostru dușman.

Feminismul a făcut cel mai mult rău. Nu există în societate o relație mai fundamentală și în același timp mai fragilă ca cea dintre bărbat și femeie. De ea depinde familia, celula de bază a societății. Niciun om care nutrește binele societății nu ar încerca să dezbine bărbații și femeile. Și totuși, minciuna că bărbații au exploatat femeile a devenit adevărul oficial.

Bărbatul iubește femeia. Instinctul său primordial este acela de a o ocroti și de a o vedea înflorind. Când o femeie este fericită, ea este frumoasă. Desigur, unii bărbați sunt abuzivi. Însă vasta majoritate și-au sprijinit și călăuzit familiile de milenii.

Feminiștii avansează fără încetare ideea că trăsăturile noastre inerente masculine și feminine, vitale dezvoltării noastre ca ființe umane, sunt „stereotipuri". Acesta este o calomnie răutăcioasă îndreptată împotriva tuturor heterosexualilor, care reprezintă 95% din populație. Cine vorbea de ură! Și totuși, ea este predată copiilor în școlile elementare! Este repetată până la refuz în media. Lesbiene precum Rosie O'Donnell și Ellen DeReres ne sunt prezentate ca modele.

Toate acestea sunt uneltite pentru a crea confuzie personală și pentru a semăna haos printre heterosexuali. Ca rezultat, milioane de bărbați americani devin efeminați și rupți de relația cu familia, cu lumea și cu viitorul. Femeia americană a fost trasă pe sfoară să investească în făurirea unei cariere mundane în locul iubirii eterne față de soțul și copiii ei. Multe femei au devenit nepotrivite din punct de vedere temperamental pentru a deveni soții și mame. Oamenii care sunt izolați și singuri, înfricoșați și dornici de iubire, sunt ușor de păcălit și de manipulat. Fiind lipsiți de influența sănătoasă a celor doi părinți iubitori, tot la fel vor fi și copiii lor.

Feminismul este o fraudă grotescă pe care elita conducătoare a comis-o în dauna societății. Rolul său este de a slăbi țesătura socială și culturală americană pentru a introduce o convenabilă Nouă Ordine Mondială fascistă. Avocații săi sunt niște șarlatani care fac pe sfinții și care s-au îmbogățit și au devenit puternici de pe urma sa. Printre aceștia, există o întreagă clasă de mincinoși și de infirmi moraliceşte care lucrează pentru elită în diverse domenii: guvern, educație și media.

Oprimarea femeilor este o minciună. Rolurile sexuale nu au fost niciodată atât de rigide cum ne-au făcut feminiștii să credem. Mama mea a avut o afacere înfloritoare în anii '50, importând diamante pentru ceasuri din Elveția. Când salariul tatălui meu a crescut, ea a fost încântată să se lase de afacere și să se ocupe de copiii ei. Femeile erau libere să urmeze orice carieră doreau. Diferența era aceea că rolul lor ca femeie și mamă era bine înțeles și validat din punct de vedere social, așa precum s-ar cuveni să fie.

Aceasta până când pe scena istoriei și-au făcut intrarea Gloria Steinem și CIA-ul.

FEMINISMUL ROȘU
Comunismul american și originile eliberării femeilor

„Violul este o expresie a... supremației masculine.... a străvechii exploatări economice, politice și culturale a femeilor de către bărbați."

VĂ PARE CUMVA CĂ ACEASTĂ EXPRESIE APARȚINE UNUI FEMINIST RADICAL? Încercați să mai ghiciți încă o dată! Ei bine, ea face parte dintr-un pamflet al Partidului Comunist American, datând din

1948, intitulat *Femeile împotriva mitului*, de Mary Inman.

Într-o carte apărută recent, *Feminismul roşu: Comunismul american şi Geneza eliberării femeilor*, istoricul feminist Kate Weigand afirmă: „Ideile, activităţile şi tradiţiile care au emanat din mişcarea comunistă a anilor '40 şi '50 a continuat să vectorizeze noua mişcare a femeilor din anii '60 şi de mai târziu".

De fapt, Weigand, lector la Colegiul Smith, arată că feminismul modern constituie o consecinţă directă a comunismului american. Nu există nimic din ceea ce feminiştii au spus sau au făcut în anii 1960-1980, care să nu fi fost prefigurat de PCSUA (Partidul Comunist din Statele Unite ale Americii) din anii 1940 şi 1950. Multe lidere feministe au fost „bebeluşe cu scutece roşii", odrasle ale comuniştilor.

Comuniştii au fost deschizători de drumuri în analiza politică şi culturală a oprimării femeii. Ei au pus bazele „Studiilor pentru femei" şi au pledat pentru înfiinţarea de centre publice de îngrijire a copilului, pentru controlul naşterilor, pentru avort şi drepturile copilului. Ei au inventat concepte-cheie feministe, cum ar fi „ceea ce este personal este politic" şi „autoconştiinţa feministă".

Către sfârşitul anilor '40, PCSUA a realizat că mişcarea muncitorilor devenea din ce în ce mai ostilă comunismului. Atunci, ei au început să îşi îndrepte atenţia către femei şi către afro-americani. Ei au sperat că „supremaţia masculină" avea să „aducă mai multe femei în organizaţie şi în lupta împotriva politicilor domestice ale Războiului Rece".

Comunistele, care constituiau 40% din partid, doreau mai multă libertate pentru a participa la şedinţele partidului. După publicarea pamfletului *Femeile împotriva mitului*, în 1948, PCSUA a iniţiat procesul „reeducării" bărbaţilor, pe care îl recunoaştem cât se poate de bine astăzi.

De pildă, în ziarul partidului, *Muncitorul de azi*, explicaţia unei fotografii ce înfăţişa un bărbat cu un copilaş avansa ideea că „familiile sunt mai puternice şi mai fericite dacă tatăl ştie cum să prepare fulgii pentru micul dejun, să lege baveţica şi să aibă grijă de cei mici".

Partidul a dat ordine ca bărbaţii care nu luau în serios problema femeii să fie supuşi reeducării („să îndeplinească anumite sarcini care includeau studii axate pe problema femeii"). În 1954, filiala din Los Angeles i-a pus la punct pe bărbaţii care „acaparau discuţia la întrunirile de la cluburi, le ignorau pe tovarăşele lor în vederea numirii în funcţii de conducere sau făceau glume degradante cu aluzii sexuale referitoare la femei".

Un film, *Sarea Pământului*, pe care criticul Pauline Kael l-a caracterizat ca „propagandă comunistă", portretiza femei asumându-şi un rol decisiv în greva muncitorească a soţilor lor. „În ciuda dorinţelor soţului ei, Esperanza a devenit lideră în greva iscată şi, pentru prima oară, a îndrăznit să îşi asume un rol în afara căminului. (...) Succesul [ei] politic l-a înduplecat pe Ramon să accepte un nou tip de viaţă familială."

Portretizările unor femei pline de succes, puternice, încrezătoare în ele însele au devenit la fel de obişnuite în presa şi şcolile comuniste, precum sunt şi în media zilelor noastre.

Femeile comuniste au impus o analiză sofisticată de natură marxistă a „problemei femeii". Cărţile *În apărarea femeilor* (1940), de Mary Inman, *Un veac de luptă* (1954), de Eleanor Flexner, şi *Revoluţia neterminată* (1962), de Eve Merriam, au pus pe tapet opresiunea femeilor şi au criticat făţiş sexismul din cultura de masă şi din limbaj. De exemplu, Mary Inman a susţinut

că „feminitatea prelucrată" şi „accentul exagerat pus pe frumuseţe" le ţine pe femei în sclavie.

Fondatoarea feminismului modern, Betty Friedan, a pornit de la aceste texte atunci când a scris *Mistica Feminină* (1963). Toate aceste femei au ascuns faptul că erau activiste comuniste de multă vreme. În anii '60, fiicele lor beneficiau de toate cele de trebuinţă, inclusiv de exemplul subterfugiului, pentru a declanşa Mişcarea Eliberării Femeilor.

Rădăcinile marxist-comuniste ale feminismului explică multe despre această bizară şi, în acelaşi timp, periculoasă mişcare. Astfel, devine limpede:

- de ce „mişcarea femeilor" urăşte feminitatea şi impune un concept politico-economic precum este „egalitatea" într-un tip de relaţie personală, biologică şi mistică;
- de ce „mişcarea femeilor" îmbrăţişează şi ideea egalităţii de rasă şi clasă;
- de ce adepţii feminismului doresc revoluţia („transformarea") şi au o viziune mesianică asupra unei utopii a depăşirii diferenţei de gen;
- de ce cred că natura umană este infinit maleabilă, putând fi modelată prin îndoctrinare şi coerciţie;
- de ce se angajează în nesfârşite dispute doctrinare, năucitor de speculative, şi în manevre scizioniste;
- de ce, pentru ei, adevărul este un „construct social" elaborat de oricine ar deţine puterea şi de ce aparenţele sunt mai importante decât realitatea;
- de ce resping pe Dumnezeu, natura şi dovezile ştiinţifice în favoarea agendei lor politice;
- de ce refuză dezbaterea, nu respectă libertatea cuvântului şi suprimă vederile dizidente;
- de ce se comportă ca un cult cvasi-religios sau precum Garda Roşie.

Este greu să nu concluzionezi că feminismul nu este altceva decât comunism sub un alt nume. Nereuşind să stârnească ura faţă de clasă şi rasă, comunismul a încurajat, în locul acestora, conflictul dintre sexe. Mişcările militante pentru „diversitate" şi „multiculturalitate" reprezintă încercarea comunismului de a crea alianţe, conferind putere gay-lor şi „indivizilor de culoare". Astfel, trioul original al PCSUA, „rasă, gen şi clasă", a rămas aproape neschimbat, doar că lupta de clasă niciodată nu s-a vândut prea bine.

Termenul de „politic corect" provine de la Partidul Comunist Rus din anii '20. Folosirea sa în America de astăzi ilustrează gradul în care societatea a fost denaturată. Activiştii feminişti sunt, în covârşitoarea lor majoritate, nişte idioţi utili de natură comunistă. Am văzut această subversiune în dezintegrarea curriculumului artelor liberale şi a tradiţiei libertăţii de vorbire şi de cercetare din universităţile noastre. Am văzut acest virus răspândindu-se în instituţia guvernamentală, în mediul afacerilor şi în domeniul militar. L-am văzut când feminiştii împrăştie isteria „încălzirii globale". Aceasta se întâmplă deoarece elita financiară sponsorizează, de fapt, comunismul.

„Corectitudinea politică" ne-a uniformizat şi înregimentat viaţa noastră culturală. Betty Granger, membră în Consiliul de Administraţie al unei şcoli conservatoare, care a candidat pentru parlament, vorbea despre creşterea preţului caselor din Vancouver ca fiind cauzată de „invazia asiatică". Granger a fost supusă oprobiului public în presă. Oamenii îi trimiteau scrisori înveninate şi azvârleau gunoaie pe peluza ei.

La o şedinţă, preşedintele Consiliului de Administraţie al şcolii respective a certificat că Granger nu este rasistă. El a mărturisit că, de fapt, asiaticii sunt chiar înrudiţi cu ea în urma unor căsătorii. Cu toate acestea, Granger a fost supusă sancţionării deoarece, şi aici citez: „aparenţele sunt mai importante decât realitatea".

Această eludare a adevărului obiectiv este o marcă proprie comunismului.

Atmosfera de la şedinţă a fost încărcată. Blânzii canadieni, cu toţii apărători ai „toleranţei", s-au purtat ca nişte câini turbaţi gata să sfâşie un iepure rănit. Betty Granger şi-a recunoscut vina, s-a căit şi a votat în favoarea propriei sancţionări.

Aceste ritualuri de autodenunţare şi căinţă, tipice Rusiei staliniste ori Chinei maoiste, devin din ce în ce mai obişnuite peisajului american. Sunt ca nişte procese demonstrative menite a înspăimânta lumea, pentru a se conforma. Avem „ofiţeri de pază a diversităţii", „ofiţeri de pază a hărţuirii sexuale", „comisii pentru drepturile omului", precum şi programe de „antrenare a sensibilităţii", care să întărească principiile feministilor. Vorbesc despre „discriminare", dar ei discriminează fără oprelişti heterosexualii, mai ales bărbaţii albi. Folosesc false acuze de „hărţuire sexuală" pentru a pune în lanţuri relaţiile bărbat-femeie şi pentru a se descotorosi de adversarii lor.

În 1980, trei femei din Leningrad au făcut 10 cópii dactilografiate ale unei reviste numite *Almanah*. KGB-ul a interzis revista şi le-a deportat pe femei în Germania. În URSS, feminismul a fost în mare parte creat pentru export. Conform spuselor profesoarei Weigand, „cartea [sa] oferă dovada pentru susţinerea părerii că cel puţin unii comunişti priveau distrugerea sistemului genurilor [în America] ca pe o parte integrantă a unei lupte mai ample pentru răsturnarea capitalismului".

În concluzie, năzuinţa feministă pentru „drepturi egale" este o mască pentru o insidioasă agendă comunistă. Modul de operare al comunismului întotdeauna a fost acela al amăgirii, infiltrării şi subversiunii, folosind probleme sociale şi politice ca pretext. Scopul este acela

de a distruge civilizaţia apuseană şi de a crea o Nouă Ordine Mondială condusă de capitalismul monopolist.

Cartea lui Kate Weigand, *Feminismul roşu*, demonstrează că agenda comunistă este viabilă şi îşi continuă existenţa sub un nume fictiv.

COMUNISMUL
Înşelăciunea utopică de pe Wall Street

Bella Dodd a fost o lideră a Partidului Comunist din America (PCSUA) în anii '30 şi '40. Cartea sa, *Şcoala întunericului* (1954), demască comunismul ca fiind o înşelăciune uneltită de bancheri pentru a „controla omul obişnuit" şi pentru a pune bazele tiraniei universale. Normal, această carte importantă este epuizată şi nu e de găsit în niciun anticariat. (Eu am găsit-o prin împrumut interbibliotecar.)

Bella Dodd s-a născut în Italia pe la 1904, purtând numele de Maria Asunta Isabella Visono. Femeie tenace şi cu o minte sclipitoare, ea a absolvit Colegiul Hunter şi Facultatea de Drept a Universităţii din New York. A ajuns preşedintă a Uniunii Profesorilor din învăţământul de stat din New York şi a fost membră a Consiliului Naţional al PCSUA până în 1949.

Dodd descrie comunismul ca pe un „un cult straniu şi ocult", al cărui scop este distrugerea Civilizaţiei Occidentale (adică creştine). Milioane de idealişti naivi („inocenţi") sunt înşelaţi prin discursul său despre ajutorarea celor săraci, însă adevărul este că ţinteşte doar către obţinerea puterii. De exemplu, Dodd a remarcat că nu se întreprindea niciun fel de anchetă socială la sediile partidului. „Suntem un partid revoluţionar, nu unul reformist", i s-a replicat.

CREAREA DE „FIINŢE UMANE CARE SĂ SE CONFORMEZE"

Partidul comunist operează prin infiltrarea şi subminarea unor instituţii sociale cum ar fi bisericile, şcolile, mass-media şi guvernul. Scopul său este acela de a „crea noi tipuri de fiinţe umane care să se conformeze planului lumii, pe care ei cu încredere se aşteaptă să o controleze".

De exemplu, Dodd dezvăluie faptul că 1100 de membri au devenit preoţi catolici în anii '30. De asemenea, partidul a subminat sistemul educaţional prin acapararea asociaţiilor de profesori şi a societăţilor ştiinţifice. Doar cei care acceptau „viziunea materialistă, colectivistă, internaţională a luptei de clasă" erau promovaţi.

Antrenarea femeilor în efortul de război convenea programului cu bătaie lungă al comuniştilor: „Partidul a făcut tot ce a putut ca să le convingă pe femei să meargă în industrie. Designerii lor vestimentari au creat stiluri speciale pentru ele, iar compozitorii lor au scris cântece speciale pentru a le stimula... Condiţiile din timpul războiului, plănuiau ei, aveau să devină o parte permanentă a viitorului program educaţional. Familia burgheză ca unitate socială trebuia să devină perimată". Nu trebuia să mai existe nicio familie în afara partidului şi statului. Dodd a ajutat la organizarea Congresului Femeilor Americane, care a fost premergător mişcării feministe.

„Deoarece era o mişcare care milita, chipurile, pentru pace, a atras multe femei. Însă, de fapt, a fost doar o reînnoită ofensivă pentru controlarea femeilor americane... Ca şi tineretul şi grupurile minoritare, ele sunt văzute ca o forţă de rezervă a revoluţiei, deoarece ele sunt mai uşor de mişcat prin chemări la apel de ordin emoţional."

SUBVERSIUNEA STATELOR UNITE DIN ANII '30

Când Franklin Delano Roosevelt a recunoscut Rusia în 1933, el a închis înadins ochii la amplul program de spionaj şi subversiune al PCSUA. Liberalii au negat că aşa au stat lucrurile şi s-au plâns că are loc „o vânătoare de vrăjitoare".

Dar ca să vezi! „Gura nebunului adevăr grăieşte." O nouă carte (*Lumea secretă a comunismului american*, 2003), care este fundamentată pe arhivele nou deschise de la Kremlin, confirmă faptul că PCSUA a fost o marionetă a Moscovei şi că administraţia lui Roosevelt a fost, practic, împânzită de agenţi sovietici precum Alger Hiss, Harry Hopkins şi Harry Dexter White, ca să dau doar câteva nume.

Anii de război au cunoscut momentul în care PCSUA a renunţat la ideea luptei de clasă şi s-a alăturat aşa-numitei „administraţii a progresului muncii" a lui Roosevelt, din care făceau parte şi „capitaliştii progresişti". Partidul Comunist îşi asuma acum responsabilitatea de a institui o disciplină de fier pentru clasa muncitoare. Niciun muncitor nu mai era acum îndeajuns de eficient ori îndeajuns de necruţător în a înăbuşi grevele, ori minimaliza plângerile... în vreme ce salariile au mai crescut puţin pe parcursul acelor ani, ele nu se comparau cu creşterea profiturilor şi a controlului monopolului asupra necesităţilor de bază... producţia de război era în principal în mâinile a zece mari corporaţii... comuniştii au adus cu grijă la tăcere astfel de informaţii.

Anii de război au cunoscut o uimitoare armonizare între Partidul Comunist şi elita financiară din America. Elita a finanţat o sofisticată agenţie de propagandă numită Institutul Rus, localizată pe Park Avenue, în apropiere de Consiliul de Relaţii Externe al lui Rockefe-

ller. Aici, „nume mari, precum Vanderbilt, Lamont, Whitney şi Morgan, se împleteau cu cele ale liderilor comunişti".

La insistenţa lui Roosevelt, Stalin a „dizolvat" Kominternul, pentru a face PCSUA să arate ca un partid american. Liderul PCSUA, Earl Browder, a dobândit faimă naţională şi se consulta cu miniştrii din cabinetul lui Roosevelt. Efortul de război conjugat americano-rus urma să fie temeiul Noii Ordini Mondiale. Însă, inexplicabil, politica s-a schimbat şi Browder a dispărut rapid în anonimat. După câte se pare, elita financiară a decis că nu era timpul potrivit pentru un guvern mondial. Un Război Rece avea să fie mai profitabil. Lui Dodd i s-a spus că, pe viitor, partidul avea să se afle adesea în opoziţie nu doar cu guvernul, ci şi cu muncitorii din SUA.

„Am văzut acum că, nutrind cele mai nobile intenţii şi dorinţe de a sluji muncitorii, (...) eu şi alte mii asemenea mie am fost momiţi către trădarea tocmai a acestor oameni. (...) Fără să ştiu, am fost de fapt de partea celor care au căutat distrugerea ţării mele."

Ca nişte şoareci speriaţi, membrii PCSUA s-au grăbit să adopte noua linie a partidului. Dodd a încercat să se retragă, însă i s-a spus: „Nimeni nu pleacă din partid. Ori mori, ori eşti azvârlit afară".

Până la urmă, Dodd a fost etichetată ca fiind „anti-negri, anti-portoricană, antisemită, anti-muncă şi apărătoare a moşierilor". Vă sună cunoscut? După mai bine de douăzeci de ani de sacrificiu neîncetat, ea a rămas fără familie şi fără prieteni. Partidul fusese familia sa. „Cei pe care partidul îi ura deveniseră şi cei pe care eu îi uram."

„Aceasta este cheia către înrobirea mentală a omenirii. Individul devine un nimic (...), el funcţionează ca unealtă fizică a unui grup decizional superior (...), el este totalmente inconştient de planurile pe care acest grup decizional superior le nutreşte pentru a-l utiliza."

„O PUTERE MONDIALĂ SECRETĂ ŞI BINE ORGANIZATĂ"

Bella Dodd a fost circumspectă cu privire la oamenii din spatele Partidului Comunist. I s-a spus odată să telefoneze la doi multimilionari care stăteau la Hotelul *Waldorf Towers*, dacă pierdea contactul cu Moscova. În altă parte, se referă la „o putere mondială secretă şi bine organizată". În mod evident, se temea să fie candidă. Suspectează că „sinuciderea" unui lider al PCSUA a fost de fapt o crimă.

Însă ea oferă, totuşi, un posibil indiciu. Ea spune că fiecare dintre cele nouă etaje ale sediului central al partidului, situat la 35 E 12th St. era consacrat afacerilor PCSUA. La etajul al şaselea se aflau birourile edituri ziarului idiş, *Freiheit*, şi „Comisia evreiască". Într-adevăr, evreii alcătuiau o parte însemnată printre păcăliţii racolaţi de comunişti.

„Ceea ce mie îmi devenise clar era înţelegerea secretă dintre aceste două forţe: comuniştii cu planul lor de control al lumii şi anumite forţe mercantile din lumea liberă, ambele dispuse să facă profit din vărsarea de sânge." Ca „o piesă dintr-un puzzle care într-un final formează întregul", Dodd ne deapănă povestea vasului *Erica Redd*, ilustrativă pentru „sute de alte poveşti". În timpul Războiului Civil Spaniol, americanii au donat bani pentru încărcarea vasului cu medicamente şi hrană pentru Spania. Comuniştii au deviat însă vasul către Rusia. Cenzura este vitală pentru comunişti, afirmă Dodd. „Adeseori am văzut lideri scoţând cărţi din rafturile caselor membrilor partidului şi ordonându-le acestora să le distrugă."

Comunismul este, în fibra sa, un sistem amăgitor, de control internaţional al elitelor. Nu a fost suprimat pe timpul epocii lui McCarthy, ci s-a metamorfozat de fapt în Noua Stângă, contracultură, drepturile civice,

mişcările anti-război şi de eliberare a femeii şi, mai târziu, în explozia de ONG-uri şi mijloace media, facţiuni ale partidelor democratice şi republicane, grupuri liberale, sioniste, muncitoreşti şi de drepturi ale gay-lor. Asemenea Partidului Comunist American însuşi, aceste grupuri sunt controlate de la vârf, aşa că membrii lor nu îşi dau seama că sunt folosiţi.

Împotriva obiecţiei că unele dintre grupurile menţionate mai sus se opun globalizării, Dodd oferă exemple în care Partidul Comunist American a sprijinit de ochii lumii cauze pe care voia de fapt să le saboteze.

În concluzie, comunismul este un plan ticluit spre a-L înlocui pe Dumnezeu cu o clică a celor superbogaţi la conducerea lumii. Este o înşelăciune utopică, pusă la cale de cei bogaţi pentru a zădărnici visurile oamenilor obişnuiţi şi pentru a frâna progresul uman. Acelaşi complot uman se află în spatele a mai tuturor războaielor, inclusiv a celui din Irak.

Precursor al Noii Ordini Mondiale, comunismul îmbrăţişează idealurile fraternităţii, păcii şi egalităţii pentru a ne amăgi. S-a făcut stăpân pe ochii, urechile, mintea şi sufletul societăţii. Mai tot ceea ce trece drept adevăr în media şi şcoli este parte a acestei monstruoase înşelătorii. Expresia „politic corect", cu o largă utilizare în America, este un vechi termen inventat de Partidul Comunist. Politicienii noştri sunt în marea lor parte ori nătângi, ori trădători.

Feminismul este comunism atât în origine cât şi în spirit. Pretinde că apără femeile, când de fapt castrează ambele sexe şi distruge unitatea socială de bază, familia. Promovarea homosexualităţii ca „alegere a unui stil de viaţă" pentru heterosexuali este, de asemenea, parte a acestei înşelăciuni neobrăzate a elitelor, menită a „crea noi tipuri de fiinţe umane care să se conformeze"...

Civilizaţia apuseană este asemenea unui vas care se luptă cu valurile într-o mare a răului şi, totuşi, pasagerii sunt prea induşi în eroare şi cu capul în nori că să realizeze ce se întâmplă. Bella Dodd a avut curajul de a trage un semnal de alarmă cu cincizeci de ani în urmă. Nu e niciodată prea târziu să te împotriveşti tiraniei.

MONOLOAGELE VAGINULUI
Impasul feminismului

În octombrie 2001, în vreme ce peste Afghanistan cădeau bombele cu nemiluita, iubitorii de teatru din Washington plăteau 50-70 de dolari pe un bilet la Teatrul Naţional ca să vadă piesa lui Eve Ensler, *Monoloagele vaginului*. Această piesă ilustrează de ce islamul radical se prea poate să fi declarat război Americii. Piesa pretinde că vorbeşte despre drepturile femeilor. De fapt, nu este altceva decât o lectură publică a unor pagini de pornografie lesbiană cât se poate de explicită. *Monoloagele vaginului* reprezintă o celebrare a lesbianismului, care s-a jucat în nu mai puţin de 25 de ţări, inclusiv în Turcia şi China. Exportăm homosexualitatea şi dezintegrarea socială, care „merge la pachet" cu aceasta.

Fundamentaliştii musulmani cred că cultura lor este ameninţată. Ei se luptă să îşi păstreze soţiile şi copiii, care reprezintă viitorul. Dacă soţiile lor se infectează de homosexualitatea noastră, ele vor deveni „independente" ca bărbaţii. Rata natalităţii lor va scădea, după cum a scăzut a noastră, iar familiile şi cultura lor se vor dezintegra. În ţări cu un minim sistem de securitate socială guvernamentală, familiile şi copiii sunt elemente esenţiale supravieţuirii.

Monoloagele vaginului prezintă o tristă imagine a vieţii pe care feminismul a adus-o într-un impas de ne-

depăşit. Este un strigăt angoasat de rechemare a iubirii masculine, articulat de o generaţie de femei amăgite de feminism, care nu mai au altă şansă decât să devină lesbiene. Pentru femei, care sunt literalmente flămânde de iubire, piesa oferă o vibrantă experienţă de intimitate sexuală. Pentru tinerele femei care nu ştiu că se poate mai bine decât atât, este o iniţiere în lesbianism.

Constituită sub forma unor interviuri cu femei care vorbesc despre vaginele lor, piesa pretinde că salvează organul genital feminin de „neglijarea culturală". De exemplu, piesa descrie un grup de discuţii în care femeile se examinează cu oglinjoare de buzunar. „Îmi evocă ce vor fi simţit astronomii cu primele lor telescoape", spune Ensler.

Ele dau porecle vaginelor lor, le îmbracă în straie imaginare şi îşi închipuie ce ar spune dacă ar putea vorbi (de exemplu, „Unde este Brian?"). La un spectacol susţinut la Madison Square Garden, 18.000 de femei, aduse pe culmile freneziei, au început să strige iar şi iar termenul obsedant, în varianta sa vulgară.

Mai bine ar fi scandat numele organului genital masculin, deoarece în cazul acestora este categoric vorba de fapt despre pierderea dragostei unui bărbat. Pierzându-şi tinereţea şi feminitatea, respingând ori demasculinizând bărbaţii, milioane de femei au rămas acum, din perspectivă sexuală, cumva, în aer.

Ambele sexe au nevoie de validare. Bărbaţilor din zilele acestea nu le plac feministele, iar feministele ştiu asta. De fiecare dată când deschidem televizorul, dăm peste vreo femeie care ocărăşte ori face praf un bărbat. Bărbaţilor le displace faptul că femeile au acaparat rolul masculin şi l-au lepădat pe cel feminin. Cred că este exact ceea ce experiază Ensler atunci când spune: „Ura faţă de noi înşine este doar ura faţă de cultura patriarhală şi reprimarea interiorizată".

Femeile au dreptate să se simtă neiubite şi neîmplinite. Ensler spune că femeile vor să fie folosite pentru a zămisli copii: „Vaginul meu m-a ajutat să nasc un bebeluş gigantic. Credeam că o să mai facă aşa ceva. Dar nu". Rezultatul este un profund simţământ de goliciune şi de nevoie lăuntrică. „Vaginul meu vrea să ajungă mai în adânc. Vaginul meu este însetat de profunzimi. Îi este foame de săruturi şi de gingăşie. Vrea să nu mai fie mânios. Vrea totul. Vrea să vrea. Pur şi simplu vrea".

Se pare că doar un bărbat poate pune balsam peste această rană. Ensler îl descrie pe iubitul ei, Bob, căruia îi plăcea să se uite la organele ei genitale şi a făcut-o să aibă o părere bună despre ea pentru prima oară. Nu ne-a spus ce s-a întâmplat cu Bob. Singurii alţi bărbaţi din piesă sunt primul soţ al lui Ensler, un donjuan, şi nişte violatori de prin Bosnia.

Astfel, *Monoloagele vaginului* devine rapid o cronică incitantă a sexului lesbian. În primul rând, fixaţia pe organele genitale ale femeilor este pură homosexualitate. Îmi cer iertare pentru ceea ce va urma, însă încerc să transmit savoarea pornografică a aşa-zisei piese. Autoarea intervievează o femeie care a fost jurisconsult şi care s-a îmbogăţit ca gigolo lesbian.

„Sunt atâtea femei neîmplinite", spune ea. „Femeile mă plătesc să mă îmbrac ca un bărbat şi să le domin". Urmează o descriere precisă a artei ei („sunt patru degete în mine, două ale ei, şi două ale mele") care o aprinde pe Ensler : „Haide", am spus. „Pătrunde."

O fetiţă de 12 ani descrie cum mama ei a lăsat-o în grija unei femei de 24 de ani, frumoasă şi de lume, care mai apoi i-a trădat încrederea întrucât a făcut sex cu ea: „Ea mi-a transformat biata pipilică într-un fel de paradis". Ensler se coboară până la nivelul povestioarelor infantile de genul „ţi-o voi arăta pe a mea dacă şi tu mi-o arăţi pe a ta". Ea o întreabă pe o fetiţă de şase ani

a ce miroase vaginul ei (a fulgi de zăpadă?). Ea ne informează că clitorisul are de două ori mai multe fibre nervoase decât penisul: „Cine are nevoie de o puşcă dacă are o mitralieră?" Tot ea descrie cum şi-a descoperit clitorisul pentru prima oară: „Mi-era cald, şi pulsam toată, şi eram gata, şi atât de plină de viaţă". Pot oferi mai multe amănunte, dar aţi înţeles ideea.

Indicatorul anemicei noastre bune-cuviinţe, a depravării şi a autoamăgirii noastre ne este dat de faptul că niciun critic din media nu a dat verdictul adevărat pentru această piesă. „Ensler este plină de umor şi de pasiune", spune *Los Angeles Times*. „O tulburătoare rapsodie a esenţei feminine", crede *The Chicago Tribune*. „Fascinantă, hazlie şi aproape insuportabil de emoţionantă", exultă *Variety*. Piesa a fost jucată în sute de oraşe şi universităţi americane, şi în ţări de la România până la Zair. Distribuţia a inclus actriţe celebre precum Meryl Streep, Jane Fonda, Calista Flockhart şi Angelica Huston. Ensler şi cei de teapa ei încearcă să poziţioneze acest jalnic abecedar lesbian în curentul majoritar. Gloria Steinem scrie că, „parcurgând aceste pagini, bărbaţii şi femeile se vor simţi mai liberi în interiorul lor şi mai liberi unii faţă de alţii".

Este tipic feminiştilor să înfăţişeze lesbianismul ca emancipare. Ensler este şi ea „rezultatul" supravieţuirii abuzului sexual al tatălui ei. Ea şi-a legat piesa de cauza politizată a eradicării violenţei împotriva femeilor. Ura sa faţă de heterosexualitate este evidentă prin alegerea sărbătorii de Valentine's Day, redenumită „V-Day", adică „ziua anti-violenţă", pentru ziua în care să îi fie jucată piesa. Ea i-a spus lui Molly Ivens în revista *TIME* că familia patriarhală (adică nucleară) este o „instituţie muribundă". Această expresie aminteşte de metodologia comunistă.

Familia nucleară este instituţia primordială a heterosexualităţii. Înainte de „revoluţia sexuală", femeile

îşi doreau căsătorie şi familie, fapt ce constituie un comportament heterosexual. Aceasta satisfăcea cele mai profunde nevoi psihologice ale ambelor sexe şi conferea un mediu sănătos pentru creşterea copiilor. După revoluţia sexuală, bărbaţii şi femeile s-au angajat în sexul promiscuu, care era tipic mai degrabă homosexualilor. Femeile, din ce în ce mai independente şi mai încrezute, nu au mai fost în stare să întemeieze căsnicii durabile. Băgându-li-se în cap că „le pot avea pe toate", au ajuns acum frustrate şi înveninate.

Ironia ce transpare din *Monoloagele vaginului* este că feministele, care de regulă se plâng că femeile sunt tratate ca nişte obiecte sexuale, au salutat cu entuziasm piesa. În ea, iubirea nu este nici măcar în treacăt amintită. O altă ironie este că feministele cred, după câte se pare, că în cazul lesbienelor este cât se poate de normal ca o persoană adultă să aibă relaţii sexuale cu un copil de 12 ani. De asemenea, ele cred că pot pângări inocenţa unei fetiţe de şase anişori cu întrebări intruzive. Într-un final, mai este nevoie oare să menţionez faptul că piesa jigneşte şi distruge misterul, candoarea şi pudoarea, care reprezintă esenţa feminităţii mature? Ca feminismul însuşi, piesa *Monoloagele vaginului* se deghizează într-un manifest de apărare a femeilor. De fapt, este tocmai invers, şi anume: un atac violent şi morbid împotriva femeilor.

VIOLENŢA DOMESTICĂ
Zorii statului feminist poliţienesc

În 1931, cariera actoricească a lui Clark Gable a prins aripi când a doborât-o cu un pumn pe Barbara Stanwyck în filmul *Night Nurse*. A primit 10.000 de scrisori de la admiratoarele entuziasmate.

Astăzi, supereroii şi supereroinele în mod curent se pălmuiesc pe marele ecran, dar, dacă oamenii obişnuiţi nu fac nimic mai mult decât să îşi dea un brânci, ei pot fi arestaţi pentru „violenţă conjugală".

Bărbaţii riscă închisoarea, amenzi, pierderea familiei, a casei şi a slujbei, numai dacă se ceartă cu o femeie. Acesta este rezultatul foarte răspânditei politici a „toleranţei zero", care încadrează la categoria violenţei domestice orice fel de contact fizic, indiferent cât de inofensiv ar fi acesta. Această acuzaţie este făcută de stat chiar dacă victima obiectează şi nu s-a produs nicio vătămare.

Poliţia protejează femeile de ochii lumii, dar scopul său real este acela de a slăbi autoritatea bărbaţilor şi de a-i persecuta pe heterosexuali în general. Este un alt front al campaniei elitei Rockefeller de degradare a societăţii, de distrugere a familiei şi de diminuare a populaţiei, front ce doreşte să facă heterosexualitatea inaptă de funcţionare.

ZONA DE PERICOL

Toate cuplurile trec prin momente de stres, mai ales dacă au copii. Acum, dacă unei femei îi sare ţandăra, ea îşi poate încarcera soţul pur şi simplu formând 911. Pentru bărbat, e un fel de sabie a lui Damocles atârnată deasupra capului.

Poliţia subminează autoritatea masculină. Un bărbat şi-a numit soţia „leneşă". Un vecin i-a spus „să îi dea o lecţie". Aşa că ea a chemat poliţia şi a depus falsa acuzaţie cum că el ar fi pălmuit-o.

„Acum ea are nevoie de ajutor pentru copii, însă noi trebuie să locuim separat", a spus el în afara curţii de judecată. „Acum este tare necăjită şi regretă."

„Femeile fac false acuzaţii într-o nebunie", a spus un jurist. Nu există niciun fel de amendă pentru această faptă.

Un bărbat spunea că amanta sa l-a acuzat fals, pentru a-l da afară din casă. Prin geamul din spate al maşinii de poliţie, a văzut-o stând pe peluză cu noul ei iubit.

Un alt bărbat a auzit „binecunoscutul ciocănit în uşă" pe la ora 2 noaptea, după ce rupsese relaţia cu iubita sa puţin mai devreme. Ea l-a acuzat că i-a ţinut mâinile (pentru a o împiedica să îl pocnească). A trebuit să plătească o sumă substanţială pentru amenda primită şi a fost la un pas de a-şi pierde slujba.

Majoritatea acestor cazuri sunt „suspendate" după multe înfăţişări la tribunal deoarece femeile nu mai vor să depună mărturie sau este cuvântul lui împotriva cuvântului ei.

BINE AI VENIT ÎN NOUA ORDINE MONDIALĂ

Politica îi obişnuieşte pe oameni cu imixtiunea poliţiei în viaţa lor personală, care este un specific al dictaturii.

A avea o dispută acum este un delict. „Pereţii sunt subţiri", spunea un cuplu. Au fost arestaţi după ce un vecin a auzit că ridicaseră vocea unul la celălalt. Un martor a mărturisit că nu s-au atins unul de celălalt, dar poliţiştii nu au putere de deliberare.

Oamenii îşi pierd respectul faţă de lege. „Chipurile, este o ţară liberă, dar nu prea mai arată a fi liberă", mi-a spus un bărbat.

Procedura este o grotescă aflare în treabă în care sunt implicaţi o mulţime de oameni din poliţie, închisori, tribunale, din sfera asistenţei sociale şi a consilierii

psihologice. Ei îngroaşă rândurile birocraţiei, fapt care are o miză economică în noua ordine mondială a elitelor.

În Winnipeg, unde locuiesc eu, jumătate din numărul de 1200 de poliţişti se ocupă de violenţa domestică. „Pentru mine, statistica este uluitoare", a spus şeful Poliţiei, Jack Ewatski, pentru *Presa Independentă din Winnipeg*. „Aceasta ne supune la o presiune considerabilă, căci afectează posibilitatea noastră de a supraveghea ordinea în oraş şi alte sectoare de activitate."

Mai mult de jumătate dintre deţinuţii de la supraopulatul „Centru Remand" sunt bărbaţi căsătoriţi. Facilităţi speciale au fost create în plus la un penitenciar pentru a găzdui încă 200 de „bărbaţi suspecţi de violenţă domestică". Majoritatea acestor bărbaţi nu au fost condamnaţi încă de nimic.

BANAL ÎN PROCENT DE NOUĂZECI LA SUTĂ

Am intervievat în jur de 65 de persoane acuzate de violenţă domestică în cadrul celuilalt site al meu, www.zerotolerancesucks.com. Majoritatea acestor bărbaţi au mijloace limitate. Certurile lor sunt de regulă banale, inofensive şi pe fondul consumului de alcool.

Am cunoscut doar o singură persoană care poate fi încadrată în categoria „femeii maltratate". Chiar şi o astfel de persoană doreşte să aibă dreptul de a alege dacă să îl denunţe sau nu pe cel ce o maltratează, căci ea simte că poate face faţă singură situaţiei.

Un avocat cu experienţă care s-a specializat în violenţa domestică confirmă că doar la 10% dintre clienţii săi li se potriveşte profilul de bărbat care îşi bate nevasta. Majoritatea oamenilor cheamă poliţia ca să potolească o situaţie tensionată, sfârşind însă prin a fi arestaţi, amprentaţi şi întemniţaţi. După aceste incidente, îşi pierd slujbele şi le este dor de muncă. În afara de faptul că nu se mai pot întoarce la casele lor.

„Uneori cer palme", mi-a spus un bărbat. „Şi ea mi-a servit odată una. Am împins-o din calea mea şi am plecat. Suntem un cuplu normal. Am avut o noapte mai dificilă. Nimeni nu a fost rănit. Niciunul nu l-a acuzat pe celălalt de ceva."

Nu scuz ori încurajez violenţa domestică de niciun fel. Însă majoritatea acestor incidente nu ar trebui să aibă implicaţii penale. Poliţia ar trebui să facă acuzaţii numai în cazul în care cineva a fost lovit ori dacă depune plângere. Ar trebui ca poliţiştilor să li se ofere posibilitatea de a discerne dacă plângerea este una serioasă.

Dacă doi bărbaţi aflaţi într-un bar se iau la bătaie, există un proces de mediere. Nu se fac acuzaţii de la prima ofensă. De ce îndrăgostiţii sunt trataţi diferit?

Ca să închei această idee, pot să spun că în cele douăzeci de vizite întreprinse prin tribunale am văzut doar un singur cuplu format din persoane de acelaşi sex (două lesbiene), deşi este un fapt pe deplin cunoscut că violenţa domestică este extrem de frecventă printre homosexuali.

FEMEILE FAVORIZATE ŞI, ÎN ACELAŞI TIMP, PERSECUTATE

Spunea un avocat: „Femeile deţin controlul. Poliţia adeseori refuză să accepte acuzaţia venită din partea unui bărbat. Când o femeie l-a muşcat de deget pe soţul ei, un poliţist i-a spus: «Ce căuta degetul tău în gura ei?» Unui alt bărbat i s-a spus «să rabde ca un bărbat»".

Şi, totuşi, sistemul este capricios. Femeile sunt adesea persecutate. O mamă cu patru copii aflată în

programul de asistenţă socială l-a pălmuit pe soţul ei neoficial, când acesta i-a spus că lui nu îi pasă de copii. A împins-o în perete şi a chemat poliţia.

Numai pe ea au arestat-o. „Asta primesc în schimbul onestităţii", spunea ea. „Nu înţeleg de ce sunt persecutată." O altă femeie l-a pălmuit pe prietenul ei deoarece el s-a arătat nepăsător când ea i-a spus că era însărcinată cu copilul lui. El a chemat poliţia şi ea a fost arestată. Taxe legale: 1200 de dolari.

O altă femeie a spus: „Fostul meu prieten m-a sunat din închisoare. După două zile a ieşit şi a reînceput să mă deranjeze. Ce sens mai are să chemi poliţia? Nu merită efortul".

În iureşul acestor cazuri banale, femeile aflate în reală primejdie sunt ignorate. Activiştilor feminişti nu le pasă de femeile care sunt „în pat cu duşmanul". Ei se folosesc de femeile în pericol doar pentru a promova agenda lesbiană a elitelor.

O MASCARADĂ DE JUSTIŢIE

Politica toleranţei zero transformă într-o farsă principiile justiţiei. O reală infracţiune (de pildă, o rănire) trebuie să se petreacă înainte ca cineva să fie arestat şi încarcerat. Ar trebui să existe prezumţia de nevinovăţie. Ar trebui să fie aduse dovezi, nu doar vorbele cuiva.

Violenţa domestică nu a fost o mare problemă înainte ca feminiştii şi elita care îi sponsorizează să o fi inventat. Nu este nici astăzi o problemă. De exemplu, conform Sondajului Social General din Canada din 1999, doar 7% dintre persoanele implicate într-o căsătorie oficială ori în concubinaj au experiat „un anume fel de violenţă" în ultimii cinci ani.

Rata homicidului conjugal în cazul femeilor este de şapte la un milion în Canada. În SUA, rata uciderilor

în cazul soţiilor/prietenelor se află în procente între 1 şi 4 la mie în funcţie de rasă.

CONCLUZIE

Ceva fundamental a luat o întorsătură anapoda de s-a ajuns ca forţa poliţienească să se ocupe de ciorovăielile dintre soţi. Heterosexualii ar trebui să se trezească şi să ia atitudine. De peste patruzeci de ani ne aflăm sub un atac susţinut. Nu este întâmplător faptul că rolurile de femeie şi de mamă au ajuns să fie stigmatizate, iar bărbaţii să fie demonizaţi. Nu este întâmplător faptul că, precum se petrece cu bolnavii în fază terminală, auzim puţine discuţii despre viitorul nostru colectiv.

Societatea este victima unei campanii insidioase de persecutare realizată de elite, de oamenii politici şi de cei responsabili de ingineria socială. Este timpul să spunem elitei noastre închinătoare la Lucifer: „De ajuns!"

ORDINUL ILUMINATTI
O conspiraţie monstruoasă dincolo de orice imaginaţie

„Individul este zdrobit în înfruntarea directă cu o conspiraţie atât de monstruoasă încât depăşeşte orice imaginaţie." (J. Edgar Hoover)

Lumea se află în malefica stăpânire a unui cult satanic. Oamenii scutură din cap a neîncredere la cea mai mică aluzie, însă dovezile ne sar zilnic în ochi.

George W. Bush, preşedintele „Lumii Libere", este un membru al filialei „Skull and Bones" („Craniu şi Oase") a ordinului Illuminati. Tatăl său, bunicul său şi unchiul său sunt, de asemenea, membri.

În autobiografia sa, Bush scrie: „În anul terminal am intrat în *Skull and Bones*, o societate secretă, atât de secretă încât nu pot să spun nimic mai mult". În luna august a anului 2000, el spunea că „moştenirea sa este parte a ceea ce sunt eu acum".

Nu este aici un conflict de interese? Cum poate un om să deţină un post public - ca să nu mai menţionăm faptul că este vorba despre cel mai important - şi să facă parte în acelaşi timp dintr-o „societate secretă"? Dacă această societate ar fi inofensivă, ar mai trebui să fie secretă?

Şi încă ce societate secretă este aceasta! Illuminaţii sunt mâna ce a manevrat pe ascuns toate nenorocirile epocii moderne, inclusiv Revoluţiile Franceză şi Rusă, comunismul, Marea Depresiune şi nazismul. Pentru a influenţa cursul istoriei ai nevoie de bani, iar indivizii ce conduc ordinul Illuminati îi au din belşug.

E timpul sa privim realitatea în faţă. Legile lui Murphy se aplică nu doar în caz individual, ci şi omenirii, în întregul ei. „Dacă ceva poate să meargă rău, atunci aşa va fi". Ei bine, deja s-a întâmplat aşa. Lumea este guvernată de un cult satanic.

ILLUMINAŢII ŞI GRUPAREA SKULL & BONES

Illuminaţii îşi au originile în cabala evreiască, cultele misterice babiloniene, credinţele templierilor, practică închinarea la Satan şi râvnesc puterea absolută. Pe 1 mai 1776, Adam Weishaupt, profesor la Universitatea din Inglestadt, în Germania, a fondat „Ordinul Illuminati". Mulţi cred că Weishaupt ar fi fost finanţat de Prinţul William de Hesse-Kassel şi de bancherul său, Meyer Amschel Rothschild, cel mai bogat om din lume.

Scopul illuminaţilor este acela de a distruge civilizaţia apuseană şi de a construi o nouă ordine mondială sub cârmuirea lor. Metoda lor este aceea de a dizolva toate legăturile sociale (ce creează coeziunea unei naţiuni, religii, rase, familii, instituţii) exploatând nemulţumirea socială şi făgăduind o epocă de aur a „fraternităţii umane".

Atraşi de făgăduinţa puterii şi schimbării, oamenii au slujit cauzei, fără să îşi dea seama pe cine sau ce sprijineau de fapt. Weishaupt i-a îndemnat pe cei ce l-au urmat să „practice arta prefăcătoriei". Celor proaspăt racolaţi li se spunea că ordinul illuminaţilor exprimă spiritul original al creştinismului. Weishaupt se minuna constatând că şi oamenii Bisericii puteau fi duşi de nas. „O, oamenilor, de care lucru nu aţi putea voi oare fi convinşi?" (Nesta Webster, *Revoluţia mondială,* 1921, p. 27).

Illuminaţii au avut un rol important în fiecare aşa-numită mişcare „progresistă" a ultimilor 200 de ani. În anul 1832, William Huntington a fondat la Universitatea Yale organizaţia „Skull and Bones" (Filiala 322 a illuminaţilor bavarezi). Membrii purtau un cap de mort pe piepturile lor şi făceau un legământ pe care jurau să-l păstreze sub pedeapsa cu moartea. „Ordinul" a devenit apanajul familiilor de frunte ale Noii Anglii, mulţi îmbogăţiţi de pe urma negoţului cu opiu. Dintre acestea făceau parte familiile Whitney, Taft, Buckley, Lowells, Sloan, Coffin şi Harriman. Nici familia Bush nu a fost străină de această poveste.

De mai bine de 150 de ani, membrii ordinului au condus lumea de pe funcţii importante din domeniul bancar, al serviciilor secrete, al mass-mediei, al justiţiei şi guvernului. Printre aceştia se numără funcţionarul prezidenţial Averell Harriman, liderul anti-război William Sloan Coffin, magnatul care a lansat şi supervizat revistele *Time* şi *Life*, Henry Luce, secretarul de

război al lui Truman, Henry Stimson (responsabil pentru lansarea bombei atomice), pseudo-conservatorul William F. Buckley şi mulţi alţii.

„BĂTĂLIA NU SE DUCE ÎNTRE STÂNGA ŞI DREAPTA"

În anul 1960, Dr. Anthony Sutton, britanic de origine, era bursier la Institutul Hoover din Stanford când a descoperit în cadrul muncii sale de cercetare că, în pofida Războiului Rece, SUA oferea URSS-ului produsele sale tehnologice, inclusiv arme ce au fost folosite împotriva soldaţilor americani în Vietnam. Sutton a săpat mai adânc şi a descoperit că bogaţii de pe Wall Street sponsorizaseră şi Revoluţia Bolşevică şi apariţia Germaniei naziste. Cărţile în care s-au concretizat aceste descoperiri, şi care se găsesc pe internet, l-au costat pe Dr. Sutton cariera academică.

În 1983, Dr. Sutton a primit o listă a membrilor ordinului „Skull and Bones" şi imediat a recunoscut numele multor persoane de la vârful politicii americane. A publicat o carte intitulată *Instituţia secretă a Americii: o introducere în Ordinul „Skull and Bones"* (1986). Şi-a actualizat şi republicat această carte chiar înainte de a muri, în anul 2002. Iată câteva dintre concluziile sale.

„Ordinul" este „un fenomen pur american, cu origine germană". Dr. Sutton îl compară cu „Masa Rotundă", societatea lui Cecil Rhodes de la Oxford, cunoscută şi sub numele de „Grupul". Societatea americană şi cea britanică sunt constituite fiecare în parte din 20-30 de dinastii familiale. Interesele bancare evreieşti stabilesc legăturile dintre ele.

„Legăturile dintre «Ordin» şi Marea Britanie trec prin Banca Lazard şi băncile comerciale private...

«Grupul» se leagă de societăţile secrete evreieşti prin clanul Rothschild în Marea Britanie... «Ordinul» din SUA are legături cu familiile Guggenheim, Schiff şi Warburg."

După cum remarcă Dr. Sutton, „Ordinul" a avut iniţial clare tendinţe antisemite, însă prin 1960 multe familii evreieşti au început să apară printre cei 15 noi membri racolaţi anual.

Dr. Sutton crede că separaţia „stânga" versus „dreapta" este falsă şi este folosită să controleze dezbaterea şi să îi condiţioneze pe cetăţeni să gândească pe anumite coordonate. Publicaţiile de aripă stângă, precum *The Nation* şi *The New Republic*, şi revistele de aripă dreaptă, precum *The National Review*, „sunt artificial concepute". Primele două au fost finanţate de Whitney, iar cea de-a treia de Buckley. Ambii fac parte din „Skull and Bones".

Dr. Sutton afirmă: „Mai devreme sau mai târziu, oamenii se vor trezi. Mai întâi trebuie să ne debarasăm de cursa diviziunii stânga-dreapta. Aceasta este o cursă hegeliană menită a dezbina şi controla. Bătălia nu se duce între dreapta şi stânga, ci între noi şi ei".

În mod similar, pe plan internaţional, Stânga şi Dreapta sunt artificial construite şi au fost dezintegrate pentru a forma o sinteză, unică, mondială, adică socialismul autoritarist controlat de capitalismul monopolist. Manualele de liceu prezintă războiul şi revoluţia ca pe rezultatul unor forţe conflictuale spontane. Acesta este un nonsens, spune Dr. Sutton. Ele sunt create şi finanţate de cei de pe Wall Street pentru a fonda o nouă ordine mondială. Însă despre aceste lucruri nu se vorbeşte în cărţile de istorie.

„Istoria noastră apuseană este în fiecare punct al ei la fel de distorsionată şi, în mare parte, la fel de nefolositoare ca cea a Germaniei hitleriste sau a Uniunii Sovietice şi a Chinei comuniste..."

Dr. Sutton crede că Ordinul are multe puncte nevralgice care decurg din legăturile matrimoniale stabilite pe rudenia de sânge, o bază nesigură de putere şi o viziune limitată. Într-un eventual conflict viitor dintre statul autoritarist şi individ, el crede că împotrivirea va lua „un milion de forme".

„Nimeni nu va crea o mişcare anti-Ordin. Aceasta ar fi prostesc şi inutil. Mult prea uşor s-ar putea infiltra diverşi oameni şi mişcarea ar fi deviată de la adevăratul său scop. De ce să joci după regulile stabilite de duşman?" Mişcarea care va răsturna Ordinul va fi extrem de simplă şi de eficientă. Este nevoie de zece mii sau de un milion de americani care să ajungă la concluzia că nu mai vor ca Statul să fie şeful şi că preferă să trăiască sub protecţia Constituţiei. Fiecare om trebuie să ia propria decizie de a se opune Ordinului, iar această împotrivire va lua „un milion de forme".

DISONANŢA COGNITIVĂ

Oricât de straniu ar suna, lumea noastră este produsul unei conspiraţii satanice vechi de mai multe generaţii. Când comparăm această tulburătoare concluzie cu imaginea reconfortantă oferită de mass-media şi de sistemul educaţional ce se află sub controlul illuminaţilor, experiem „disonanţa cognitivă" sau stresul psihologic. Această reacţie este de obicei contracarată prin evadarea din realitate şi catalogarea informaţiilor care ne repugnă ca „teoria conspiraţiei".

Un cititor, deranjat în somnul său, mi-a scris: „Domnule, sunteţi COMPLETAMENTE cel mai mare povestitor pe care l-am auzit vreodată. Dacă am momente de plictiseală, mă apuc să citesc câteva din scornelile domniei voastre".

De fapt, conspiraţia este foarte plauzibilă. Oamenii care controlează o revoltător de disproporţionată parte a bogăţiilor lumii vor lua măsuri pentru a-şi consolida poziţia. Vor destabiliza lumea prin stârnirea unor serii de războaie şi prin născocirea unor năucitoare înşelăciuni (comunismul, feminismul lesbian, multiculturalismul etc.). Vor să zădărnicească credinţa în Dumnezeu şi să semene în schimb violenţa şi depravarea (armele lui Satan).

Atrocitatea de inspiraţie guvernamentală de la 11 septembrie dovedeşte că un cult satanic controlează SUA. Bush şi acoliţii săi sunt nişte criminali, trădători şi impostori. Dar nu vă îndreptaţi către democraţi cerând salvare. Rivalul său, senatorul John Kerry, face şi el parte din „Skull and Bones" (promoţia 1966).

„Războiul împotriva terorismului" este în mod evident plănuit să dejoace opoziţia oamenilor obişnuiţi şi să îi facă să susţină subjugarea şi noua ordine mondială. Ce putem face noi?

Antony Sutton a avut dreptate când a spus că împotrivirea trebuie să aibă un caracter individual. Trebuie „să ia zece mii ori un milion de forme".

FEMEILE ÎN TOIUL LUPTEI
Armata ridică război asupra genului tău

ARMATA STATELOR UNITE se sustrage legilor care ţineau femeile departe de primejdiile luptei.

Motivul nu este pur şi simplu acela al crizei de recruţi de gen masculin. Această nouă direcţie este parte a unei strategii mai ample care să ne facă să devenim disfuncţionali şi docili prin subminarea heterosexualităţii şi a familiei nucleare, prin eliminarea diferenţelor dintre bărbat şi femeie.

Suntem victimele ingineriei sociale orwelliene, atât de reuşite, încât nici nu ne dăm seama că s-a realizat. Suntem în stadiul final al unei conspiraţii al cărei scop este distrugerea omenirii. Toate instituţiile noastre au fost subjugate de un cult satanic, care îşi are originea într-o sectă evreiască eretică (sabateenii), care s-a răspândit printr-o vastă reţea ocultă (francmasonii) şi care şi-a tras puterea de la cartelul bancar central ce râvneşte puterea totalitară.

Ei sunt „satanici", în sensul că s-au lepădat în mod deliberat de Dumnezeu. Ei sfidează legile morale naturale universale şi folosesc media şi educaţia (propaganda) pentru a defini răul ca fiind de fapt binele.

Fiind vorba de un monstru cu cap de hidră, ei iau forma credulilor şi a oportuniştilor de toate coloraturile - liberali, socialişti, neoconservatori, feminişti, comunişti, activişti gay şi sionişti.

Instituţiile noastre (media, guvernul, comunităţile religioase, armata, justiţia, educaţia) nu mai sunt libere şi democratice, şi nu îşi mai exercită funcţiile în interes public. S-au plecat înaintea nătângilor şi trădătorilor din „guvernul mondial". Această crudă realitate s-a revelat desăvârşit în complicitatea clasei guvernamentale a Statelor Unite la crima de la 11 septembrie 2001 şi la muşamalizarea evenimentului, precum şi în minciuna cum că s-ar duce „un război împotriva terorismului".

ARMATA

De 25 de ani, activista conservatoare Elaine Donnelly se luptă împotriva *Noului ordin al genului* dat de armată. Ea susţine că armata „implementează ilicit planuri de a forţa soldaţii de gen feminin să intre în unităţi de luptă terestră pentru prima oară în istoria noastră", pretinzând în acelaşi timp că femeile „joacă

doar roluri secundare". Alte rapoarte sugerează că, în Irak, femeile şi bărbaţii sunt interschimbabili în teatrul de război. Donnelly crede că acest trend slăbeşte abilitatea de a lupta şi afectează coeziunea unităţii din cauza creării unor legături sentimentale. De asemenea, ea crede că femeile se află în dezavantaj din punct de vedere fizic şi că ar trebui ferite din calea răului.

„Numai blindajul modern pentru corp cântăreşte astăzi peste 11 kg. Această greutate este, proporţional vorbind, mai dificil de cărat de femeile soldat, care sunt, în medie, mai mici decât bărbaţii şi cu 45-50% mai puţin puternice decât bărbaţii în partea superioară a trupului, având cu 25-30% mai puţină capacitate aerobică, care este esenţială pentru efortul de lungă durată. Chiar şi în actualul antrenament non-combativ, femeile suferă fracturi de stres, invalidante osoase şi alte răni, de două ori mai des decât bărbaţii."

„Expunerea femeilor la violenţa luptei echivalează cu acceptarea violenţei împotriva femeilor în general", spune ea. Pe site-ul ei, Donnely are o listă de 81 de femei ucise în războiul împotriva terorismului.

„Conform *Noului ordin al genului*, se presupune ca noua să nu ne pese de femeile soldat mai mult decât ne pasă de bărbaţii soldat", scrie ea. Însă ea susţine că protecţia masculină asupra femeii şi asupra copiilor constituie un gest esenţial de civilizaţie.

Ea citează un absolvent al Academiei Militare de la West Point: „Cu nouăzeci de ani înainte, bărbaţii de pe Titanic îşi dădeau vieţile pentru femei şi copii, «deoarece aşa era politicos»; acum, femeile sunt masculinizate pentru a lupta în războaie în locul bărbaţilor americani [care] se distrează jucând golf şi tenis şi declară că acesta este «un progres»" (*Constituirea Armatei Unisex*).

MĂRTURIE PERSONALĂ

Jessica Phoenix este pseudonimul unei veterane de război care m-a alertat cu privire la această poveste. Ea scrie: „Deşi datele condiţiei mele fizice erau remarcabile pentru o femeie de 33 de ani, ele erau totuşi cu mult mai prejos decât standardele masculine. Femeile nu trebuie să întrunească standardele masculine. M-am înrolat în Armată din disperare financiară, nu fiindcă voiam să invadez locurile de muncă specific masculine. Mi s-a spus că voi fi repartizată într-un birou, dar eu niciodată nu am văzut un birou.

Era şi aşa îndeajuns de rău că a trebuit să particip la invadarea Irakului vreme de exact un an, în felul în care au făcut-o şi bărbaţii. Mai apoi însă am fost repartizată în câmpul de artilerie din Coreea. Sergenţii de aici au încercat să mă pedepsească ori de câte ori nu reuşeam să ţin pasul cu băieţii, dar a fost inutil. Am sfârşit prin a fi tratată zilnic ca o infractoare. Ei credeau ca ar putea pedepsi femeia din mine. *Credeau că mă puteau transforma în bărbat printr-o anumită doză de ameninţări şi pedepse. Nu a funcţionat. Încă sunt femeie.*

Nu puteam ridica trăgaciul de la tun deoarece trăgaciul era prea greu. *Un bărbat mi-a rănit braţul în timp ce eu îi serveam ca partener de luptă la antrenamente. M-am ales cu o leziune la ceafă din cauză că echipamentul era prea greu pentru spatele meu.*

Şi, bineînţeles, toţi voiau sex, însă eu nu sunt genul acesta de fată. Chiar mi s-a oferit o promovare dacă acceptam.

Artileria presupune mult efort de ridicare. Însă eu nu puteam ridica şi încărca cot la cot cu ei. I-am rugat să îmi dea o slujbă care să nu presupună manevrarea obiectelor grele, însă ei voiau să mă ţină acolo şi să arăt jalnic. Aşa că abilităţile pentru o slujbă normală au început să se vlăguiască. Pentru ce mă plăteau? Nu îi puteam ajuta pe băieţi la muncă. Nu puteam să mă ridic la

nivelul lor în timpul antrenamentelor. Nu voiam nici să fac sex cu ei. Nu voiam decât să ştiu pentru ce eram acolo ca să mă apuc odată de muncă.

După opt luni de astfel de tortură mi-au dat un premiu pentru realizări remarcabile şi mi-au *oferit* 40.000 de dolari ca să mă reînrolez. Nu m-aş fi reînrolat nici dacă îmi dădeau un milion de dolari. [De fapt, Jessica a trebuit să angajeze un avocat numai ca să poată ieşi din armată.] Mi-aş dori să reînfiinţez Corpul de femei (asistente, administraţie) separat de armata bărbaţilor".

Jessica s-ar fi reînrolat *dacă armata ar fi recunoscut diferenţele dintre bărbaţi şi femei.* Aceasta se aplică şi bărbaţilor care nu vor să se reînroleze.

ALTE MĂRTURII PERSONALE

Un cititor, Paul, mi-a oferit exemple despre cum „liderii" noştri cred că pot redefini natura umană:

„Am slujit în Armata SUA ca ofiţer din 1987 până în 1995. Pot depune mărturie cu privire la ridicolul prezenţei femeilor în peisajul teatrului de război. Am slujit şi în unităţile unisex şi în unităţile de bărbaţi. Factorul corectitudinii politice era implacabil şi nu dădea înapoi de la nimic, neţinând cont de criticile de bun simţ.

Numai că, la cele mai simple misiuni de patrulare, am văzut femeile scrântindu-şi gleznele în ceea ce pentru noi, restul bărbaţilor, era o plimbare. Am văzut pe timpul şcolii de paraşutism militar că femeile erau tratate preferenţial, în vreme ce noi, restul bărbaţilor, eram maltrataţi şi torturaţi fizic ca să câştigăm acele aripi.

Când grupa noastră de paraşutişti militari a sărit din primul avion, proporţia femeilor era cam de 40%. Până la a patra săritură, toate femeile suferiseră fracturi

de oase şi se terminase cu ele. Pot continua să dau încă multe astfel de exemple.

Unităţile compuse integral din bărbaţi nu erau pline de intrigi şi de găşti aşa cum se întâmplă în unităţile unisex. Dacă cineva atrăgea atenţia asupra acestor realităţi înaintea ofiţerului superior, era imediat muştruluit. Dacă o spuneai destul de răspicat, chiar şi cariera ta era terminată. Nu-mi pot imagina că Armata Statelor Unite va putea câştiga vreodată un război împotriva vreunui adversar hotărât, bine echipat, dacă continuăm să menţinem această minciună a corectitudinii politice.

Cred că chiar şi generalul MacArthur ar fi avut de înfruntat înfrângerea în Coreea cu acest tip de mentalitate. Realitatea nu minte şi, într-o zi nu prea îndepărtată, liderii noştri laşi vor plăti un îngrozitor preţ pentru insolenţa lor".

CONCLUZIE

Sub masca acordării de drepturi femeilor ori homosexualilor, elita satanistă este angajată într-un veninos atac psihologic asupra heterosexualilor.

Protejarea femeilor şi a copiilor este un instinct natural şi o motivaţie pentru bărbaţi. Acceptarea acestei protecţii defineşte femeile ca fiind feminine. Elita satanizată vrea să distrugă fundamentele de identitate, motivaţie şi de coeziune socială. Ei vor să distrugă societatea în numele „revoluţiei", care reprezintă de fapt tirania bancherilor centrali. Comunismul a fost avanpremiera acestei tiranii, iar feminismul îşi trage seva din comunism.

Subversiunea unisex nu este rezervată doar armatei. Insistenţa ca femeile să aibă slujbe care să presupună pericolul şi duritatea fizică este un asalt asupra naturii noastre heterosexuale. Mă refer aici la femei pompieri, poliţiste, sau muncitoare în construcţii. Suntem subiecţii unui experiment în care femeile sunt masculinizate, iar bărbaţii demasculinizaţi!

Numirea femeilor în aceste slujbe neagă, de asemenea, şi rolul nostru de bărbaţi ca susţinători ai familiei şi pe cel al femeilor ca soţii, gospodine şi mame. În general, multe organizaţii care au legătură cu elitele le tratează preferenţial pe femei în oferirea de servicii, pentru a le distrage atenţia de la căsătorie şi copii şi pentru a-i lipsi pe bărbaţi de posibilitatea de a fi ei susţinătorii familiei.

Am spus adeseori că toate războaiele sunt împotriva omenirii. Acesta este un exemplu perfect. Noi suntem adevăratul duşman. Femeile cu arma în mână subminează eficienţa şi identitatea heterosexuală. Şi încă n-am atins subiectul agresivei exploatări sexuale a femeilor soldat.

Feminiştii se prefac că sunt apărători ai femeilor, şi cu toate acestea ei pretind „oportunităţi" pentru ele de a avea acces în toiul luptelor. Toţi candidaţii democraţi spun că femeile vor fi parte a oricărui viitor plan.

De când este greşit să loveşti o femeie în intimitatea căminului şi, în acelaşi timp, să fie cât se poate de în regulă ca ea să fie ucisă, schilodită ori violată de un duşman? Acesta îi descoperă pe feminişti în reala lor natură: ca pe nişte duşmani ai femeilor şi ca pe nişte complici ai bancherilor centrali conspiraţionişti.

Ceea ce elita numeşte „progres" şi „modern", mă tem că este de fapt înlăturarea lui Dumnezeu şi a stării naturale a lucrurilor. Societatea a fost direcţionată greşit de ceva vreme încoace. Treptat, oamenii se trezesc la această realitate dură.

HELEN GURLEY BROWN
Transformarea femeilor în prostituate corporatiste

ÎN 1965, Helen Gurley Brown, redactorul-şef al revistei *Cosmopolitan*, a spus că o nevastă casnică este „un parazit, o făptură dependentă, o miloagă, o lichea şi o leneşă".

Brown a acuzat nevestele că sunt nişte paraziţi, dar nu şi nişte prostituate. Brown are stimă faţă de prostituate. Ea este una dintre ele.

În ultima sa carte, *I'm Wild Again*, ne spune franc că în 1941, la vârsta de 19 ani, a făcut parte dintr-o „agenţie de dame de companie" şi a întreţinut relaţii sexuale cu un bărbat de 50 de ani pe 5 dolari.

„De ce nu eram revoltată? Eram fragedă, dar nu necoaptă. Cred că încă de pe atunci acţionam cu o mare doză de realism... Nu m-am dat în lături să fac orice era necesar pentru a supravieţui."

A obţinut un post de secretară pe baza acordului comun că se va culca cu şeful ei, bărbat căsătorit, iar el va „avea grijă de ea" în schimb. Această înţelegere a durat câţiva ani. Ea descrie ritualul: „După ora cocktail-ului, ne duceam în apartamentul meu să facem dragoste. Făceam dragoste? Impropriu spus. Mai degrabă, arătam ca doi oameni care se împreunau – el părea să se simtă bine... Cât despre *moi*, m-am deprins să mă prefac, des şi bine".

Scuza lui Brown este aceea că le avea în grijă pe mama şi pe sora sa invalidă acasă, în Arkansas. Nimic de zis!... Ea se plânge că nu a primit răsplata financiară făgăduită pentru serviciile de amantă: „Aş fi avut nevoie de cineva care să îmi ofere sfaturi cum să mă port cu un bărbat în această circumstanţă, cum să îl flatez şi cum să îl dezmierd şi giugiulesc. Mi-aş fi jucat rolul mult mai bine".

Helen Gurley Brown a devenit ulterior acel „cineva care să ofere sfaturi despre cum să te porţi cu un bărbat în această circumstanţă".

Ea le-a învăţat pe femei cum să fie amante, corporatiste şi altele asemenea, în loc să fie soţii şi mame. Şi-a adus pe deplin contribuţia la transformarea mentalităţii femeilor dintr-o mentalitate de devotament şi dragoste într-una de prădător cu sânge rece.

Iată relatarea ei despre cum l-a făcut pe soţul ei să o ia de nevastă: „Aruncă-ţi cârligul cu momeala. Drăgălaşa, fermecătoarea, delicioasa, seducătoarea de tine, trebuie să te infiltrezi în sufletul lui, să-ţi înfigi cârligul atât de adânc, încât el să nu îl mai poată scoate decât trecând prin suferinţa cea mai atroce, adică să nu mai poată trăi fără tine. Atunci tu strângi laţul şi îi dai ultimatumul. Eu de două ori a trebuit să fac asta".

Deşi Brown pretinde că a fost o soţie fidelă, ea crede că adulterul este o chestiune firească. Femeia este de vină dacă soţul ei vrea să o apuce pe alte cărări. Impulsul sexual, spune Brown, „este un sentiment fizic", „e plăcut... este unul dintre cele mai bune lucruri pe care le avem... şi nu trebuie să fie subjugat niciunui «imperativ moral»".

[À la Marchizul de Sade, motto-ul illuminaţilor este: „Fă ceea ce vrei".]

Înăbuşirea impulsului sexual poate duce la „ticuri nervoase, stări de tensiune ori depresie" şi chiar poţi ajunge „să te arunci într-o noapte de pe vreo stâncă". Dar, ca o damă versată, te avertizează: „Niciodată să nu te culci cu cineva care are mai puţini bani ori mai multe necazuri decât tine".

Aventurile de la birou şi relaţiile sexuale cu propriul şef sunt perfect normale atâta vreme cât eşti discretă. Ea le spune cititoarelor să îşi facă şeful să „arate bine", să îl facă să le aprecieze munca şi să nu se plângă dacă trebuie să rămână peste program.

Feminismul, se pare, a smuls soţiile şi mamele din sânul familiilor lor şi le-a pus să lucreze pentru corporaţii. În loc de a sluji soţilor şi copiilor, care le iubesc, în loc de a-şi urma soţii, care le iubesc „până când moartea îi va despărţi", femeile se supun acum şefilor care le plătesc pentru serviciile lor şi le concediază când activitatea economică a firmei scade.

În concepţia lui Brown, dacă un soţ iubitor se îngrijeşte de o soţie devotată, ea este un „parazit". Dar dacă este o sclavă corporatistă ori o amantă, atunci ea este „independentă" şi „eliberată".

CREAREA UNEI EMBLEME FEMINISTE

În 1952, familia Rockefeller aloca 250 de milioane de dolari în publicitatea media. Ziarele şi reţelele lor media făceau o reclamă senzaţională cărţii apărute în 1962 a lui Helen Gurley Brown, *Sex and the Single Girl*, şi filmului inspirat de aceasta. Femeilor singure li se spunea să urmeze cariere şi să aibă relaţii sexuale în afara căsătoriei. Simultan cu aceasta, Rockefellerii finanţau şi făceau lobby pentru controlul populaţiei şi ingineria socială.

Ca redactor-şef la *Cosmopolitan,* Brown a fost un model şi „tutore" pentru femeile de carieră din America şi din lumea întreagă (36 de ediţii străine). S-a căsătorit la 37 de ani şi nu a avut niciun copil.

„Probabil ea este una dintre cele mai influente femei ale deceniului, poate chiar ale secolului acestuia", o ridică în slăvi un site dedicat femeilor. „Ea a instruit, ajutat, sfătuit, aclamat, încurajat, eliberat şi promovat femeile, oferindu-le noi modele de urmat şi un nou manual al revoluţiei sexuale. Înarmată cu pilula, ea le-a arătat femeilor cum... ar putea să profite de... destinele lor sexuale."

Dimpreună cu activista comunistă Betty Friedan şi agenta CIA Gloria Steinem, Helen Gurley Brown aparţine triumviratului „pionierelor" feminismului modern.

LAMENTAŢIE
„Feminista din mine suferă"

Săptămâna trecută, o tânără feministă a scris pe blogul ei despre site-ul meu. O femeie tradiţionalistă i-l recomandase unei prietene de-ale sale, iar aceasta i-a povestit despre el.

„Îmi pare a fi o adunătură de teorii conspiraţioniste paranoice, aiuritoare, despre feminism şi comunism." Dar nu neapărat acestea au scos-o din sărite.

Ceea ce a deranjat-o cel mai mult este faptul că femeia respectivă „are un prieten care este de acord cu mare parte din cele scrise pe acest site... Acum şi ea subscrie acestora".

Femeia tradiţionalistă i-a spus prietenei sale că acum ea „trăieşte viaţa «ideală» descrisă de site şi că s-a mutat în cealaltă parte a ţării pentru a fi cu prietenul ei, ca să stea acasă şi să fie gospodină, în vreme ce el lucrează şi aduce salariul acasă".

De asemenea, ea a încurajat-o pe prietena ei să aibă copii, explicându-i „de ce *a nu-ţi dori copii* este greşit".

Acest fapt „a atins un punct sensibil deoarece cei din familia mea îmi fac zile amare pentru că nu mă grăbesc să îmi găsesc un soţ şi să procreez, de parcă ar fi un lucru pe care sunt obligată să îl fac".

Ea se întristează la gândul că fiul acestei femei tradiţionaliste va creşte în spiritul acestor valori şi va fi lipsit de compania „unei femei independente, isteţe, realmente minunate".

Încă mai rău decât atât, dacă această femeie va avea fete, „ele vor fi crescute în concepţia că unicul lor rol în viaţă este să se mărite, să aibă copii şi «să-şi slugărească bărbaţii»... Aceste fete nu vor avea posibilitatea să îşi arate inteligenţa... să fie deschise, ambiţioase, simpatice etc. Căci, chipurile, n-ar fi «feminin» să fii astfel".

Tânăra noastră feministă a avut ceva probleme deoarece nu avea „o părere grozavă despre ea însăşi", însă afirmă că „nu mă pot închipui petrecându-mi viaţa fiindu-mi ruşine că, ei bine, sunt o persoană *adevărată*".

Cândva s-a simţit vinovată pentru că este „o tipă sclipitoare, sarcastică, inventivă. În momente ca acestea mă simt foarte încântată că mi-am asumat aceste calităţi... Am nişte prieteni minunaţi care îmi sunt alături tocmai datorită acestor calităţi ale mele".

Şi concluzionează: „Ei, bine, da. Feminista din mine suferă. Dar cel puţin mă iubesc".

ACEASTĂ FATĂ A FOST SPĂLATĂ PE CREIER

Această fată este tipică pentru milioane de tinere cărora „feminismul" le-a amputat pe plan psihologic feminitatea.

Homosexualii îi numesc pe heterosexuali *„procreatori"*. De această dată, o femeie care a fost cândva o heterosexuală normală foloseşte exact acelaşi termen: „găseşte un soţ şi procreează."

Ea se aşteaptă să fie iubită pentru că este „sclipitoare, sarcastică, inventivă, inteligentă, deschisă, ambiţioasă şi simpatică".

Toate acestea sunt cât se poate de bune; însă, trezeşte-te, fetiţo! Un bărbat nu caută o femeie independentă, isteaţă şi realmente minunată, care îşi centrează existenţa numai asupra ei înseşi. („Dar cel puţin mă iubesc", afirma tânăra mai sus pomenită.)

Oamenii îi iubesc pe cei care îi iubesc. Oamenii îi iubesc pe cei care se sacrifică pentru ei. Nu vei dobândi iubire veşnică în schimbul unor replici cu sare şi piper. O vei dobândi dacă îţi păstrezi încrederea chiar şi atunci când iubitul tău este în toane proaste ori dacă nu ceri socoteală pentru unele dezamăgiri.

PARODIA FEMINISTĂ A CĂSĂTORIEI

De când o soţie şi mamă nu este „o persoană *adevărată*"?

Nimănui nu-i trece prin minte să spună că o femeie ar trebui să îşi dedice viaţa *oricărui* bărbat. Ea trebuie să aleagă un bărbat vrednic de ea, pe unul înzestrat cu anumite calităţi şi care să fie deschis la minte. Ea îşi cedează „independenţa" în schimbul dobândirii iubirii lui. Astfel îşi exprimă ea iubirea şi astfel devin doi oameni una.

El trebuie să-i fie loial şi devotat ori, dacă nu, înţelegerea cade. O perioadă de curtare îndelungată este necesară ca femeia să se asigure că face alegerea corectă.

Când iubeşti pe cineva, a avea un copil îţi pare cel mai firesc lucru. Atât mama cât şi tatăl găsesc că este o uriaşă încântare creşterea acestei noi fiinţe.

Credeţi-mă, nicio calitate nu este mai seducătore la o femeie decât inteligenţa. Când ea nu are tendinţa să se ia la întrecere cu el, un bărbat în chip firesc îşi doreşte ca soţia lui să îşi exprime părerea. Sunt cum nu se poate mai fericit că soţia mea este atât de inteligentă şi de capabilă. De ce n-aş fi? Ea este mâna mea dreaptă.

Nu îmi domin soţia. Ea nici măcar nu îmi citeşte scrierile. De la sine îmi vine să-i port de grijă şi să o văd înfloritoare. Femeile „independente" ratează această ocrotire iubitoare a bărbatului.

O fi fata aceasta vreo nespălată? Pentru ea nu îşi face curăţenie? Atunci de ce este pentru ea o asemenea corvoadă să o facă pentru familia ei? A-ţi face căminul confortabil şi primitor nu este ceva înjositor. Este înălţător. Nu spun că femeile nu pot urma o profesie; atâta doar că familia este mai importantă.

Doar un număr restrâns de profesiuni oferă satisfacţie. Feministele susţin că femeile prin ele însele sunt prea goale lăuntric pentru a putea trăi vieţi bogate, motiv pentru care au imperioasă nevoie de un serviciu care să le împlinească. Această idee este întru totul în spiritul comunismului. Realitatea este că majoritatea femeilor muncesc ca să se susţină financiar, nu ca să îşi afle împlinirea. Căci împlinirea nu şi-o pot găsi decât în viaţa de familie.

CONCLUZIE

„Feminista din mine suferă", spune această fată.

Eu i-aş transmite: nu fi o martiră. Nu te sacrifici pentru o lume mai bună. Ci doar îţi ruinezi viaţa. În loc de a asculta de „feminista din tine", ascultă-ţi inima. Dacă ideologia ta te face nefericită, e timpul să o înlocuieşti. Inima ta nu poate minţi.

FEMINISMUL POATE FI TRATAT
Dacă este diagnosticat din timp

AM PRIMIT MULTE EMAIL-URI de la tinere feministe suduindu-mă pentru lucruri pe care nu le-am spus niciodată. Aşa că am rămas surprins să aflu de o anume „Meaghan", care mi-a citit realmente site-ul şi

care l-a mai şi înţeles. Ea şi-a dat seama că îndoctrinarea la care a fost supusă a făcut-o să nu mai funcţioneze normal şi a cerut ajutor.

„Sunt o femeie de 20 de ani, teribil de independentă, şi am crescut cu complexul «niciun băiat nu poate face ceva mai bine decât mine». Am fost foarte capabilă în şcoală, fapt încurajat de cei din preajma mea, care m-au îmboldit întotdeauna să fiu mai deşteaptă, mai bună, mai rapidă; auzind toate acestea de la aşa o vârstă tânără, nimic nu îmi părea neobişnuit. O dereglare de alimentaţie, un mariaj cu probleme, întreruperea relaţiei cu mama mea şi alte probleme ulterioare (cu care s-au confruntat şi cele câteva femei cu care am reuşit să menţin prietenia) mă îndreptăţesc să cred că este imperios necesar să reflectez asupra unor elemente din viaţa mea. Munca dumneavoastră a dat glas tăcutului haos lăuntric pe care dureros îl experiază mai cu seamă generaţia noastră.

Este o ironie să te gândeşti că oamenii, după ce au atins deplina maturitate fizică, încă ar mai putea avea nevoie să CITEASCĂ pentru a învăţa să devină ceva atât de simplu şi fundamental ca genul cu care s-au născut. Dar dacă am fost crescuţi în aşa fel încât să ajungem la o asemenea destrămare interioară, trebuie să reîncepem de undeva tămăduirea noastră.

Am observat că... spuneţi că [feministele] sunt cazuri pierdute. Pentru toate cazurile pierdute de pretutindeni, poate aţi binevoi să publicaţi un eseu ori vreun articol care să ne indice calea spre salvare: Dumnezeu ştie că suntem foarte multe de acest gen şi nu mi-ar plăcea ca şansa mea de vindecare să fie pecetluită cu eticheta «prea târziu» şi nimic mai mult".

Meaghan, felicitări pentru că eşti atât de înţeleaptă şi cu mintea clară. Iată câteva idei:

1. Găseşte o femeie feminină, soţie şi mamă, care este dispusă să-ţi slujească drept model. Trebuie să fie

genul de femeie care şi-a clădit viaţa în jurul soţului şi copiilor săi, şi este bucuroasă că a făcut astfel. Ai putea afla o astfel de femeie în mediile tradiţionale, în centrele comunităţilor bisericeşti ori etnice.

2. Soacra mea a sfătuit-o pe soţia mea: „Găseşte-ţi un bărbat care să aibă grijă de tine, dar să fii şi tu în stare să-ţi porţi de grijă". Cu alte cuvinte, soţul şi copiii tăi să-ţi fie prima prioritate, în acelaşi timp urmându-ţi şi interesele profesionale. Dacă vrei să urmezi o facultate, concentrează-te mai bine pe dobândirea abilităţilor de marketing. Ştiinţele umaniste sunt o îndoctrinare în spiritul dereglării feministe masonice. Ideal ar fi să te căsătoreşti şi să-ţi întemeiezi o familie înainte de a merge la facultate, dacă chiar vrei să mergi.

3. Nu te culca cu niciun bărbat dacă nu te afli într-o relaţie statornică de iubire care tinde către căsătorie. Dedică-te viitorului tău soţ şi copiilor. Alege-ţi ca iubiţi în vederea căsătoriei bărbaţi cu cel puţin cinci sau mai mulţi ani decât tine. Pentru intimitate, trebuie să ai parte de exclusivitate şi de stabilitate. Sexul este un act de posesiune. Nu te poţi afla în posesia mai multor bărbaţi şi să nu aparţii niciodată vreunuia. Puterea de a iubi şi de avea încredere se stinge. Pântecele tău nu este pişoarul-de-spermă al vreunui străin.

4. Încetează să fii „mai deşteaptă, mai bună, mai rapidă" decât bărbaţii pe care îi întâlneşti. Într-o oarecare măsură, o femeie trece în umbră şi trăieşte prin soţul şi copiii ei. Găseşte-ţi un bărbat care la modul firesc te admiră, te respectă şi are încredere în tine. Nu îţi irosi vremea cu imberbii. Bărbaţii vor putere; femeile vor iubire. Unirea heterosexuală se bazează pe schimbul dintre cele două: puterea feminină (în sensul lumesc) şi iubirea masculină (puterea sa exprimată ca iubire). O femeie îşi exprimă iubirea pentru un bărbat prin sentimente empatice şi încrederea oferită, nu prin provocare şi competiţie. Ea îi oferă puterea ca el să îi

împlinească dorinţele (adică să o iubească). Desigur, el îi va cere părerea în toate privinţele. Găseşte un bărbat cu o viziune optimistă asupra vieţii şi capabil să te plaseze pe tine în centrul existenţei sale. Iar prin aceasta transmit bărbaţilor un mesaj implicit. Bărbaţii trebuie să ştie ce vor, să îşi asume rolul de capi ai familiilor şi să le câştige femeilor încrederea.

5. Doi oameni nu devin una luptându-se pentru acelaşi teritoriu. În general vorbind, bărbatul „face casa, femeia face căminul". Diviziunea muncii este naturală şi complementară. Femeile sunt menite a avea copii şi a-i creşte. Ele au nevoie de bărbaţi care să le fie sprijin. Învaţă cum să fii gospodină şi mamă. Dezvoltă-ţi personalitatea şi îndemânările pentru a fi o soţie şi o tovarăşă vrednică de a fi dorită.

Odată ce acordul privitor la schimbul dintre putere şi iubire este stabilit, rolurile distribuite pe baza genului nu trebuie să fie rigide. Cheia succesului este aceea ca femeia să fie dispusă să devină Tovarăşul de nădejde al Căpitanului ei, deoarece el o iubeşte, îi apără interesele şi îi este întru totul fidel. După aceea, fiecare va face ceea ce poate, în funcţie de preferinţele corespunzătoare abilităţilor şi de considerentele practice.

6. Răsfoieşte cartea lui Helen Andelin, *Fascinanta feminitate*, care îţi aminteşte că feminitatea este o artă. Nu toate ideile ţi se vor părea relevante, însă vei afla multe indicii folositoare. De asemenea, aruncă o privire peste site-urile *Surrendered Wife* şi *Ladies Against Feminism*. Vezi şi acest site despre ce înseamnă să fii cu adevărat femeie şi gospodină (www.homeliving.blogspot.com). Mai sunt o duzină şi aici:

http://www.outofthenestandbeyond.com/links_womens_interest.htm.

În concluzie, Rockefellerii le amăgesc pe femei ca să uite că ele sunt parte a unui ciclu natural şi că perioada de vârstă între 18 şi 25 de ani este crucială pentru

întemeierea unei familii. După cum merii înfloresc primăvara, tot astfel tinerele trebuie să se căsătorească şi să aibă copii la timpul cuvenit, conform naturii. Rockefellerii vor ca femeile şi bărbaţii să rateze ocazia de a întemeia familii puternice care să îi apere de înrobire.

(A se vedea zece pagini de ieşiri isterice de-ale feministelor revoltate de acest articol la: http://feministing.com/archives/006098.html, dovadă că, odată ce le-a fost amputată feminitatea, pentru majoritatea nu prea mai există şansă de vindecare.)

PARTEA A DOUA

HOMOSEXUALITATEA ŞI HETERO-HOMOSEXUALITATEA

ÎNTRE A NE AMĂGI ŞI A FI AMĂGIŢI
Este comportamentul gay maladiv?

Imaginaţi-vă că un organism este bolnav. Imaginaţi-vă că celulele bolnave conving organismul că ele sunt cele sănătoase şi că celulele sănătoase sunt de fapt cele bolnave. Credulul organism s-ar îmbolnăvi din ce în ce mai tare.

În zilele noastre, aceasta este relaţia dintre societate şi homosexuali. Pentru gay, comportamentul homosexual nu este cu nimic diferit faptului de a fi stângaci. Pe de altă parte, pentru aceştia, comportamentul heterosexual nu este natural, ci este condiţionat social, fiind şi „opresiv pentru femei".

Societatea heterosexuală şi familia suferă grele pierderi. Liderii noştri neghiobi, oportunişti şi laşi ne-au trădat. Nici măcar nu ştim că suntem supuşi unui atac.

Haideţi să stabilim cine e, de fapt, bolnav.

Haideţi să analizăm comportamentul gay după cum apare el definit de doi gay, Marshall Kirk şi Dr. Hunter Madsen, autorii cărţii *După bal: Cum va depăşi America frica şi ura faţă de gay în anii '90* (1989).

În capitolul şase, ei schiţează „zece categorii de comportament eronat", deduse din propriile lor experienţe, vasta lectură şi miile de ore de conversaţie cu alţi gay. Teza lor este aceea că stilul de viaţă al gay-lor (atenţie, nu sexualitatea gay-lor) este „buba". Ei vor ca

gay-i să îşi îmbunătăţească imaginea, explicând „ce este în neregulă în cazul unui mare număr de persoane gay".

Ceea ce urmează sunt doar câteva remarci. Citind acestea, întrebaţi-vă dacă mai există vreo altă comunitate, inclusiv Mafia, care să poată face astfel de generalizări despre ea însăşi. Întrebaţi-vă dacă heterosexualii n-au prins deja boala, măcar în faza ei incipientă.

Autorii spun că „un procentaj surprinzător de ridicat" de mincinoşi şi de escroci patologici sunt gay. Cauza este un obicei de disimulare ce duce la o autoamăgire înverşunată cu privire la propria homosexualitate şi la ceea ce presupune ea.

Ei spun că gay-ii tind să respingă toate formele de moralitate şi de judecăţi de valoare. Moralitatea gay-lor se reduce la „Pot să fac orice vreau, aşa că tu poţi foarte bine să te duci naibii" („Mă simt bine, o voi face!"). Dacă un gay are chef să îl seducă pe iubitul prietenului său, o va face, justificându-se că acesta este un act de „libertate sexuală" şi, prin urmare, la naiba cu prietenul.

Ei caracterizează bărbatul gay ca suferind de o dereglare de personalitate de tip „narcisist" şi oferă această descriere clinică: „Un egocentrism patologic, o nevoie de a beneficia de permanentă atenţie şi admiraţie, lipsă de empatie faţă de alţii, se plictiseşte lesne, este superficial, pasionat de modă, centrat pe obsesia de a seduce, pune un accent supradimensionat pe înfăţişarea exterioară, şarmant la prima vedere, promiscuu, şantajist, preocupat să rămână tânăr, relaţiile sale pendulând între idealizare şi subestimare".

Ca exemplu al acestui narcisism, autorii spun că „o proporţie foarte mare de bărbaţi gay" care au fost diagnosticaţi pozitiv cu HIV continuă să întreţină relaţii sexuale neprotejate.

Ei spun că majoritatea gay-lor sunt extrem de promiscui şi de indulgenţi cu ei înşişi. Ei trebuie mereu

să mărească miza pentru a ajunge la excitaţie. Acest ritual începe cu alcool şi cu droguri şi include aspecte „interzise" ale sexului precum tăvălirea în mizerie (fetişism şi coprofilie) şi sadomasochism, care presupune violenţa.

Ei spun că mulţi gay fac sex în băile publice şi consideră oprirea lor o hărţuire anti-gay. Mulţi cred că e dreptul lor să umble după bărbaţi normali, inclusiv după copii.

Mulţi gay sunt „nişte prădători sexuali hotărâţi", fixaţi doar pe tinereţe şi pe frumuseţea fizică. Când vine vorba de bătrâni ori urâţi, gay-ii devin „adevăraţii prigonitori de homosexuali". Fiind ei înşişi deziluzionaţi, sunt cinici când e vorba despre dragoste.

„Relaţiile dintre persoanele gay de obicei nu durează foarte mult." Ei se plictisesc repede de partenerii lor şi cad victime tentaţiei. „Rata înşelării în cazul bărbaţilor gay «căsătoriţi», într-un interval de timp destul de îndelungat, se apropie de 100%."

Chiar şi prieteniile au la bază testul sexual şi sunt greu de menţinut. Homosexualilor neatrăgători le este aproape imposibil să-şi găsească un prieten şi, cu atât mai mult, un iubit.

Autorii spun că gay-ii au tendinţa să nege realitatea în diverse moduri: prin gândirea deziderativă, paranoia, lipsa de logică, emoţionalitatea, îmbrăţişarea unor idei trăsnite.

Mai există vreo îndoială că acest comportament este maladiv? Nu simt niciun fel de răutate faţă de persoanele gay. Am aceleaşi sentimente ca şi faţă de cei care suferă de gripă. Vreau să se însănătoşească şi nu vreau să răspândească boala.

Din păcate, chiar şi autorii acestei cărţi se autoamăgesc. Ei pretind că stilul de viaţă al gay-lor, şi NU sexualitatea gay-lor, este „buba". Pe cine vor ei să păcălească? Cele două sunt inseparabile.

Autorii cred că „problema noastră este aceea a unei proaste imagini în ochii heterosexualilor". Din nou, pe cine vor ei să păcălească? Nu imaginea este problema reală.

Cartea prezintă în detaliu „o amplă campanie care să fie întreprinsă asiduu în spaţiul public şi care să aibă în vizor satanizarea imaginii noastre nefavorabile". Punctele forte ar fi acestea:

• „Desensibilizarea": împânzirea Americii cu reclame care să îi prezinte pe gay în „modul cel mai puţin jignitor cu putinţă".

• „Bruiajul": reclame care să pună semnul egalităţii între frica de gay şi ura faţă de evrei, negri şi femei.

• „Convertirea": prezentarea de imagini cu gay care să arate ca nişte oameni obişnuiţi. „Imaginea trebuie să fie icoana normalităţii".

Ei spun că „nu are importanţă că reclamele sunt nişte minciuni", deoarece „le folosim ca să contrabalansăm stereotipurile negative, care sunt nişte minciuni de la un capăt la altul".

Cartea a fost scrisă în 1989 şi, în mod evident, această campanie a avut efect. Citiţi ce au avut autorii de spus în această privinţă:

„Prin convertire, noi numim ceva cu mult mai ameninţător pentru *stilul* de viaţă american [decât subversiunea]. (...) Noi intenţionăm să convertim emoţiile, mintea şi voinţa americanului obişnuit printr-un atac psihologic plănuit, sub forma propagandei băgată pe gâtul naţiunii via media. Noi intenţionăm (...) să le metamorfozăm ura în sentimente calde, fie că vor vrea ori nu" (sublinierea mea, p. 153).

Aşadar, gay-ii vor ca americanii să înveţe că ceva ce ei, în mod firesc şi pe bună dreptate, socotesc a fi maladiv este de fapt sănătos. Astfel, americanii nu se vor mai putea opune avansurilor lor de prin parcuri, cazărmi, băi ori săli de clasă.

Este un semn de cinism şi de autoamăgire din partea autorilor faptul că tocmai ei îl citează pe psihologul M. Scott Peck, care, în *Oamenii minciunii*, spune despre persoanele care suferă de narcisismul extrem ori „malign" că sunt pur şi simplu „răi".

Oamenii răi, spune Peck, „manifestă o voinţă de nezdruncinat în a crede că au dreptate şi în a nu lua în consideraţie posibilitatea că greşesc... Principala lor armă - destul de interesant - este minciuna, prin care ei distorsionează realitatea, astfel ca ei să apară într-o lumină prielnică, iar ceilalţi să fie aruncaţi în confuzie".

Dacă aşa vor, gay-ii pot continua să se păcălească. Dar să înceteze de a ne prosti şi pe noi. Comportamentul lor este bolnav. Şi este contagios.

FIXAŢIA INFANTILĂ
Playboy şi Revoluţia (homo)sexuală

CE GEN DE BĂRBAT CITEŞTE *PLAYBOY*? Unul care este foarte grijuliu cu aspectul său fizic, cu casa şi cu averile sale. Este mare consumator de sex, cât de mult posibil, şi îşi alege partenerele mai cu seamă după aspectul fizic. Este egocentric şi nu doreşte să se implice emoţional ori oficial. Crede că o femeie l-ar sufoca, iar copiii ar fi o povară.

Este acesta un portret pe care îl identificaţi la mulţi bărbaţi? Este chiar idealul pe care revista *Playboy* l-a insuflat bărbaţilor încă din anii '50.

Esenţa masculinităţii constă în a fi capul şi sprijinul unei familii. Însă, în anul 1972, trei din patru studenţi îşi formau ideile despre masculinitate din *Playboy*, cu un preţ incalculabil pentru ei înşişi, pentru femei, copii şi societate.

Similitudinea dintre idealul transmis de revista *Playboy* şi idealul homosexual nu este o coincidenţă.

Raportul Kinsey (1948) a stabilit care să fie setul de concepţii general acceptate faţă de sex. A militat pentru exprimarea sexuală neînlănţuită şi a devenit manifestul contraculturii. L-a inspirat pe Hugh Hefner să creeze revista *Playboy* în 1953.

În esenţă, *Raportul Kinsey* spunea că atât de răspândit era comportamentul sexual aberant, încât trebuia să fie acceptat ca fiind normal. Mulţumită psihologagei Judith Reisman, ştim că Alfred Kinsey era homosexual şi că *Raportul Kinsey* s-a bazat pe date false.

El a bătut Times Square în lung şi-n lat ca să îşi caute subiecţi. Mai mult de 25% dintre aceste mostre constau din prostituate şi puşcăriaşi, incluzând mulţi agresori sexuali. Kinsley a spus că 10% dintre americani erau gay, când de fapt erau doar 2%.

Pentru a demonstra că şi copiii au nevoi sexuale legitime, Kinsley şi camarazii lui pedofili ori au abuzat ei înşişi 2000 de bebeluşi şi copii ori/şi s-au bazat pe informaţii din lagărele de concentrare naziste (Judith Reisman, *Kinsey: Infracţiuni şi consecinţe*, 1998, p. 312).

Kinsey pretindea că face parte dintr-o familie conservatoare. De fapt, el a murit prematur de orhită, boală asociată cu masturbarea, impotenţa şi automutilarea. El a sedus mulţi studenţi de-ai săi şi şi-a obligat soţia şi asociaţii să facă acasă filme pornografice (Reisman, p. 278).

Reisman conchide: „Patologiile sexuale în continuă creştere (...) predate în şcoli (...) ori reflectate în artele noastre frumoase, în cultura noastră de masă, în presă, justiţie şi politică publică, oglindesc în mare parte psihopatologiile sexuale inventariate de echipa lui Kinsey". Kinsey, sponsorizat de Fundaţia Rockefeller, a urmărit scopul de a „înlocui ceea ce înţelegea el drept limitata eră iudeo-creştină procreativă cu un paradis promiscuu de tipul «orice este permis» al bisexualilor,

gay-lor şi pedofililor" (Reisman, *Făurirea de copii gay: Studiu*, p. 4).

EROUL LUI HEFNER

Hugh Hefner a susţinut că *Raportul Kinsey* „a produs o colosală trezire sexuală, în mare parte datorată atenţiei mediei..." Aceasta arată că elita orchestrează schimbarea socială folosind o exagerată publicitate media şi puterea reclamelor (vezi Reisman, *Kinsey*, p. 307).

Cu un zel mesianic, revista *Playboy* a răspândit evanghelia libertăţii sexuale bărbaţilor americani, care în anii 1950-1960 încă mai rezervau sexul instituţiei căsătoriei. Scopul revistei *Playboy*, similar scopului tuturor pornografilor, era acela de a atrage bărbaţii pe tărâmul fanteziilor erotice prin prezentarea de imagini atrăgătoare. Pentru a face aceasta, ei trebuiau să îi împiedice să-şi găsească adevărata satisfacţie în căsnicie.

După cum se exprimă Reisman, „*Playboy* a fost prima revista naţională care exploata fricile tinerilor studenţi faţă de femei şi faţă de întemeierea unei familii. *Playboy* şi-a propus să fie un substitut confortabil, de nădejde, al iubirii monogame heterosexuale" (Judith Reisman, *Pornografii soft joacă tare*, p. 47).

Duşmani neîmpăcaţi, *Playboy* şi feminiştii radicali şi-au găsit un punct comun în ura faţă de familia nucleară. Drept rezultat, societatea suferă acum de epidemia dezintegrării familiei, a pornografiei, a impotenţei, a abuzului sexual al copiilor, a violenţei sadomasochiste, a cazurilor de sarcină la adolescente, precum şi de un adevărat cocktail de boli cu transmitere sexuală şi, desigur, de SIDA.

HOMOSEXUALITATEA

Eu definesc homosexualitatea ca pe o dereglare de dezvoltare cauzată de incapacitatea de a stabili o legătură permanentă cu un membru de sex opus. Psihologul Richard Cohen, în *Restaurarea normalității: Înțelegerea și vindecarea homosexualității* (2000), susține că aceasta se petrece atunci când un băiețel nu reușește să creeze o legătură cu tatăl său. Întreținând relații sexuale cu alți bărbați, gay-ul adult încearcă să compenseze dragostea dintre tată și fiu refuzată în adolescență.

Dr. Charles Socarides confirmă că „majoritatea bărbaților implicați în relații sexuale cu persoane de același sex reacționează, la un nivel subconștient, la ceva în neregulă ce a avut loc în perioada cea mai timpurie a dezvoltării lor – existența unor mame prea autoritare și a unor tați care nu și-au asumat responsabilitatea creșterii lor. Printr-o îndelungată cercetare, am observat că homosexualul așa-zis eliberat nu este niciodată cu adevărat liber. În multiplele sale aventuri cu indivizi de același sex, chiar și gay-ul cel mai efeminat caută să încorporeze masculinitatea altora, deoarece se află într-o căutare compulsivă, nesfârșită, a bărbăției, a cărei dezvoltare i-a fost refuzată din fragedă copilărie" (*Cum a ajuns America gay*).

Psihiatrul Jeffrey Satinover a indicat o altă cauză a homosexualității. Un sondaj din anul 1990 care a vizat 1000 de gay arată că 37% dintre aceștia au fost molestați sexual de un partener mai vârstnic ori mai puternic, înainte de a împlini vârsta de 19 ani (*Homosexualitatea și viața publică americană*, 1999, p. 24).

Vreme de multe decenii, gay-lor li s-a spus că ei sunt „bolnavi", și au fost crunt persecutați. Soluția activiștilor? Să convingă lumea că, de fapt, heterosexualii sunt cei bolnavi. În 1973, ei au forțat Asociația Americană de Psihologie să proclame homosexualitatea ca fiind

normală. Brusc, a încetat să mai fie o dereglare, devenind o „preferință sexuală" sănătoasă și normală. Psihiatrii care aveau alte păreri au fost ostracizați. Conferințele lor au fost anulate; cărțile și articolele, respinse; promovarea lor, interzisă. Astfel ar trebui să funcționeze știința?

RĂSPÂNDIREA BOLII

Dimpreună cu feminiștii, activiștii gay au început opera de distrugere a tuturor instituțiilor heterosexuale: masculinitatea, feminitatea, căsătoria, familia nucleară, echipa cercetașilor, sporturile și armata.

Sprijiniți de elita financiară, activiștii gay și susținătorii lor ne configurează în mare măsură sensibilitatea culturală. Ei sunt responsabili pentru puerila obsesie pornografică care ne invadează televiziunea, videoclipurile muzicale și internetul. Acum cu toții suferim de dereglarea homosexuală, pe care eu o consider a fi fixația infantilă.

Manualele de eliberare a gay-lor vorbesc despre „normalizarea" sexualității lor și despre „desensibilizarea" heterosexualilor prin etalarea ei ostentativă. M-am albit la față când, luându-mi băiețelul de zece ani să vedem filmul lui Adam Sandler, *Billy Madison*, l-am auzit pe un tânăr adolescent din povestea respectivă întrebându-l nonșalant pe un altul: „Te-ai culca cu Pamela Anderson sau ai prefera un Jack Nicholson tânăr?"

Săptămâna trecută, în serialul de comedie de la televizor, *Will și Grace*, Jack, care este gay, își pune un șort pe care scrie „Sărută bucătarul", prefațând că a crezut că al doilea „o" este de fapt un „c"[7]. După cum au izbutit comuniștii să îi prostească pe oamenii de bine că

[7] Ar fi reieșit cuvântul „cock", „cocoș", care are aceeași conotație vulgară ca și în limba română [n.tr.].

radicalismul era ceva şic, tot astfel şi activiştii gay hotărăsc ce anume este în vogă pentru liberalii creduli de azi.

Activiştii gay şi feminişti consideră că moralitatea tradiţională a fost inventată pentru a menţine un injust *status-quo*. De fapt, moralitatea este înţelepciunea omenirii, agonisită de-a lungul timpului, referitoare la ceea ce este sănătos şi dăruitor de supremă împlinire. Perversiunea este devierea de la ceea ce este sănătos.

Moralitatea heterosexuală plasează sexul în contextul iubirii şi/ori al căsătoriei, deoarece aşa este sănătos şi uman. Ea garantează că celui mai profund şi intim act dintre două persoane îi corespunde o legătură emoţional-spirituală. Relaţiile sexuale promiscue reprezintă un strigăt disperat de invocare a iubirii. Iubirea şi căsătoria răspund acestei tânjiri şi dăruiesc rodul firesc şi necesar al sexului, copiii.

CONCLUZIE

Cu ajutorul lui Hugh Hefner, Alfred Kinsey a separat sexul de iubire şi procreaţie. El l-a redus la nivelul unei funcţii biologice de tipul urinării. Activiştii homosexuali militează pentru sexul anonim: majoritatea gay-lor au peste o duzină de parteneri pe an. În forma cea mai puţin extremă, heterosexualii au adoptat acest model. Recent, un editorialist social i-a descris cu oarecare invidie pe prietenii lui heterosexuali ale căror relaţii au luat sfârşit: „Se despart, după ce s-au bucurat, pare-se, de cea mai frumoasă perioadă şi de cele mai fierbinţi momente din viaţa lor".

În concluzie, „revoluţia sexuală" a fost, într-adevăr, un triumf al unui plan al elitelor ce a vizat crearea în noi a fixaţiei infantile. Perioada curtării şi a obsesiei sexuale reprezintă o etapă a vieţii. După căsătorie trecem la lucruri mai importante. Agenda elitelor urmăreşte ca noi să facem din sex preocuparea de o viaţă întreagă. În scurta perioadă de 40 de ani, aproape toate constrângerile referitoare la sexualitate s-au evaporat, iar societatea heterosexuală este în stare defensivă. Decăderea culturală şi socială se va accentua din ce în ce mai mult dacă nu se va produce o contrarevoluţie.

CĂSĂTORIA DINTRE PERSOANELE GAY
Societatea heterosexuală se află sub asediu

HETEROSEXUALII SE AFLĂ SUB ASEDIU în multe locuri. În Canada, guvernul a schimbat definiţia juridică a căsătoriei pentru a le înlesni gay-lor căsătoria. Pentru a-i mulţumi pe gay-ii cu gânduri de căsătorie, care constituie mai puţin de 5% din populaţie, semnificaţia unei taine centrale a heterosexualilor a fost denaturată. Aceasta a fost o evidentă înşelăciune înfăptuită cu scopul de a compromite heterosexualitatea. Oficialităţile ar fi putut să le ofere gay-lor un statut echivalent căsătoriei, însă distinct. În loc de aceasta, ei le spun heterosexualilor că între ei şi homosexuali nu există nicio diferenţă.

Căsătoria este o instituţie heterosexuală a cărei menire este unirea unui cuplu pe viaţă şi întemeierea unei familii. Imaginaţi-vă că, în numele „egalităţii", heterosexualii ar avea un fel de „paradă a gay-lor". Sau ce ar fi dacă musulmanii ar începe să celebreze Paştele? Oamenii au dreptul să îşi protejeze instituţiile de cei din afara lor care doresc să le preia şi să le schilodească.

În 1994, activistul gay Michelangelo Signorile a susţinut lupta pentru acceptarea oficială a căsătoriei gay-lor şi pentru obţinerea beneficiilor sale, cu scopul de a „redefini totalmente această instituţie (...) şi de a transforma radical o instituţie arhaică" (*Out magazine*, decembrie-ianuarie 1994, p. 161).

Campania de a schimba modul heterosexual de viețuire se intensifică. Oamenii normali trebuie să realizeze că se află sub un asediu creat de *big government* și de *big business*. În Vancouver, părinții cu greu au reușit să îi împiedice pe activiștii homosexuali să își includă cărțile în curriculum-ul de la grădiniță. În Statele Unite, Asociația Americană de Psihologie s-a confruntat cu o mare presiune pentru a scoate pedofilia (relațiile sexuale cu copii) de pe lista tulburărilor mentale. *Newsweek* prezenta într-un articol special cuplurile de același sex la balul de absolvire a liceului. „În loc de a se isca o dispută, școlile au spus: care e problema?!"

Majoritatea homosexualilor sunt oameni la locul lor, care nu doresc decât să fie lăsați în pace. Însă fundațiile și corporațiile susținute de elite înadins finanțează organizațiile homosexualilor pentru a distruge țesutul heterosexual al societății.

AGENDA SECRETĂ

Activiștii gay pretind că tânjesc după „toleranță" și „egalitate". Însă, în discuții particulare, ei recunosc că urmăresc un plan ascuns: să remodeleze societatea după chipul lor. Puțin le pasă cât rău pot produce.

„Scopul ultim al revoluției feministe este eliminarea distincției dintre sexe", spune Shulamith Firestone (*Dialectica sexului*, 1972, p. 11).

„Hegemonia heterosexuală este în curs de erodare", scrie Gary Kinsman. „Formele sexualității considerate naturale au fost social create și pot fi social transformate" (*Reglarea dorinței: Sexualitatea în Canada*, 1987, p. 219).

„Într-o societate liberă, toți vor fi gay", spune Allen Young, un pioner al Mișcării de eliberarea a gay-lor (John D'Emilio, *Chestiuni intime: O istorie a sexualității în America*, p. 322). „Într-un anume sens, Dreapta are dreptate", spune un istoric gay, Jonathan Katz. „Dacă susținătorii lesbianismului vor dobândi vreodată egalitate deplină, vor isprăvi cu necesitatea socială de a face distincția între heterosexuali și homosexuali.

Secretul, chiar și a celei mai moderate mișcări care militează pentru drepturile civile ale gay-lor și lesbienelor și care a obținut statutul de curent majoritar, este făgăduința unei radicale transformări (ori amenințări, depinde de prisma valorilor pe care le împărtășește o persoană ori alta) (*Invenția heterosexualității*, 1995, p. 188.)

ASALTUL GAY-LOR ȘI FEMINIȘTILOR

Activiștii gay și cei feminiști își găsesc un temei comun al luptei lor în ideea că și unii și alții insistă pe faptul că diferențele dintre femeie și bărbat sunt artificiale, prin aceasta ei ignorând orice dovadă științifică. Deși mulți heterosexuali se consideră „feminiști", adevărul este că mișcarea feministă este de fapt de natură homosexuală. Aceasta consideră că bărbații și femeile sunt totuna și doar condiționarea socială îi face să fie diferiți. Homosexualitatea este dragostea față de persoana aidoma ție.

Astăzi, activiștii gay și feminiști vor pur și simplu ca „oamenii" să facă dragoste cu „oameni", indiferent de sexul lor. Ei prezintă ca patologic comportamentul normal, heterosexual. Pentru ei, bărbații sunt prin firea lor abuzivi, iar familia heterosexuală este opresivă. Calea către dreptatea socială este abolirea heterosexualității. (Nu cumva *aceasta* este adevărata „ură"?)

Marxismul de inspirație Illuminati a născocit ambele mișcări de eliberare - și a gay-lor, și a femeii - prin transferarea conflictului de clasă la cel de gen. „Patriar-

hatul" (familia heterosexuală dominată de bărbat) este rădăcina tuturor relelor şi trebuie să fie distrusă („transformată"). Femeilor (proletariatul) şi oricărei fiinţe „oprimate" (gay-i, unele minorităţi favorizate) trebuie să li se ofere putere şi rang înalt pe un taler de argint. Scopul „revoluţionar" al illuminaţilor este întemeierea „Noii Ordini Mondiale", a socialismului autoritarist sub tutela capitalismul monopolist. Adică *big government-ul* în slujba *big business-ului*, stânga în slujba dreptei.

PASIVITATEA

Dar de ce îndură oamenii normali acest atac cu pasivitate?

1) Partida feminiştilor şi gay-lor poartă un război beneficiind de perfectă siguranţă, mimând un fals statut de victime. Oamenii normali nici nu îşi mai pot apăra sexualitatea de teama acuzaţiilor de „homofobie" şi „sexism". În zilele noastre, cel care nu doreşte să fie gay este considerat homofob.

2) Aidoma comuniştilor, feminiştii se ocupă cu practica înşelăciunii. Au atras sprijin din toate părţile, pretinzând că apără femeile, când de fapt au urmărit dintotdeauna o agendă homosexuală. Acum politicienii şi media neagă categoric totul, deoarece ei sunt cei care i-au pus pe aceşti radicalişti în postura de educatori. Situaţia este comparabilă cu refuzul liberalilor de la sfârşitul anilor 1940 de a recunoaşte că guvernul era plin de spioni sovietici. Era vorba de acelaşi fenomen: comunismul condus de clanul Rockefeller.

ÎNDOCTRINARE ÎN STIL SOVIETIC

Multe şcoli publice chiar au „spart gheaţa" în privinţa promovării agendei gay-lor. De pildă, curriculumul şcolilor elementare din Ontario le prezintă copiilor de 12 ani sexul oral şi anal. Phyllis Benedict, preşedintele Federaţiei Profesorilor din Şcolile Elementare din Ontario, spunea că federaţia „încearcă să promoveze în şcoli o atmosferă mai deschisă [faţă de homosexuali]" (*National Post*, 16 august 2001).

Această atitudine se extinde până la a leza familia heterosexuală prin lectura unor cărţi precum: *Mămicile lui Aasha* şi *Cei doi tătici, Tăticii Brown, Tăticii Blue*.

Pe de altă parte, heterosexualitatea este realmente un tabu. Manualele copiilor noştri au fost rescrise pentru a elimina orice aluzie că bărbaţii şi femeile ar putea fi diferiţi, că ar putea trăi în familii tradiţionale, ori că ar putea să se comporte în moduri „stereotipe".

Ca lector universitar, am încercat să predau romancieri precum D.H. Lawrence, care au înfăţişat iubirea dintre bărbat şi femeie în termeni pozitivi. Am fost acuzat de „hărţuire sexuală" de activistele feministe şi mi-am pierdut slujba (o feministă radicală ar putea considera astăzi orice fapt deranjant pentru ea ca fiind hărţuire sexuală). Noi, ca heterosexuali, nu ne putem explora propria sexualitate deoarece homosexualii ar putea fi „deranjaţi". Aceasta a dus la scăderea nivelului moral al societăţii. Nu ne putem bucura de frumuseţea masculinităţii bărbaţilor şi de frumuseţea feminităţii femeilor. Nu ne putem bucura de iubirea heterosexuală, cel mai mare dar pe care viaţa ni-l oferă. Această contestare de zi cu zi a identităţii noastre sexuale echivalează cu o persecuţie. Înainte, principiul „trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască" era la mare cinste. Acum, activiştii gay şi cei feminişti, finanţaţi de illuminaţi, şi-au propus fără îndoială să nu ne mai lase să trăim.

MODELAREA REALIZATĂ DE MASS-MEDIA

Într-un episod al emisiunii TV *Prietenii*, Rachel izbuteşte să fenteze plătirea unei amenzi de depăşire a vitezei flirtând cu un poliţist chipeş. Ross se urcă şi el la volan şi este oprit deoarece rulează cu viteză prea mică. Ross încearcă şi el să flirteze cu poliţistul. Mesajul este acela că noi toţi putem fi bisexuali, chiar şi poliţistul. Aceasta este realitatea activiştilor gay din spatele doleanţei de dobândire a „egalităţii". Toleranţa nu a fost niciodată obiectivul real; dorinţa lor este aceea de a ne face pe toţi să fim ca ei. Dacă pe ei îi aranjează, nu contează dacă acest fapt nouă nu ne convine.

În Rochester, New York, Rolf Szabo, un angajat de 23 de ani al Companiei Eastman Kodak, a fost concediat numai fiindcă a obiectat împotriva unei cerinţe de serviciu de natură pro-homosexuală. Mai precis, el nu a prizat la campania companiei intitulată „Cultura învingătorului şi Cultura inclusivă" ce urmărea promovarea „diversităţii". Această gândire de tip sovietic nu este singulară. Comportamentul homosexualilor le creează oamenilor normali o senzaţie neplăcută. Majoritatea bărbaţilor găsesc vederea a doi bărbaţi sărutându-se visceral dezgustătoare.

Familiile gay nu sunt la fel ca ale noastre. Adopţia copiilor normali de către gay nesocoteşte instinctele naturale ale copiilor şi probabil va avea repercusiuni negative asupra dezvoltării lor psihologice ulterioare. Copiii heterosexuali au nevoie de modele de adulţi heterosexuali. Peste 20 de ani aceşti copii vor da în judecată guvernul pentru milioane de dolari.

CAMERA OBSCURĂ HETEROSEXUALĂ

Heterosexualii sunt spălaţi pe creier pentru a funcţiona „pe muteşte", „departe de spaţiul public", astfel încât să nu îi „ofenseze" pe fraţii şi surorile lor gay. Există excepţii, dar, în general vorbind, stilul şi obiceiurile vieţii noastre nu sunt celebrate în filme sau la televizor. Iar atunci când sunt totuşi prezentate, negreşit sunt asezonate cu o sumedenie de prejudecăţi.

Cu siguranţă, există o obsesie faţă de sexul dintre bărbat şi femeie, însă exprimat mai ales în manieră homosexuală, adică promiscuă şi publică. Heterosexualitatea este parte a ciclului natural al vieţii; nu este o preferinţă sexuală. Non-gay-ii, mai cu seamă femeile, sunt în chip firesc monogami şi iubitori de intimitate, iar heterosexualitatea înseamnă, în fond, exclusivitate, intimitate, încredere şi procreare.

Obiceiurile şi instituţiile heterosexuale sunt în mod curent ridiculizate şi sfidate în media.

De pildă, în scena de început a filmului de mare succes, *Plăcintă americană* (2003), al cărei scop este de a-i influenţa pe adolescenţii impresionabili, viitoarea mireasă îi face felaţie viitorului mire pe sub masă, într-un restaurant aglomerat.

La petrecere, prietenul non-conformist al mirelui face sex din întâmplare cu *bunica* mirelui într-o cameră întunecoasă. El credea că de fapt o are ca parteneră pe destrăbălata soră a miresei. Bunica mirelui este atât de satisfăcută, încât îşi retrage obiecţia ca nepotul ei să se căsătorească cu o shiksa[8]. În scena finală, un alt prieten face cunilingus mamei prietenului nonconformist, într-o baie spumoasă.

Acest atac asupra normelor heterosexuale face parte dintr-un program pe termen lung, instrumentat

[8] În idiş, termen injurios pentru a desemna o femeie non-evreică [n.tr.].

de elita financiară pentru a descreşte numărul populaţiei, pentru a distruge familia şi pentru a destabiliza societatea.

Cam exagerat, aţi spune?

Am scris mai mult de două duzini de articole despre cum funcţionează heterosexualitatea. Cu ele rezonează multă lume.

Fie că sunt de acord sau în dezacord cu mine, nu mi-a apărut niciun interviu ori cea mai mică menţionare a ideilor mele în cele mai vizibile mijloace media. Şi nu cred că este vorba despre proverbiala chestiune a strugurilor acri. Această realitate pur şi simplu ilustrează că societatea noastră „deschisă şi liberă" este o minciună. Avem, într-adevăr, libertatea de ne exprima. Cum să ne facem şi auziţi e deja altă problemă.

Vă îndemn să citiţi cartea scrisă de Dr. Charles Socarides, *Homosexualitatea: o libertate dusă prea departe*, pentru a înţelege adevărata natură a homosexualităţii şi campania insidioasă pentru a fi încadrată ca normalitate şi pentru a fi general acceptată. Recomand de asemenea site-ul NARTH-ului, de care se ocupă un corp de profesionişti în domeniul medicinii, dedicaţi înţelegerii corecte şi tratamentului homosexualităţii. Aici veţi găsi o bogăţie de informaţii şi de înţelepciune.

Doleanţa de instaurare a „egalităţii", „toleranţei" şi „diversităţii" este metoda vicleană clasică a elitelor comuniste de a submina societatea. Ei pretind că apără o minoritate oarecare pe care o portretizează ca victimă. Ei dezbină şi stăpânesc, conferind putere reprezentanţilor acelei minorităţi. Ei numesc aceasta „progres", când de fapt este vorba despre o clară dezintegrare socială.

CONCLUZIE

Este timpul să realizăm că heterosexualitatea şi homosexualitatea se află în acerbă competiţie. Modelul

gay nu se potriveşte heterosexualilor şi viceversa. *Nu poate exista un singur model.* Problema se pune astfel: va fi societatea noastră una heterosexuală care să tolereze minoritatea gay-lor aflată în proporţie de 4%?

Sau va fi o societate homosexuală care persecută majoritatea de 96% a oamenilor normali? Istoria abundă în exemple de minorităţi care au persecutat majorităţile. Comunismul, de pildă.

Dacă oamenii normali nu trasează nişte norme, o vor face activiştii gay. Atunci când activiştii gay/feminişti pretind „egalitate", ei cer de fapt ca modelul lor unisex să fie aplicat tuturora. Ei spun despre noi că suntem aidoma lor. Ei bine, nu e deloc aşa.

Respingerea modelului homosexual nu înseamnă „intoleranţă" ori „ură". Înseamnă apărarea dreptului natural dobândit din naştere şi a familiilor noastre.

Societatea heterosexuală este acum victima unei forme insidioase de persecuţie, de război psihologic. Prigonitorii plini de ură nu suntem noi, oamenii normali, ci activiştii gay şi feminişti, politicienii, cei din media şi fundaţiile care îi susţin.

FRICA DE PRĂDĂTORII GAY
Confesiunile unui „homofob"

MĂ DECLAR HOMOFOB şi îndemn pe cei care sunt de acord cu mine să mi se alăture. Eu definesc ca fiind „homofobă" persoana care se teme de activiştii gay, şi de aici sufixul *-fobie*. Activiştii gay însă folosesc acest termen pentru a-şi ciomăgi opozanţii. Haideţi să-l preluăm noi.

Întotdeauna am acceptat portretizarea făcută gay-lor de mass-media cum că ei ar constitui o minoritate plină de culoare, cu o „orientare sexuală" specială, că se întâlnesc prin baruri şi îşi fac mendrele. Atâta

vreme cât acestea se petreceau în cadrul comunităţii lor, ce-mi păsa mie?

Recent însă am aflat că majoritatea gay-lor preferă bărbaţi heterosexuali. Sursa mea o constituie o carte, *Caricatura dragostei* (1957), scrisă de Dr. Hervey Checkley, un profesor-medic de psihiatrie la Colegiul Medical din Georgia. Un amic gay mi-a confirmat şi el acest lucru. Aceasta ar explica de ce, în ultima vreme, la tastarea pe Google a termenului „straight men" („bărbaţi heterosexuali") îţi apar peste un milion de link-uri. Pe puţin jumătate dintre acestea trimit către site-uri care au caracter homosexual.

De asemenea, mulţi gay preferă tineri ori adolescenţi. Adeseori, aceste experienţe prefac victimele în homosexuali şi le preschimbă şi le distrug astfel vieţile. Într-un studiu întreprins de revista gay *The Advocate*, 21% dintre participanţi au răspuns că un adult i-a abuzat sexual pe la vârsta de 15 ani. Aceasta pare a fi modul în care homosexualii „proliferează". Sursa mea este o extraordinară lucrare de cercetare realizată de Dr. Judith Reisman, intitulată *Minciuna privitoare la copiii „gay": o anchetă* (în *Făurirea de copii gay: Studiu)*.

Reisman, în a sa *Prezentare statistică a populaţiei din SUA din anul 1991*, arată că între 1 şi 2 milioane de bărbaţi gay (2% din populaţia masculină adultă de 90 de milioane) abuzează 6-8 milioane de băieţi. Proporţia este de 3-5 băieţi care au căzut victime unui singur gay, în comparaţie cu o victimă de sex feminin la unsprezece bărbaţi heterosexuali. Aceasta se bazează pe informaţii culese de la 33 de milioane de băieţi şi 32 milioane de fete sub vârsta de 18 ani. După cum afirmă Reisman, nu toţi bărbaţii gay molestează sexual băieţi, totuşi populaţia homosexuală de 2% adăposteşte o vastă subcultură de pederaşti care comit multiple şi repetate delicte sexuale asupra copiilor.

Înainte de a continua, vreau să spun că, pe când eu aveam 11 ani, am cunoscut un prieten gay mai vârstnic decât mine şi niciodată, în decursul a 40 de ani, nu a făcut faţă de mine niciun gest nepotrivit. Neîndoielnic, există mulţi gay ca el, care se poartă cu demnitate şi nu au un plan de prădare, personal ori social.

Cu toate acestea, feministele lesbiene şi activiştii gay, după propria lor mărturisire, şi-au dedicat toată energia în vederea refasonării societăţii după chipul lor. Mijloacele media care promovează curentul ideatic majoritar al culturii de masă suprimă însă toate informaţiile negative despre viaţa gay-lor: informaţii despre violenţa gay-lor asupra copiilor, despre pornografia infantilă, reţelele de prostituţie, crimele în serie şi agresiunile casnice între homosexuali.

DETAŞAMENTELE DE CERCETAŞI

Un alt exemplu de complicitate a mediei este criticarea de către aceasta a hotărârii întreprinse de Organizaţia Cercetaşilor de interzicere a numirii gay-lor în funcţii de conducători de detaşamente. Nu există niciun fel de menţionare a faptului că aproape 100 de cazuri de molestare sexuală de către liderii Detaşamentelor de Cercetaşi se petrec în fiecare an. Conform revistei *Washington Times* (15 iunie 1993), între 1973 şi 1993, 1.416 de lideri de detaşamente au fost excluşi pentru că au abuzat sexual băieţi.

Detaşamentele de Cercetaşi şi-au asumat tardiv responsabilitatea de a-şi proteja copiii. Există vreo îndoială că nu ar fi responsabili? Totuşi, surprinzător de multe filiale de cercetaşi au ajuns ţinta unui nimicitor atac pentru că i-au „discriminat" pe gay.

Revista pederastă *Palaver* îi sfătuieşte pe pedofili să ocupe poziţii de tipul conducătorilor de detaşamente

pentru cercetaşi: „Dacă vrei să-ţi petreci timpul cu copii, trebuie să ai un motiv legitim de a face aceasta; ca profesor, ajutând copiii să înveţe, (...) ca antrenor de sport ori ca îndrumător al tinerilor, ajutându-i să se bucure de timpul lor liber" (*Făurirea de copii gay: Studiu*, p. 19).

În 1992, în mod intenţionat NAMBLA[9] a lovit în Detaşamentele de Cercetaşi. Ei au înaintat o cerere prin care sugerau ca Detaşamentele de Cercetaşi „să pună capăt discriminării împotriva persoanelor care s-au declarat pe faţă a fi gay şi lesbiene şi aceştia să poată fi numiţi în postul de conducători de detaşamente" pentru ca „cercetaşii să nu fie lipsiţi de posibilitatea de a cunoaşte diverse stiluri de viaţă" (vezi capitolul „Nazismul în America" din cartea *Svastica roz*, de Scott Lively şi Kevin Abrams). În literatura lor, gay-ii apar ca sfătuitori adulţi în timp ce joacă un rol participativ în iniţierea tinerilor în homosexualitate.

După cum se afirmă în *Svastica roz*, curajul moral vădit de Detaşamentele de Cercetaşi nu este împărtăşit şi de alte organizaţii pentru tineri. Detaşamentele de Cercetaşe acceptă conducătoare lesbiene în organizaţiile lor şi au exclus cel puţin o lideră heterosexuală care a refuzat să ţină secretă această politică faţă de părinţi.

„Fraţii mai mari" şi „Surorile mai mari" recrutează activ homosexuali în multe oraşe şi au făcut lobby pe lângă Detaşamentele de Cercetaşi pentru a face acelaşi lucru, spunând că „voluntarii netradiţionali pot sluji cel mai bine interesele copiilor". Şi, desigur, toate aceste acţiuni se subsumează unei mai ample invadări a şcolilor publice, unde tinerii sunt prematur introduşi în problematica educaţiei sexuale şi unde li se prezintă homosexualitatea ca un „stil de viaţă".

[9] *North American Man/Boy Love Association* (*Asociaţia nord-americană pentru iubirea dintre bărbaţi şi băieţi*) [n.tr.].

Activiştii ce militează pentru „drepturile gay-lor" au pus gând rău Detaşamentelor de Cercetaşi. Un protest pretins „spontan" s-a făcut auzit de-a lungul ţării, protest ce a fost declanşat de United Way Agency, care şi-a retras fondurile acordate Detaşamentelor de Cercetaşi din multe oraşe. Homosexualii de la cel mai înalt nivel din guvernul american au încercat să intimideze organizaţia.

Joycelyn Elders, care a condus departamentul medical al SUA, a profitat de poziţia sa pentru a critica dur responsabilii Cercetaşilor (SUA, 2 iunie 1994), iar Secretarul pentru Afaceri Interne, Bruce Babbitt, a semnat un ordin interzicând Detaşamentelor de Cercetaşi să se ofere voluntari în parcurile naţionale (*Washington Times*, 28 mai 1993). Începând cu iunie 2001, cel puţin 359 de districte şcolare din 10 state le-au interzis Cercetaşilor să se folosească de facilităţile lor, conform afirmaţiilor unor organizaţii citate în *Washington Times*, 1 noiembrie 2001.

CONCLUZIE

Homosexualii, deopotrivă feminişti şi gay, au dobândit o putere incredibilă prin tăinuirea adevăratului lor caracter şi plan. Astfel funcţionează mişcările subversive de felul nazismului şi comunismului. Sub masca unei minorităţi persecutate care pretinde drepturi, homosexualii se folosesc de sprijinul statului pentru a-i persecuta pe heterosexuali. Ei au pornit un război, din păcate încununat de succes, împotriva instituţiilor heterosexualităţii: masculinitatea, feminitatea şi familia nucleară.

Scopul lor este de a înlocui valorile heterosexuale iudeo-creştine cu cele ale lor. Societatea se află în stadiul de negare a acestor subversiuni malefice, care în zilele noastre iau formă practică în seducerea tineretului heterosexual.

Ca tată al unui băiat de 14 ani; mă tem de puterea activiştilor şi prădătorilor gay. Bănuiesc că asta mă face să fiu homofob.

PROPAGANDA PRIN LITERATURĂ
„Un tramvai numit persecutarea heterosexualilor"

ACUZA FEMINIŞTILOR că societatea este sexistă şi homofobă maschează de fapt o campanie subversivă a elitelor împotriva heterosexualilor. Una dintre cele mai apreciate piese de teatru din literatura americană, *Un tramvai numit dorinţă* (1947), îi înfăţişează pe bărbaţi ca „subumani", iar familia şi societatea heterosexuală ca fraude. Piesa, pusă în scenă de Irene Selznick, contribuie la sentimentul „modern" că viaţa umană este lipsită de demnitate, valoare şi scop.

Există o teribilă asemănare între viziunea homosexuală a lui Tennessee Williams şi cea feministă modernă. Vinovăţia şi ura faţă de sine le motivează pe amândouă.

Feminiştii au făcut front comun cu homosexualii în promovarea unei societăţi în care genul să fie abolit. În *Noii victorieni* (1996), René Denfeld scrie că feminiştii consideră heterosexualitatea izvorul tuturor formelor de opresiune, iar homosexualitatea este pentru ei remediul.

„Pentru mulţi dintre feminiştii din zilele noastre, lesbianismul este cu mult mai mult decât o orientare sexuală şi chiar mai mult decât o preferinţă. Este, aşa precum este prezentată studenţilor în multe facultăţi, un mijloc ideologic, politic şi filosofic de eliberare a femeilor de tirania heterosexuală..."

BĂRBATUL CA FIINŢĂ SUBUMANĂ

Cu mult înainte ca feminiştii să-i portretizeze pe toţi bărbaţii ca violatori, Tennessee Williams şi-a înfăţişat întocmai arhetipul său de masculinitate în personajul Stanley Kowalski. Stanley o face pe cumnata sa, Blanche DuBois, să îşi piardă minţile, violând-o, în timp ce soţia sa, Stella, se afla în spital, purtându-i în pântece fiul. Blanche apare ca o eroină tragică, Stanley, ca simbol al unei societăţi dominate de brutalitatea masculină, iar familia tradiţională, ca o minciună.

Blanche DuBois fusese izgonită din oraşul natal pentru imoralitatea sa. Bolnavă şi zdrobită, ea se refugiază în sânul familiei tradiţionale arhetipale a surorii sale.

Stanley, aducând „pachetul pătat cu sânge de la măcelărie", reprezintă bărbatul protector care se îngrijeşte de cele de trebuinţă pentru familia sa (Signet, p. 13). Stella, femeia purtătoare a unui prunc, îngăduitoare şi grijulie, este chintesenţa feminităţii. Ea are încredere în soţul ei: „Are el un impuls interior care îl mână înainte". Cei doi sunt pasional, nebuneşte, îndrăgostiţi unul de celălalt.

Cu toate acestea, Blanche/Williams şi-a pus în gând să facă heterosexualitatea să apară patologică. Imediat după sosirea sa, Blanche se referă la căminul Stellei ca la „acest oribil loc". Ea îi reproşează Stellei că nu a ajutat-o să salveze plantaţia: „Unde ai fost tu? În pat cu Pollak al tău!", de parcă aceasta ar fi fost ceva greşit. Când Stanley şi Stella au certuri furtunoase, Blanche se comportă aidoma unei sfătuitoare de la adăpostul pentru femei. Ea o îndeamnă pe Stella să îşi părăsească soţul, să deschidă un magazin şi să devină independentă.

Stanley se căieşte sincer pentru că a lovit-o pe Stella, deşi astăzi acest comportament ar fi pecetluit ca

„parte a ciclului violenţei". De fapt, Blanche a făcut-o pe Stella cea însărcinată să-şi critice şi sfideze soţul pentru prima oară. Acum, precum suratele ei feministe, pizmaşa Blanche speră că violenţa ce avea să izbucnească va zgudui familia din temelii.

Stella ignoră rugăminţile lui Blanche şi, în timp ce face curăţenie, spune: „Nu sunt prinsă în ceva din care mi-aş dori să scap". Însă Blanche persevereză: „Isprăveşte! Lasă mătura. N-am să te las să faci curăţenie după el!"

Tonul feminist se face din nou auzit în caracterizarea dezumanizantă a lui Stanley schiţată de Blanche: „Are ceva de-a dreptul animalic în el!... Se poartă ca un animal, are apucături de animal!... Este în el ceva subuman, ceva ce n-a atins încă stadiul umanităţii! Da, ceva care aduce a maimuţă, ca în imaginile acelea pe care le-am văzut în studiile de antropologie".

Vă puteţi imagina o piesă modernă în care un bărbat să spună asemenea enormităţi despre un evreu, un negru ori un homosexual? Însă despre un bărbat alb se poate chiar foarte bine.

Stanley surprinde conversaţia şi, totuşi, această creatură aducând chipurile a maimuţă, nu reacţionează violent, ci o tolerează răbdător pe Blanche, deşi aceasta locuieşte cu ei în apartamentul lor de două camere de şase luni.

Blanche, femeie dementă şi jalnică, o îndeamnă pe sora ei să îşi părăsească soţul în numele progresului şi al civilizaţiei: „Doamne! O fi trecut multă vreme de când am fost creaţi după chipul lui Dumnezeu, dar Stella, sora mea, de atunci lumea a mai progresat!... În această mărşăluire în beznă spre un punct încă nedesluşit... nu te lăsa trasă îndărăt de brute!"

La sfârşitul piesei, Williams şi-a atins scopul de care nu era totalmente conştient: distrugerea bărbatului heterosexual şi a familiei heterosexuale. Stella trebuie să nesocotească spusele surorii sale despre viol pentru a-şi salva familia. „Nu i-am putut crede povestea şi să continui să trăiesc cu Stanley", spune ea. În orice caz, familia ei a fost văduvită de legitimitate morală. În scenariul filmului, Stella alege să îşi crească singură copilul. Îl părăseşte pe Stanley, jurând să nu se mai întoarcă niciodată înapoi.

URA DE SINE A HOMOSEXUALULUI

Mai întâi, Tennessee Williams a spus adesea că el este Blanche DuBois. Similitudinile sunt clare. Ca şi Blanche DuBois, Tennessee Williams era neurastenic, tânjea cu pasiune după Stanley şi era foarte destrăbălat. În piesă, Blanche se pune pe sine în gardă să nu care cumva să îl seducă pe băiatul care vindea ziare: „Trebuie să fiu cuminte şi să nu mă apropii de copii" (Signet, p. 84).

În al doilea rând, Tennessee Williams nutrea ură faţă de el însuşi. Gore Vidal, care îl cunoştea pe dramaturg, a spus: „Puritanul din el încă n-a pierit de tot, cel puţin nu într-atât încât să nu mai aibă intuiţia păcatului. La un nivel foarte profund, Tennessee crede că homosexualul este cel care se află în greşeală şi că heterosexualul are dreptate. De vreme ce simţământul culpabilităţii este dureros instaurat în fiinţa sa, în viaţă şi în scris, el este atras de ideea ispăşirii, a morţii" (Ronald Hayman - Tennessee Williams: *Oricine poate fi un spectator,* 1993, p. xviii)

Williams/Blanche, ros/roasă de simţământul culpabilităţii, doreşte să fie distrus(ă) de Stanley pentru a-şi ispăşi păcatele (Blanche îl numeşte pe Stanley „călăul meu", chiar înainte de a-l cunoaşte). Însă, în această dramă psihologică, Williams nu are cinstea sufletească să îşi mărturisească sentimentele de vinovăţie, să îşi

recunoască tentaţia morţii. El pune pe seama lui Stanley şi a societăţii ura pe care o resimte faţă de sine.

Robert J. Stoller, un eminent medic psihiatru şi profesor la Universitatea din California, Los Angeles, a descris aceste procese psihologice în cartea sa, *Perversiunea, forma erotică a urii* (1975).

„Homosexualii, deprinzând ura de sine din copilărie, tânjesc să fie pedepsiţi deoarece, într-o anumită măsură, ei sunt de acord cu societatea crudă în care trăiesc; ei aleg să declanşeze atacul tocmai pentru a fi umiliţi... Răzbunarea le insuflă energie în ceea ce priveşte multe aspecte ale comportamentului lor, erotic ori de altă natură. Pentru a recupera un oarecare sens al valorii de sine din acest iad al disperării, ei trebuie să întoarcă lovitura, lovind, la rândul lor, în toţi cei care au însuşiri asemănătoare duşmanilor copilăriei lor."

CONCLUZIE

Piesa lui Tennessee Williams, *Un tramvai numit dorinţă*, este un exemplu despre cum elita financiară a folosit un dramaturg homosexual pentru a discredita familia şi a schimba felul în care heterosexualii se raportează la ei înşişi şi la societate. Întrucât heterosexualii au înţeles că sensul existenţei lor rezidă în asumarea rolurilor familiale aşa cum au fost ele stabilite în decurs de milenii întregi de istorie, Williams şi-a propus să pună umărul la clădirea absurdului vieţii care caracterizează din plin veacul modern.

Exemplul lui Williams arată că acest impuls distructiv, pe care feminiştii par cu toţii să îl împărtăşească, ar putea izvorî dintr-un sentiment profund de invidie, eşec şi ură de sine. De vreme ce au pierdut tramvaiul vieţii, acum vor să îi arunce în aer şinele.

AGENDA HOMOSEXUALĂ ÎN CAMPUSUL UNIVERSITAR
Iată pădurarii gay!

Studenţii de la universitate continuă să se confrunte cu o bizară campanie guvernamentală pentru a-i face homosexuali.

La Universitatea din Winnipeg, studentele au fost invitate să participe la „Săptămâna de reorientare" lesbiană. Li s-a cerut să devină „pădurari" în organizaţia de „Servicii şi Parcuri Naţionale Lesbiene" (SPNL), iniţiativă a „artistelor" locale Shauna Dempsey şi Lorri Millan. Intruziunea acestor două lesbiene în campus face o malefică pereche cu angajarea - din iniţiativa universităţii şi a guvernului - a doi bărbaţi de vârstă medie, cu scopul de a recruta studente care să meargă în drumeţii şi să facă sex. Celor două femei li s-a alocat şi un birou în galeria de artă a universităţii, având ca responsabil un angajat al universităţii îmbrăcat în uniformă de pădurar. Au luat parte la gustări de dimineaţă, grătare şi interviuri la postul de radio al campusului.

„Pădurarii gay te salută şi îţi spun bine ai venit!", scria în broşura lor. „Aici vei găsi stiluri de viaţă şi idei noi, care chiar îţi pot schimba viaţa."

Galeria de artă a universităţii, Consiliul de Artă Manitoba şi Consiliul Canadei au sponsorizat acest dizgraţios spectacol cu o sumă de aproximativ 10.000 de dolari. Această sumă nu include miile de dolari oferiţi de contribuabili şi cheltuiţi pe filmuleţul promoţional „Ghidul muncii de teren", care prezintă exemple de „floră şi faună" lesbiană. Mesajul lor este: „Homosexualitatea este naturală. Pune sub semnul întrebării modelul heterosexual. Heterosexualitatea este o invenţie socială".

Când eram la facultate, studenţii învăţau să pună sub semnul întrebării autoritatea. Astăzi ei îşi pun sub semnul întrebării genul.

Chiar există organizaţia SPNL? Aceasta este inginerie socială deghizată sub forma artei, este propagandă travestită în parodie. Este vorba de tactica şocului. Ceea ce este scandalos va fi până la urmă acceptat. Adesea, ceea ce se petrece în imaginaţie se întâmplă în realitate. Pădurarii gay de fapt nu lucrează în niciun parc. Însă artistele susţin că au sute de membri juniori numiţi „ Eager Beavers" („Entuziaştii").

Filmuleţul lor (online) este plin de exprimări cu dublu înţeles şi de aluzii sexuale: cele două „«femei-tufiş» nu lasă nicio piatră ori lesbiană nerăsturnată". Site-ul se cheamă www.fingerinthedyke.ca.

Cu toate acestea, în filmuleţ, ei amendează un bărbat heterosexual pentru că a purtat un tricou cu o inscripţie obscenă şi îl intimidează când protestează. Este mustrat pentru „ameninţarea mediului lesbian". Pădurarii sunt îndemnaţi să „aresteze cetăţeni".

Lesbienele sunt printre puţinele grupuri cărora li se alocă subvenţii guvernamentale, care au o organizaţie paramilitară şi Cămăşile maro ale lui Hitler. Funcţia lor: persecutarea heterosexualilor.

În filmuleţ, ele „salvează" o femeie heterosexuală de la înec. Ea este încântată de salvatoarele ei cu picioare păroase şi începe să „vadă lumea cu alţi ochi".

LOCUL DE JOACĂ LESBIAN

Dacă Universitatea din Winnipeg poate servi drept indiciu, se pare că universităţile au devenit locuri de joacă pentru lesbianism. Totul se leagă, căci, în ceea ce priveşte admiterea la universitate, raportul este deja de două femei la un bărbat.

În iunie 2001, Universitatea din Winnipeg devenise vedetă în cadrul ştirilor atunci când studentele care participau la un curs de vară de istoria artei s-au plâns că li s-a prezentat pornografie lesbiană şi au fost învăţate să folosească dovleceii zucchini în locul companiei masculine. Profesorii au fost demişi.

Următorul an, „Centrul femeilor" a sponsorizat un eveniment la care studentele aveau mulaje din sânii lor! Imaginaţi-vă ce s-ar întâmpla dacă studenţii heterosexuali ar organiza un asemenea eveniment!

În fiecare an în luna februarie, consiliul studenţesc, dominat de gay, sponsorizează o săptămână de „punere a genului propriu sub semnul întrebării".

„Poliţistul responsabil de problema hărţuirii sexuale" a spus că universitatea nu va fi privită cu ochi buni chiar şi în situaţia în care doar o singură studentă este făcută să se simtă „neplăcut". După câte se pare, această regulă se aplică numai disconfortului prin care trec feminiştii, gay-ii şi lesbienele. Permanenta lor „victimizare" maschează o ideologie distructivă şi agresivă.

În cadrul „Studiilor pentru femei", femeile învaţă să fie „agenţi ai schimbării" feminişti şi să-şi hărţuiască profesorii care încalcă regula impusă de ele. Studiile pentru femei îşi au originea în şcolile de pregătire ideologică ale Partidului Comunist din anii '40.

ESTE LESBIANISMUL NATURAL?

Nu am nicio problemă cu lesbienele, multe dintre ele fiindu-mi vecine. Par a fi nişte persoane drăguţe, care nu vor decât să trăiască şi să-i lase şi pe alţii să trăiască. Grav este că activistele lor sunt finanţate să depopuleze şi să destabilizeze societatea, în vederea instituirii „guvernului mondial". Mesajul pe care îl răspân-

desc este că lesbianismul nu reprezintă o dereglare de dezvoltare, ci o alternativă firească pentru femei.

Din nefericire pentru acestea, multe foste lesbiene nu sunt de acord. În cartea sa, *Restaurarea identităţii sexuale*, Anne Paulk a chestionat 265 de foste lesbiene ca şi ea şi a luat acestora numeroase interviuri. A descoperit că „atracţia faţă de persoanele de acelaşi sex este arareori declanşată de nevoi sexuale, ci mai degrabă de o dorinţă subconştientă de a fi iubită şi de a te încrede în altă persoană. Adeseori este cauzată de dorinţa de a recâştiga feminitatea într-un mod defectuos".

„Traume din copilărie, părere proastă despre propria persoană, revolta faţă de bărbaţi, relaţia defectuoasă cu unul ori cu ambii părinţi şi propaganda media pro-homosexuală constituie elemente cheie în manifestarea unei atracţii faţă de alte femei."

În „clasica manifestare a unei atracţii de natură lesbiană", Paulk a descoperit că „ aceste femei au avut (...) mame autoritare, critice, detaşate, ori slabe şi/ori (...) un tată care era detaşat, critic ori care le-a abuzat".

„În multe cazuri, mama era percepută ca fiind slabă ori dominată cu cruzime de soţul ei. 75% dintre aceste femei îl percepeau pe bărbat mai degrabă ca pe un model pentru propriile lor vieţi, aşa că au respins propriul gen şi au dorit preluarea însuşirilor masculine."

„Un uimitor procentaj de 90% au experiat o anume formă de abuz. Acest abuz nu a fost doar sexual. Supuse abuzului emoţional, au fost în proporţie de 70%, abuzului sexual, mai mult de 60%, iar celui verbal, mai mult de jumătate dintre cele chestionate."

CONCLUZIE

Din câte ştiu, majoritatea studentelor Universităţii din Winnipeg au evitat „pădurarii gay". Însă există profesoare feministe şi lesbiene care sunt mai greu de

evitat. Îşi fac din dogma oprimării femeilor de către bărbaţi o condiţie obligatorie pentru o notă de trecere.

Să o spunem pe şleau. Realitatea romanului lui Orwell *1984* s-a instalat. Guvernul şi universităţile lucrează la crearea unei dereglări de dezvoltare a copiilor noştri, care are ca factor favorizant familiile disfuncţionale. Dempsey şi Millin încearcă să fie dulcege şi drăguţe, dar sunt de fapt nişte ipocrite dezgustătoare. Ca şi tovarăşa lor lesbiană Irshad Manji, ele sunt „agenţi ai schimbării", agitatoare culturale plătite să-i corupă pe tineri. Distrugerea familiei este principala teză a Manifestului Partidului Comunist, ce poartă amprenta illuminaţilor. Motto-ul organizaţiei SPNL este: „Trateaz o lesbiană aşa cum ţi-ar plăcea să te trateze o lesbiană". Şi atunci pun şi eu întrebarea: „Ele ar vrea să fie tratate aşa cum îi tratează ele pe oamenii normali? Dacă societatea oamenilor normali ar lansa o campanie comparabilă cu a lor, dându-le lecţii cum că cele mai intime dorinţe ale vieţii lor nu sunt fireşti, ci „un construct social"? *Ele* vor vrea să se schimbe?

Este o ironie că ele se referă la lesbiene ca la o specie primejduită. Femeile heterosexuale sunt adevărata specie primejduită. Ele sunt cele care zămislesc şi cresc noua generaţie în cadrul familiilor nucleare. Şi când acestea vor dispărea, va dispărea şi rasa umană, aşa cum o cunoaştem noi.

IRSHAD MANJI
Reformatoarea musulmană lesbiană lucrează pentru Noua Ordine Mondială

(Notă: după evenimentul descris în continuare, Manji a participat la întâlnirea grupului Bilderberg ţinută lângă München, unde s-a bătut pe umăr cu alţi illuminaţi, precum David Rockefeller.)

„Reformatoarea" musulmană şi activista lesbiană Irshad Manji, în vârstă de 35 de ani, reprezintă un simbol al efortului globalist de a distruge adevărata religie şi de a înrobi omenirea.

Cartea sa, *Problema islamului: o chemare la onestitate şi schimbare*, s-a tradus într-o duzină de limbi.

Săptămâna trecută, pentru a doua oară în ultimele şase luni, Manji a vorbit în Winnipeg.

Fundaţia Asper şi Federaţia Femeilor Evreice au sponsorizat-o. Fundaţia Asper deţine un canal de televiziune şi cel mai extins lanţ de ziare din Canada. Manji încasează 7500 de dolari pe oră.

În cuvântul său, Manji le-a cerut musulmanilor să se întoarcă la străvechea lor tradiţie a „ijtihad"-ului, care îi încuraja să-şi examineze atent propriile instituţii sociale şi religioase şi să ia ei singuri deciziile despre felul în care vor să trăiască.

Din câte ştiu eu, în public se afla doar o singură musulmană printre cei 800 de auditori. Probabil că titlul discursului („De ce susţin eu femeile, evreii şi pluralismul") a fost factorul determinant. Majoritatea oamenilor prezenţi erau evrei (unii din obligaţie socială) şi o brumă de lesbiene şi globalişti.

Era hazliu să o asculţi pe Manji îndemnându-i pe musulmani să-şi înfrunte tradiţia în faţa unei audienţe compuse în principal din evrei, o comunitate care nu s-a remarcat niciodată prin primirea cu entuziasm a criticii constructive.

Aţi auzit vreodată de vreo carte (ori prelegere) intitulată: *Problema iudaismului: o chemare la onestitate şi schimbare*? Elita globalistă o promovează insistent pe Manji în calitate de crainic al unei necesare schimbări a societăţii musulmane, ea fiind doar o scriitoare

din Toronto, care a emigrat din Uganda pe vremea copilăriei.

Oprah Winfrey şi revista *Maclean's* i-au arătat preţuirea lor. Ea a vorbit la Universitatea Oxford, la Clubul de Presă al Naţiunilor Unite, în cadrul Organizaţiei Preşedinţilor Lumii, al Forumului Internaţional al Femeilor şi la Pentagon. *The New York Times* a descris-o ca cel mai îngrozitor coşmar al lui Osama bin Laden. Aţi înţeles cum stau lucrurile.

De mirare este că Manji şi ascultătorii săi chiar cred că ei sfidează sistemul. Mulţi sunt chiar anti-globalişti!

DIVERSITATEA ŞI TOLERANŢA RESPECTATE SELECTIV

În partea de întrebări şi răspunsuri, singura musulmană prezentă la evenimentul din Winnipeg a spus că ea şi-a sfidat familia prin faptul că avea un copil negru în afara căsătoriei şi, în plus, a mai adoptat şi doi copii aborigeni, aşa că familia ei era „o înfrăţire a naţiunilor în toată puterea cuvântului".

A fost aplaudată cu entuziasm pentru răzvrătirea ei şi a fost prezentată ca un exemplu de toleranţă.

Mă îndoiesc că vreunul dintre aceşti evrei ar fi aplaudat dacă această femeie ar fi fost fiica lor.

Organizaţiile evreieşti par să promoveze „toleranţa" pentru alte popoare (precum musulmanii), însă evreii nu o îmbrăţişează.

De pildă, i-am cerut lui Manji să comenteze politica Israelului cu privire la interzicerea persoanelor palestiniene care sunt căsătorite cu cetăţeni israeliţi să locuiască în Israel. Manji mi-a evitat întrebarea, iar moderatorul nu i-a mai reamintit-o.

Evreii (şi homosexualii) nu au nici cea mai vagă idee că sunt folosiţi în vederea făuririi Noii Ordini Mondiale, pentru ca mai apoi să fie lepădaţi ori declaraţi ţapi ispăşitori.

Un grup de familii dinastice masonice cu centrul în Cetatea Londrei orchestrează Noua Ordine Mondială. Ei şi-au pus în gând să colonizeze Orientul Mijlociu cu mult înainte de naşterea „sionismului". Invadarea Irakului de către SUA este cea mai recentă fază a acestui plan satanic de „guvernare mondială". Exact, este vorba de o conspiraţie.

EFEMINAREA MUSULMANILOR FOLOSIND FEMINISMUL

În discursul ei, Manji s-a referit vag la oprimarea existentă în societăţile musulmane. Ea a susţinut necesitatea acordării de „împrumuturi pentru afaceri mici" femeilor (nu şi bărbaţilor), astfel încât ele să devină „antreprenoare". Bărbaţii musulmani vor „munci pentru soţiile lor", a spus ea.

Cu alte cuvinte, scopul este acela de a-i lipsi pe bărbaţi de rolul lor social ca protectori şi susţinători ai familiilor lor. Musulmanii sunt singurii bărbaţi care rezistă Noii Ordini Mondiale tocmai pentru că nu au fost castraţi ca „bărbaţii" din Vest.

În societatea musulmană, femeile sunt preţuite şi iubite pentru slujirea pe care o aduc în cadrul familiei lor. Manji voia să exporte decadenţa familiei şi scăderea ratei naşterilor prin „eliberarea" femeilor de acest statut de onoare. Atitudine cât se poate de specifică unei activiste lesbiene.

Globaliştii nu urăsc nimic mai mult decât o femeie devotată soţului şi familiei sale. Este periculoasă. Nu o

pot controla. Ar putea avea o familie fericită cu valori independente. Iar acestea s-ar putea răspândi.

Manji spunea că femeile din Afghanistan folosesc aceste împrumuturi pentru mici afaceri, pentru a întemeia şcoli pentru fete (nu şi pentru băieţi).

„Ele cred că, dacă educi un băiat, îl educi doar pe el", a spus ea. „Dar dacă educi o fată, educi întreaga familie". Poftim? Taţii nu au niciun rol în educarea copiilor? Această încercare deloc subtilă de a-i exclude pe taţi este tipică pentru atacul înveninat, viclean, asupra familiei heterosexuale, venit din partea celor ce se numesc pe ele însele „femei cu conştiinţă trează" şi „apărătoare ale drepturilor omului", care afirmă cu tărie că se opun „marginalizării oricărui grup".

Aceste nătânge ipocrite, care acţionează conform unui interes propriu, definesc părtinitor „drepturile omului". Vasta majoritate heterosexuală a europenilor de origine musulmană, bărbaţii mai ales, în mod evident nu beneficiază de drepturi. Pot fi atacaţi fără milă şi, dacă se împotrivesc, sunt acuzaţi de intoleranţă.

Mulţi homosexuali şi evrei au în comun acest fapt: se simt cumva „că fac notă discordantă" din punct de vedere social şi metafizic. În timp ce mulţi sunt mulţumiţi să trăiască şi să lase şi pe alţii să trăiască, evreimea organizată şi activiştii gay de felul lui Manji sunt hotărâţi să convingă auditoriul că ei sunt persecutaţi, pentru a-şi îndeplini planul lor războinic: acela de a refăuri societatea după chipul lor.

Toate aceste activităţi sunt finanţate şi promovate de elita financiară, al cărei scop este acela de a controla societatea, în primă fază destabilizând-o.

CONCLUZIE

Implicaţiile politice ale cruciadei lui Manji au devenit clare atunci când s-a referit la ocuparea de către Israel a Cisiordaniei şi a Fâşiei Gaza ca de o „dublă ocu-

paţie". A recunoscut că este vorba, într-adevăr, de o ocupaţie militară. Însă ea a vorbit despre cum palestinienii sunt „ideologic sub ocupaţie" prin religia lor, care îi face să respingă „multe oferte de pace generoase" venite din partea Israelului.

Ea a relatat o conversaţie pe care a avut-o în oraşul Gaza cu liderul politic al organizaţiei Hamas. El i-a spus că cei mai mulţi „bombardieri sinucigaşi" sunt oameni care în viaţă au cunoscut succesul şi care, însufleţiţi de credinţa lor, consideră o onoare să se sacrifice.

Ea a menţionat aceasta ca pe un exemplu al fanatismului islamic. Fără să scuz în vreun fel tacticile Hamas-ului, cu certitudine rezistenţa musulmană, în general, ar scădea, dacă nu li s-ar răpi religia şi cultura.

Ce metodă mai bună să-i lipseşti pe musulmani de tradiţia lor decât să îi transformi în „liberi cugetători", la fel de curajoşi şi de independenţi ca şi „liberii cugetători" pe care îi avem aici, în Vest.

În aceste zile, militanţii pentru libertate, diversitate, drepturile omului şi toleranţă poartă măşti înşelătoare. Una dintre acestea îi aparţine lui Irshad Manji.

HUGH HEFNER
De ce orice pornograf este gay

În 2004, o femeie a dezvăluit detalii despre viaţa sexuală a lui Hugh Hefner. Dacă fondatorul revistei Playboy poate servi drept indiciu, atunci este o certitudine faptul că o viaţă dedicată pornografiei şi sexului liber duce la homosexualitate şi impotenţă. La vârstă înaintată, fostul simbol al suavei masculinităţi a ajuns o grotesc parodie a propriei persoane.

Hefner, la 79 de ani, plăteşte un grup de prostituate cu 2000 de dolari pe săptămână pentru a fi prietenele lui şi pentru a face sex cu ele în fiecare miercuri şi

vineri. El foloseşte Viagra şi se uită la filme pornografice cu bărbaţi gay pentru a rămâne în erecţie, în timp ce zece concubine se urcă pe rând deasupra lui. Celelalte fete simulează sex lesbian pentru a-l excita.

„El de fapt nu prea face nimic", spune Jill Anne Spaulding, autoarea cărţii *La etaj*. „Pur şi simplu stă întins acolo cu erecţia lui provocată de Viagra. Este falsă erecţie, şi fiecare fată se urcă deasupra lui preţ de două minute, timp în care celelalte fete încearcă să îl ţină în excitaţie. Sunt ca un grup de «majorete» care îi strigă lucruri obscene şi care îl aclamă."

Nimeni nu ajunge „playmate" fără să fi întreţinut relaţii sexuale cu Hefner. Nesofisticata noastră „girl next door"[10] s-a metamorfozat într-o femeie uşoară; şi jalnicul exemplu al fixaţiei infantile a lui Hefner este un foarte nimerit epitaf al filosofiei sale răspândite prin revista *Playboy*.

Playboy nu a fost un fenomen spontan. A fost parte a unei inginerii sociale special create pentru a încuraja homosexualitatea şi pentru a provoca declinul familiei. Acesta este şi motivul pentru care dezvăluirile lui Spaulding au o slabă publicitate.

DEFININD CE ESTE UN HOMOSEXUAL ŞI CE ESTE UN HETEROSEXUAL

Agenda „sistemului" urmăreşte să ne destabilizeze şi să ne castreze prin încurajarea comportamentului homosexual. Ei redefinesc „homosexualitatea" ca pe o „preferinţă sexuală" ori ca pe un „stil de viaţă". Pentru

[10] „The girl next door" este un stereotip cultural şi sexual american care desemnează o femeie cu o feminitate modestă şi nesofisticată şi cu o fire afectuoasă. Reprezintă tipul perfect de femeie pe care să o prezinţi părinţilor. Opusul său este femeia fatală ori femeia uşoară [n.tr.].

ei nu contează deloc faptul că vasta majoritate a homosexualilor vin din familii destrămate ori că au suferit, tineri fiind, un abuz sexual. Repulsia noastră de a accepta cu braţele deschise homosexualitatea este considerată „fanatism".

Ca ripostă, să ne luăm libertatea de a ne stabili noi înşine definiţiile care ne convin. Stabilirea adevăratei paradigme este cheia către o conduită sănătoasă.

Uitaţi ceea ce în mod normal credeţi despre persoanele gay şi despre persoanele heterosexuale (atracţie faţă de acelaşi sex, atracţie faţă de celălalt sex etc.). Socotiţi că heterosexualitatea înseamnă monogamie şi este centrată pe dragoste şi zămislirea de copii. Socotiţi că homosexualitatea înseamnă promiscuitate şi este centrată pe sexul impersonal pentru pura plăcere.

Heterosexualitatea înseamnă stabilirea unei legături permanente cu un membru de sex opus, din dragoste, şi de obicei în vederea procreării. Înseamnă participarea la ciclul firesc al vieţii. Sănătatea personală şi socială depinde de heterosexualitate.

Homosexualitatea înseamnă fixaţie infantilă cauzată de neputinţa de a stabili o legătură heterosexuală. Drept urmare, homosexualii vor indubitabil să compenseze folosind sexul ca surogat al dragostei.

Punând astfel problema, societatea a devenit mai homosexuală deoarece acum heterosexualii nu mai reuşesc să stabilească o legătură permanentă. În mod normal, heterosexualii se căsătoresc şi pun sexul într-o perspectivă rezonabilă, concentrându-se pe lucruri mai importante.

Un cititor receptiv mi-a scris recent: „Dacă relaţiile sexuale în afara căsătoriei sunt acceptate, dacă eliminăm aspectul procreativ din relaţia sexuală, mai diferă cu ceva heterosexualii de homosexuali în privinţa activităţii sexuale?"

Atitudinea noastră faţă de copii este de asemenea homosexuală. Copiii sunt văzuţi mai degrabă ca o povară şi pacoste, decât ca o prelungire a noastră, o extensiune organică şi un izvor de iubire şi de bucurie.

Înşelarea e înşelare, chiar dacă se petrece cu o persoană de acelaşi sex. În filmul *Brokeback Mountain*, cei doi bărbaţi îşi trădează soţiile şi copiii într-un mod strigător la cer. Şi, totuşi, filmul se încheie în cheie nostalgică, cu amintirea *minunatelor* zilele când cei doi făceau sex pe *Brokeback Mountain*. În cultura noastră aflată sub controlul illuminaţilor, îngăduinţa faţă de sine întotdeauna va nesocoti responsabilitatea personală şi socială.

Nu intenţionez să îi vorbesc de rău pe gay. Conform definiţiei mele, covârşitoarea majoritate a homosexualilor sunt de fapt „heterosexuali" de genul lui Hugh Hefner. Şi doar o restrânsă minoritate de homosexuali sunt monogami şi împărtăşesc unele valori heterosexuale.

CUM A DEVENIT SEXUL UN DELICT AL URII

Filmele sunt chiar şi mai eficiente în promovarea homosexualităţii. Sexul nu mai este apanajul relaţiei de iubire; adeseori este ceva pe care îl practici cu duşmanii tăi.

Recent, am revăzut *Dr. No* (1962). Foarte popularul James Bond face sex cu o femeie chiar şi după ce realizează că ea a încercat să *îl ucidă*. După ce au făcut sex, Bond o trimite la închisoare.

În filmul *München* (2006), nişte asasini israelieni se confruntă cu o femeie atrăgătoare care le-a ucis camaradul. Ea se dezgoleşte şi sugerează că moartea ei ar fi „o irosire de talent". Ea împărtăşeşte setul de pseu-

do-valori pe care lumea noastră le celebrează şi crede că ei ar putea să facă sex cu o femeie pe care intenţionează să o ucidă.

Fiinţele umane sunt maleabile şi îşi formează setul de valori din filme. Nu există nimic mai distructiv pentru societatea umană decât separarea sexului de dragoste şi procreare. Reduce femeile şi bărbaţii la nivelul animalelor.

Agenda illuminaţilor urmăreşte degradarea omenirii. Şi-au propus să exploateze sexul în interesul urii. Dragostea este duşmanul urii şi ca atare ea trebuie distrusă.

TOATĂ PORNOGRAFIA E GAY

Conform definiţiei noastre cu privire la homosexualitate (care este echivalentul promiscuităţii, al situării în afara iubirii şi procreării), toată pornografia este gay. Consumatorul de pornografie este un individ care se masturbează, angajându-se într-o fantezie promiscuă. Nu se concentrează pe căsătorie şi urmaşi.

Din cele ce am spus, ar trebui să reiasă în mod limpede că homosexualitatea este incompatibilă cu heterosexualitatea, după cum promiscuitatea este incompatibilă cu monogamia. Activiştii gay recunosc că scopul lor este acela de a distruge heterosexualitatea.

Pornografia constituie otrăvirea heterosexualităţii. Există şi un moment consacrat nudităţii savuroase, însă doar ca opţiune temporară, în timp ce eşti în căutarea partenerului pentru căsătorie.

Din nefericire, după cum bine se ştie, pornografia a atins proporţii epidemice. „Adult Video News" prevede un profit pe anul în curs de 12, 6 miliarde de dolari. Internetul oferă patru milioane de site-uri pornografice.

Muzica modernă are o tentă din ce în ce mai accentuat pornografică.

Pornografia perverteşte felul în care un bărbat percepe toate fetele şi femeile. Multe site-uri expun fete de doar 14 ani. Tinerele femei află că sunt de folos doar pentru un singur lucru şi se silesc să capete dragoste prin singurul mod pe care îl cunosc.

Regret să distrug iluzia creată de o industrie de miliarde de dolari, însă *tinerele femei dezbrăcate sunt practic identice.* Sunt identic dotate. Chiar au nevoie bărbaţii să vadă mii de exemplare de acelaşi tip?

Aici este vorba de un fel de dependenţă. Dar oare de ce nu se satură bărbaţii? De ce nu capătă saturaţia ginecologului? Supraabundenţa de sâni şi de picioare desfăcute răpeşte mirajul sexului şi cauzează impotenţă. Poate tocmai acesta este şi scopul: noi droguri pentru a-i face pe oameni să ruleze în gol.

Mai urcăm o treaptă către robotizarea noastră.

În mai multe rânduri, comuniştii din URSS s-au gândit la „naţionalizarea" femeilor, transformarea lor în resurse publice. Pornografia exact aceasta face. Cele mai intime imagini a milioane de femei sunt disponibile tuturora, fără excepţie.

BETTY FRIEDAN
Geneza unei feministe

În anii '50, fondatoarea feminismului modern avea un serios complex de inferioritate. La petreceri obişnuia să se prezinte astfel: „Sunt Betty Friedan şi am absolvit Colegiul Smith cu Summa cum laude".

Mama lui Friedan a făcut-o să se simtă inconfortabil ca femeie. Ea a compensat respingând feminitatea şi convingând femeile să adopte roluri masculine.

În candida sa autobiografie, *Viaţa mea de până acum* (2000), Friedan (născută Betty Naomi Goldstein) spunea că, orice ar fi făcut, mama sa o făcea să se simtă „murdară, neîndemânatică, incapabilă, rea, obraznică, urâtă".

Friedan şi-a petrecut ani în şir în psihanaliză, „povestind la nesfârşit despre cât îmi uram eu mama şi cum îl ucisese ea pe tata". „Toate mamele ar trebui înecate la naştere", spunea ea când avea vreo 20 de ani.

Mama sa, Miriam Horowitz Goldstein, era răsfăţata fiică a unui doctor, care la 20 de ani a făcut un mariaj din interes cu „un mai vârstnic afacerist evreu", un bijutier ce avea cam dublul anilor ei. Îi era ruşine că el nu avea „o educaţie americană oficială şi avea un puternic accent evreiesc". Şi nici nu era în stare să facă ceva ca lumea.

Însă, în loc să vadă că mariajul părinţilor ei era problema, Betty Friedan a ales să arunce vina asupra rolului tradiţional feminin. A atribuit purtarea lipsită de iubire a mamei sale faptului că aceasta nu a reuşit să aibă o carieră care să o împlinească.

De asemenea, fiind ostracizată de colegii ei de clasă, Friedan şi-a jurat că „poate că n-oi fi eu ca ei", dar într-o zi „vor trebui să ajungă să mă privească cu admiraţie". Cu alte cuvinte, Friedan a fost un caz clasic de neadaptată social, genul de persoană pe care elitele îl folosesc ca să submineze societatea.

Faima şi bogăţia i-au surâs odată cu apariţia cărţii *Mistica feminină* (1963), care a devalorizat rolul tradiţional feminin şi le-a răpit femeilor „mistica".

Bărbatul şi copiii au nevoie de iubirea delicată a unei tinere soţii ori mame. Acest farmec feminin de a purta de grijă familiei sale era „mistica" femeii. Pe femei nu le deranjează să se sacrifice atâta vreme cât sunt apreciate.

În cartea sa, Friedan spunea că femeile dedicate familiei nu au niciun fel de identitate şi că familia este „un lagăr de concentrare confortabil". Ea a devalorizat nenumărate lucruri de nepreţuit pe care o femeie adevărată le face pentru copiii şi pentru soţul ei.

Cu ajutorul mediei, finanţate de elite, Friedan le-a convins pe femei să îşi nege identitatea naturală, de femei şi soţii, şi să caute să îşi dobândească alta, prin intermediul slujbelor şi patronilor.

Friedan şi-a proiectat trauma privitoare la urâţenia sa şi la lipsa iubirii din partea mamei sale asupra altor femei, cu un preţ incalculabil pentru societate.

FRIEDAN, CA LESBIANĂ LATENTĂ

În *Maimuţa goală*, Desmond Morris descrie originile homosexualităţii după cum urmează (voi aduce modificări pentru a scote în evidenţă devenirea unei lesbiene): „Dacă, în situaţia dependenţei de părinţi, progeniturile sunt sub influenţa unei mame exagerat de masculine şi dominante, sau a unui tată exagerat de slab şi de efeminat, atunci acest lucru va da naştere unei confuzii considerabile. Dacă la maturitatea sexuală, fiicele îşi vor căuta perechi cu calităţile comportamentale şi nu cu cele anatomice [ale tatălui], atunci ele vor fi înclinate să îşi ia drept pereche femei mai degrabă decât bărbaţi. Pentru fii este un risc similar în sens opus" (p. 86).

Mama lui Friedan era dominantă şi deţinea rolul masculin. De aceea, Friedan şi-ar fi dorit ca ea să fi avut o profesiune. Posibil, feminismul a constituit încercarea ei de a le determina pe femei să facă la fel, să se comporte aidoma mamei sale, adică să fie bărbatul pe care şi l-ar fi dorit în persoana tatălui său.

MARIAJUL LUI FRIEDAN

În autobiografia sa, Friedan se autoportretizează ca o gospodină devotată care doreşte să evite greşelile mamei sale. Dar, de fapt, nu face decât să o imite şi chiar să o întreacă, ajungând până într-acolo încât să îşi ameninţe soţul că îl va castra.

Când a pretins că este o „nevastă bătută", fostul ei soţ, Carl Friedan, şi-a înfiinţat un site (acum întrerupt) pentru a oferi varianta sa asupra poveştii. El afirma că soţia sa era instabilă psihic şi că adeseori se năpustea asupra lui. Vânătăile ei erau provocate în urma încercării lui de autoapărare. Rănile lui erau încă mai grave. Chiar citează un proces verbal întocmit de poliţişti. În alt caz, scrie: „Mi-a rămas foarte viu în minte un incident petrecut la miez de noapte, prin anul 1967 – cu un an şi ceva înainte ca eu şi Betty să ne fi despărţit definitiv. Ne aflam pe atunci în apartamentul nostru din Dakota, când Betty nu a fost de acord cu ceva ce eu spusesem (doar atâta i-a fost de ajuns) şi a apucat-o una din crizele ei de isterie incontrolabilă, faţa schimonosindu-i-se de ură şi de turbare vecină cu demenţa. A început să urle: «Dobitocule ce eşti, lepădătură bună de nimic, nemernicule», timp în care a zbughit-o în bucătărie. S-a întors înapoi drept spre mine, fluturând două cuţite mari de bucătărie: «Jigodie ordinară, o să-ţi tai scârbosul ăla de cocoş al tău. Află că, pentru mine, cocoşul tău nenorocit nu valorează nimic».

La care eu am luat calm un scaun şi am ţintuit-o la perete, ca un îmblânzitor de lei, şi am deposedat-o de cuţite. Iar acesta a fost doar un minor incident din timpul acelei perioade, când personalitatea ei explozivă era accentuată şi mai abitir de amfetaminele potenţate de alcool pe care le lua ca să piardă din greutate".

Carl Friedan, care avea o agenţie de publicitate, a spus pentru *New York Post* că imaginea sa ca soţie şi bună gospodină era un şiretlic: „Ea nici nu ştia ce fac eu", a afirmat el. „Am câştigat premii şi am avut reclame de o pagină întreagă în ziarele newyorkeze. Nu dădea doi bani pe realizările mele."

Conform afirmaţiilor lui Carl, Betty nu era o mamă care să stea acasă şi să se ocupe de copii.

„Am avut o fată în casă cu normă întreagă pe toată perioada căsniciei noastre. Ea a fost cea care a avut grijă de (cei trei) copii, a gătit, a făcut totul", a spus el. „Aş spune că pe o scară de la 0 la 10, ea s-ar plasa pe treapta a doua în calitate de gospodină."

Amintirile lui Carl Friedan nu sunt motivate de activitatea ei politică. El este mândru de realizările fostei sale soţii: „Ea a schimbat aproape de una singură cursul istoriei. Era nevoie de un dinam angrenat, superagresiv, egocentric, aproape nebun, pentru a răsturna cursul istoriei în felul în care a făcut-o ea. Din păcate, şi acasă, unde tipul acesta de comportament nu merge, era acelaşi gen de persoană. Iar ea pur şi simplu n-a vrut să înţeleagă asta".

ALTE SURSE: „IUDAISMUL" ŞI COMUNISMUL LUI FRIEDAN

La vârsta de 13 ani, când Betty se pregătea pentru Bat Mitzvah (un fel de Confirmare), ea i-a mărturisit rabinului ei reformat că nu credea în Dumnezeu.

În loc să îi ofere acestei tinere pupile un simţământ cu privire la ceea ce este Dumnezeu, acest impostor i-a spus: „Bine, dar ţine asta pentru tine până primeşti confirmarea".

Iudaismul lui Friedan se rezumă la înţelegerea că „trebuie să îmi dedic viaţa luptei pentru a face lumea

mai bună, trebuie să protestez, să nu urmez un drum bătătorit şi să înfrunt nedreptatea". Întrucât a fost respinsă de clubul oamenilor bogaţi din oraşul ei natal din Peoria pe motiv că era evreică, „ea s-a identificat cu clasa muncitoare, şi ea oprimată de stăpânii universului..."

Oamenii de felul lui Friedan preferă să „schimbe lumea" în loc să se vindece pe ei înşişi. Ei tind să se simtă grozav „făcând bine". În timp ce scriu această carte, ea a primit suma de un milion de dolari de la Fundaţia Ford. Nu sunt ei „stăpânii universului"? „Friedanii" acestei lumi nu vor decât să fie şi ei membri ai acestui club.

Nu le trece prin minte acestor socialişti, feminişti şi comunişti că, dacă ei erau cu adevărat o ameninţare pentru sistem, nu le-ar mai fi fost acordate salarii de 120.000 dolari ca profesori? Nu realizează că esenţa trudei lor este spălarea pe creier a tinerei generaţii, destabilizarea societăţii şi pregătirea scenei pentru statul totalitar?

Friedan a fost toată viaţă o comunistă convinsă. În cartea sa, ea încearcă să se distanţeze de comunism, descriindu-l în termenii idealismului inerent tinereţii. Nu vom şti niciodată dacă a fost un agent conştient ori vreo naivă utilă. În orice caz, ea l-a cunoscut pe Kurt Lewin, care a fost responsabilul de ingineria socială elaborată la Institutul Tavistock.

Media elitelor a ridicat-o în slăvi pe Friedan deoarece bancherii închinători la Lucifer doreau ca femeile să aibă slujbe, şi nu familii. Este posibil şi ca Friedan să fi fost perfect sinceră. Cu povestea sa, se prea poate să fi vrut să distrugă ceea ce ea nu a avut, şi anume acea „mistică feminină". A otrăvit izvorul feminităţii şi a propulsat familia pe o spirală a morţii. Femeile au schimbat rochiile vaporoase, atrăgătoare, pe salopete şi costume de afaceri.

În lumea noastră cu susul în jos, rataţii şi demenţii s-au făcut profeţi.

JOSNICĂ ŞI DESTRĂBĂLATĂ
Cum a ucis feminismul curtarea în campus

GRAŢIE FEMINISMULUI, studentele din zilele noastre au fost scutite de umilirea curtării. Au scăpat de tinerii care să le ofere flori şi să le invite la cină sau la un film.

Zilele în care se întâlneau ca iubiţi, iar tinerii se raportau la ele ca la posibile viitoare soţii şi mame, sunt de domeniul trecutului.

Mulţumită suflului umanist al feminismului, tinerele femei se pot acum îmbălsăma cu alcool şi apoi îşi pot da imediat trupurile unor străini, fără vreo perioadă premergătoare de bizară „cunoaştere reciprocă". Se pot angaja în acte sexuale degradante, fără teama că încalcă acea moralitate „patriarhală" represivă şi perimată.

Acesta este tabloul moravurilor sexuale studenţeşti, aşa cum apare descris într-un articol din revista *Rolling Stone*, *Sex şi scandal la Universitatea Duke*, de Janet Reitman. Şi el reprezintă, de altfel, imaginea tipică a majorităţii universităţilor.

„Indiferent ce gen de sex are loc, se face în contextul «cuplării», care descrie totul, de la simple jocuri la actul sexual complet. Spre dezamăgirea multor studenţi ori studente, nu există la Duke niciun cadru unde să poată avea loc întâlniri între îndrăgostiţi – lucru valabil pentru mai toate facultăţile."

„Nu am fost în întreaga mea viaţă invitată la o întâlnire – nici măcar o singură dată", spune o brunetă superbă. Şi niciodată nu i-a cumpărat un băiat ceva de băut. „Cred că dacă cineva ar face vreodată aşa ceva, l-aş întreba dacă nu cumva e drogat", spune ea.

Mai curând, ceea ce se petrece este câte o partidă de sex accidental, de obicei aţâţată de băutură alcoolică din belşug, urmată a doua zi de... Ei, bine, urmată de obicei de nimic altceva. „«Te cuplezi» cu un tip, şi ştii că nu va ieşi nimic din asta", spune Anna. „Cel mai bun lucru pe care îl poţi spera este acela că te vei mai cupla cu el din nou." Unele fete pe care ele le cunosc au reuşit să stabilească o legătură constantă cu acelaşi băiat – adică să aibă parte de sex constant –, însă altele trec de la un tip la altul. Expresia „indiferent ce gen de sex are loc" este doar un fel discret de a pune problema.

Actul sexual tradiţional este ceva obişnuit, iar sexul oral aproape omniprezent, perceput ca o formă de sărutare elaborată, care nu înseamnă mare lucru. „Toată lumea practică felaţia acum", spune Naomi.

„«Înainte», adaugă ea – însemnând ante-Monica/ante-Britney –, «înainte» se obişnuia să faci sex şi apoi să faci şi felaţie". Însă acum, fetele o fac de bună-voie, din proprie iniţiativă", spune ea. De asemenea, ele tind să primească tot la fel de mult cât şi dau, dacă ar fi să ne luăm după spusele studenţilor de la Duke.

Dacă acest articol ar putea fi luat drept un indiciu, se pare că feminismul nu a făcut nimic pentru respectul femeilor faţă de ele însele. Chiar dacă aceste fete iau nota maximă şi sunt frumoase, ele se luptă între ele să îşi dea trupul unor masculi de rang înalt (atleţi şi membri ai unor Frăţii). Motivul? Şi alte femei, nu doar ele, sunt disponibile din punct de vedere sexual, iar acesta este unicul mod de a câştiga statut şi atenţie.

„Simt că alunec spre acest gen de lucruri", spune Alison. „M-a făcut să mă simt foarte stânjenită şi nefericită, deoarece acesta nu este un mod de a-ţi duce viaţa. Însă, dacă nu aş fi făcut astfel de lucruri, s-ar fi despărţit de mine pentru vreun motiv oarecare şi, în decurs de două zile, şi-ar fi găsit pe altcineva... Dacă ar şti despre

acestea mama mea, m-ar fi plesnit peste faţă. Eu nu am fost crescută în genul acesta de mediu."

În trecut, existenţa unei perioade de curtare şi a căsătoriei ca şi condiţie a întreţinerii relaţiilor intime le conferea femeilor putere. Căsătoria era ca un negoţ. Vrei sex? Însoară-te. Acum toate femeile sunt un fel de roabe. Îşi fac treaba, dar nu primesc nimic în schimb. Piaţa a căzut. Fetele sunt disperate.

Tinerii le privesc cu dispreţ, după cum transpare din impresiile notate pe blogul unui student la Duke (vă rog, iertaţi limbajul): „Aceste încântătoare domnişoare se confruntă cu o stare de teribilă nesiguranţă umblând cu limba scoasă după băieţii din Frăţii. Norocul nostru, băieţi, este că tipii de prin Frăţii le tratează ca pe nişte gunoaie. Nici nu apucă bine Sally Pi Phi să creadă că a pus laba pe Johnny Soccer Player, că el şi-a şi luat tălpăşiţa şi şi-o trage cu Chrissy Tri Delta... Din toată povestea asta rezultă fete nefericite, suferind de nesiguranţă, toate luptându-se să fie *regulate* de cineva cu statut". Acesta este rodul „egalităţii". Tinerele femei îşi exprimă „independenţa" prin căutarea febrilă a dobândirii unui statut, fiind destrăbălate şi agresive. „Uneori, fetele sunt ceva de genul: «Sunt fierbinte şi vreau sex», spune o fată... «Este decizia noastră dacă permitem sau nu să fim tratate necuviincios. Totul este dictat de modul în care fetele [altele] se comportă»".

Feminismul le înfăţişează pe femei în postura de „roabe" oprimate de soţii lor. Însă, scăzând nivelul moralităţii (fidelitatea, castitatea), care este o condiţie *sine qua non* a bunului mers al unei căsnicii, feminismul le-a răpit femeilor identităţile lor naturale (de soţii şi mame) şi le-a înjosit *mai mult ca niciodată*.

În contractul heterosexual (iubire/căsătorie), femeile îşi cedează puterea (simbolizată prin sex) în schimbul dragostei bărbatului, pe care el trebuie să şi-o demonstreze mai întâi printr-o perioadă de curtare pli-

nă de răbdare. Dacă scoţi din ecuaţie acest contract, femeii nu îi mai revine nimic în schimbul cedării puterii sale (simbolizate prin actul intim).

De prisos să mai spunem că este foarte puţin probabil ca femeile care se prostituează pentru dobândirea vreunui „statut" să aibă parte de căsătorii reuşite. De câte ori poate fi o femeie posedată până va rămâne totalmente sărăcită de tot ceea ce reprezintă farmecul feminităţii sale? Poate o femeie care trece dintr-un pat într-altul să îşi asume respectarea jurământului „la bine şi la greu"? Dar un astfel de bărbat poate?

Acest trend este parte a unui proces de treptată abolire a căsătoriei şi a familiei, prin impunerea modelului homosexual asupra societăţii. Întocmai acesta este modul în care homosexualii se adună, în mulţimi, în anonimat. În general, gay-ii iubiţi nu au întâlniri romantice. Studiile indică faptul că sub 10% dintre bărbaţii gay stabilesc o legătură permanentă şi că vasta majoritate sunt promiscui, 43% dintre aceştia însumând peste 500 parteneri de sex pe parcursul întregii vieţi.

Folosind feminismul ca pe o pârghie ajutătoare, inginerii sociali de la vârf impun acest model asupra societăţii ca întreg. Aldous Huxley ne-a avertizat asupra lui în *Minunata lume nouă* (1932), în care promiscuitatea era încurajată, căsătoria şi familia interzise, iar copiii erau născuţi în incubatoare aflate sub tutela statului. Acestea sunt „drepturile femeilor" pe care decadenta noastră societate se luptă să le impună şi lumii musulmane.

FETELE SUNT LUATE DE VAL
Tânăra domnişoară este o târfă

În decembrie anul trecut, un jucător de baseball a fost condamnat la 45 de zile de arest pentru că a întreţinut relaţii sexuale cu minore.

Lui Cass Rynes, din provincia canadiană Prince Edward Island, i-au făcut sex oral două fete în vârstă de 12 şi 13 ani. El a susţinut că ele au umblat după el şi că a crezut că erau mai mari.

Acest caz neobişnuit a atras atenţia asupra unui fenomen alarmant: fetele pubere din toate straturile sociale consideră practicarea felaţiei ca pe un semn de maturizare.

Un studiu realizat în anul 2002 de Institutul de Sănătate Publică din Canada a descoperit că o treime din elevele de clasa a noua (în vârstă de 14-15 ani) şi peste jumătate dintre elevele de clasa a unsprezecea (în vârstă de 16-17 ani) menţionează că fac sex oral.

Scriitoarea liber-profesionistă Sara Wilson a vorbit cu fete tipice vremurilor noastre şi a aflat că sexul oral nu este ceva ieşit din comun atunci când adolescenţii se întâlnesc fără a fi supravegheaţi.

După câte se pare, fetele vor să facă orice ar fi necesar pentru a se face iubite (adică pentru „a avea succes"). Sexul oral este considerat „cool". Adeseori, ele nu îi cunosc pe băieţi şi nu îi mai revăd niciodată.

Următoarele citate provin din articolul lui Wilson *Ce fac fetele bune* (*Globe and Mail*, 7 februarie 2004). De regulă, „băiatul nu vrea decât să folosească fata", spune Vanessa, în vârstă de 13 ani. Ea poartă întreaga povară a acestui nesuferit dublu standard, fiind etichetată ca „destrăbălată", „dezmăţată", „târfă", în timp ce el este lăudat de prieteni.

Cu toate acestea, aceste etichete nu sunt la fel de defăimătoare precum erau pe vremuri. Pentru fetele tinere, chiar şi atenţia negativă poate fi extrem de atractivă. „Chiar dacă se vorbeşte rău despre tine, măcar se

vorbeşte despre tine." Şi adaugă: „A primi numele de «târfă» înseamnă cel puţin că... eşti mai mare".

În timp ce, înainte, prima menstruaţie era un semn al intrării fetelor în rândul femeilor, acum „eşti femeie dacă te angajezi în relaţii intime cu mulţi, mulţi băieţi", spune Leslie.

Kate este de acord: când ea şi prietenele ei au făcut pentru prima oară sex oral, „am fost foarte mândre de noi".

Wilson conchide, afirmând că puterea cu care feminismul le-a învestit pe femei le-a dus de fapt pe acestea la destrăbălare: „Chiar de la începutul instalării Puterii Femeieşti, a fi agresiv de senzuală a devenit practic o dogmă. Mascotele culturii de masă gen Christina Aguilera ori Beyoncé etalează pe ringul de dans toată gama de mişcări lascive posibile ca semnal al disponibilităţii pentru sex..."

(În cultura homosexuală, sexualitatea agresivă şi promiscuitatea sunt şi ele percepute ca o dogmă.)

Şi orele de educaţie sexuală pot fi de vină. În timpul acestora, fetele de vârstă fragedă sunt chiar încurajate să se angajeze în practicarea sexului oral, chipurile „pentru a evita riscul unei sarcini". Conform unui raport provenit din Marea Britanie, au dobândit o „mai matură" responsabilitate în materie de relaţii sexuale.

AMĂGITOAREA NOASTRĂ MENTALITATE „LIPSITĂ DE PREJUDECĂŢI"

Am fost învăţaţi să echivalăm autodisciplina cu reprimarea. Indulgenţa faţă de sine, pe de altă parte, a fost echivalată cu lipsa prejudecăţilor şi exprimarea propriei personalităţi.

De fapt, tocmai concepţia opusă este cea adevărată. Dedicându-ne unui ideal, devenim puternici şi liberi,

în vreme ce împrăştierea ne slăbeşte şi ne înrobeşte, făcându-ne să cădem pradă diverselor tentaţii ori să cedăm influenţei anturajului.

Suntem învăţaţi să credem că e un act de curaj să sfidăm moralitatea socială tradiţională. Implacabilul „sistem" vrea să ne împiedice să ne simţim bine şi să ne descoperim pe noi înşine.

De fapt, adevăratul „sistem" constă într-o foarte bine organizată reţea a unor extrem de bogaţi infractori, pedofili, satanişti şi dealeri de droguri. (Vezi cartea *Muşamalizarea Franklin*, de John De Camp.) Scopul lor este de a-şi consolida poziţia dominantă într-un stat poliţienesc de tip fascist, pe care îl numesc Noua Ordine Mondială. Ei declanşează un război secret împotriva omenirii pentru a ne distruge „resursele de energie naturală şi socială şi puterea fizică, mentală şi emoţională" (*Arme tăcute pentru războaie secrete*).

Mesajul pe care adolescentele îl primesc de la videoclipurile muzicale şi de la orele de educaţie sexuală are scopul de a le face nepotrivite pentru căsătorie şi maternitate. Stăpânii noştri din umbră se gândesc la oameni ca la nişte vite. Fetele dezmăţate nu sfidează nicidecum ordinea actuală a lucrurilor şi nici nu îşi exprimă personalitatea. Ci cad într-o cursă care le ruinează şansele de a avea o viaţă fericită.

UN ALT EXEMPLU: PUTEREA FEMEILOR UŞOARE

O avalanşă de noi cărţi le îndeamnă pe femei să-şi depăşească inhibiţiile în privinţa sexului ocazional.

Ilustrativă este *Cuplarea fericită: Ghidul fetei singure pentru sexul ocazional* (2005), carte care le sfătuieşte pe femei să îmbrăţişeze cu mândrie etichetele

de „destrăbălată" şi „târfă". Fragmente găsiţi pe site-ul *ivillage.com*.

Autoarele Alexa Sherman şi Nicole Tocantins pretind că le oferă femeilor „opţiuni" (ca şi în cazul carierelor). Tipic feministelor, agenda lor reală este coercitivă şi subversivă, vizând împiedicarea femeilor de a se căsători şi de a întemeia o familie.

„Normele culturale ne vor lua în stăpânire dacă nu vom lupta contra lor", scriu autoarele. „Noi, ca femei, trebuie să arătăm lumii că a face sex fără a ne angaja oficial într-o relaţie este prerogativa noastră... Spune: «Sunt o destrăbălată şi sunt o târfă. Sunt înnebunită după sex! Şi chiar vorbesc serios». Societatea are nevoie de schimbare şi femeile trebuie să fie încurajate să caute plăcerea de dragul plăcerii."

Plăcerea izvorâtă din relaţiile intime din cadrul căsătoriei nu este menţionată ca „opţiune".

Femeile sunt în mod firesc monogame. Sondajele indică faptul că ele nu găsesc că sexul ocazional le împlineşte, şi majoritatea regretă. Astfel, „cuplarea fericită" are scopul de a le ajuta pe femei să îşi nege instinctele naturale. Femeile sunt sfătuite să nu îşi cunoască partenerul de sex prea bine. „Încearcă să nu discuţi prea mult despre trecutul ori viitorul tău ori al lui. Acestea fiind spuse, nu e niciodată rău să-l întrebi despre trecutul lui într-ale sexului [şi] apoi socotiţi care ar fi riscurile ce trebuie asumate. Apoi, concentraţi-vă numai şi numai pe acţiunea cu pricina."

Li se spune să pună capăt relaţiei după una sau două partide şi apoi să îşi abată atenţia afundându-se în muncă ori în îndeletnicirile preferate.

„Nu te gândi ce se va întâmpla în continuare, dacă te va suna, dacă te va vrea şi dacă el va deveni totul pentru tine. Pur şi simplu n-are să se întâmple nimic, drăguţo. Cel puţin nu te aştepta la una ca asta. Păstrează-ţi calmul... şi acceptă că asta e tot. Finito. Sfârşit. Dă-l la o parte. E gata."

Incredibil! De fapt, nu există niciun fel de sex ocazional. După cum mi-a spus un prieten de-al meu: „Cunosc această femeie la modul cel mai intim posibil şi nu îmi place cine-ştie-ce de ea. Mi se pare nefiresc".

BĂRBAŢII BUNI NU SE ÎNSOARĂ CU FEMEI UŞOARE

Farmecul unei femei tinere este capitalul ei. Trebuie să îl investească cu înţelepciune şi să aibă grijă să nu îl irosească.

Aceasta presupune ca ea să îşi facă din căsătorie şi familie prioritatea principală. Altfel, instinctele sale de tandreţe şi materne vor fi frustrate, iar ea va sfârşi singură şi nefericită.

Frumuseţea unei femei îi reflectă candoarea fizică şi spirituală. Bărbaţii consideră candoarea foarte atractivă; îi echilibrează emoţional şi spiritual. O femeie dură şi cinică nu este nici pe departe atrăgătoare pentru bărbaţi.

O femeie trebuie să îşi dăruiască fecioria bărbatului pe care îl va iubi şi cu care se va căsători. Gândurile sale trebuie să se centreze numai asupra lui şi a viitorilor săi copii. Ar trebui să se pregătească să fie vrednică a fi soţie şi mamă.

Nu există privelişte mai frumoasă decât cea a unei femei tinere purtând de grijă copiilor ei. Zilele trecute am văzut în parc o femeie tânără, înălţată şi subţirică, dându-şi în leagăn fetiţele, două gemene. Ce rară privelişte în zilele noastre, când guvernele îi înghesuie pe copilaşi în grădiniţe fără suflet şi pe femei în birouri cu lumină fluorescentă.

„Ale dumneavoastră sunt fetiţele?" am întrebat-o.

Mi-a răspuns că da. Strălucea.

„Felicitări", i-am spus. „Sunt frumoase!"

De câtă apreciere au parte aceste femei în cultura societăţii noastre? Pauză. Mai degrabă, fetele şi tinerele femei sunt încurajate să-şi bată joc de fecioria lor. Cine se mai poate îndoi că slujitorii diavolului nu sunt în spatele acestui spectacol grotesc.

UNELTIREA RĂULUI
Suntem programaţi mental să devenim gay

Aş vrea să comparaţi mesajele pe care le primiţi despre două grupuri de persoane foarte diferite: homosexualii şi familiile nucleare.

HOMOSEXUALII

Conform multor psihiatri, homosexualitatea este o stare de fixaţie infantilă cauzată de existenţa unui tată neimplicat şi a unei mame autoritare, căreia îi place să deţină controlul în casă. După cum mi-a spus o cunoştinţă gay, referindu-se la tatăl său: „Dintotdeauna mi-am dorit iubirea unui bărbat".

Comportamentul gay este adesea caracterizat prin promiscuitate (sute de parteneri), sex anonim (perfect simbolizat de aşa-numita „glory hole"), tăvălirea în fecale şi urină şi sadomasochismul. Acest comportament poate creşte frecvenţa infestării cu virusul HIV. Refuzul puternicului lobby gay de a permite luarea măsurilor de prevenire a avut drept rezultat o epidemie mortală. Şi deoarece unii gay au insistat că vor să doneze sânge, mulţi hemofilici, precum şi alţii, s-au infectat (vezi *Un holocaust radical* în *Politica relei credinţe,* de David Horowitz, 1998).

Care este mesajul pe care guvernul şi media ni-l oferă despre acest comportament autodistructiv? Ni s-a spus că suntem fanatici şi că îi instigăm şi pe alţii să îl

conteste. Ni s-a spus că SIDA este o boală cu transmitere sexuală şi că îi afectează pe toţi în mod egal. Cu toţii trebuie să practicăm „sex protejat" şi să îi învăţam aceasta şi pe copii la şcoală. Este o minciună. Şaptezeci şi cinci la sută dintre cazurile mortale de îmbolnăvire cu virusul HIV le revin gay-ilor. Restul ajung să se îmbolnăvească prin ace infectate şi prin transfuzii de sânge. (Vezi *Mitul infestării cu HIV a heterosexualilor*, de Michael Fumento, 1990.) Ni se spune că homosexualitatea se aseamănă cu a fi stângaci. Că este o „orientare sexuală" la fel de normală ca şi heterosexualitatea. Că totul ţine de modul de socializare. Că dacă unui bebeluş de sex masculin i se pun în mânuţe păpuşi şi este îmbrăcat în roz, va dobândi un comportament de fată. Şi că nu ar exista niciun fel de instinct sexual biologic. (Pentru a vedea cât de neadevărată este această afirmaţie, citiţi şi *Precum l-a făcut natura: Băiatul care a fost crescut ca o fată*, de John Colapinto, 2000.)

FAMILIILE NUCLEARE

Spre deosebire de homosexuali, care sunt normali, familiile nucleare sunt aproape întotdeauna disfuncţionale. Aţi văzut vreodată vreo prezentare pozitivă? Cel mai mare vinovat este „patriarhalul" tată, cel care munceşte pentru a-şi întreţine familia. După ce se consultă cu familia, el pretinde că poate prelua conducerea. Într-adevăr, în vremuri de război, el îşi sacrifică viaţa. Dar să nu ne amăgim. De regulă el este un alcoolic violent care îşi bate şi îşi abuzează sexual nevasta şi copiii.

Aproape la fel de rea ca şi patriarhalul tată este nătânga vrednică de milă căreia i se spune „nevastă", „gospodină" ori „mamă". Această femeie care simte într-adevăr că este profund legată de soţul şi de copiii săi şi numeşte această legătură „iubire". Şi datorită acesteia, ea însăşi vrea să îşi crească copilul, lucru foar-

te dăunător carierei sale. Inevitabil, guvernul va finanţa diverse programe ori media o va învăţa că se află de fapt prizonieră unor „stereotipuri opresive" şi, într-un final, va divorţa.

CONCLUZIE

Oamenii care se împerechează ca animalele, se tăvălesc în fecale şi răspândesc epidemii mortale sunt normali. Iar oamenii care îşi sacrifică viaţa în numele iubirii şi care zămislesc şi educă noua generaţie sunt „opresori", „făpturi fără personalitate" ori nişte „demodaţi". Campania de a-i face pe heterosexuali să se comporte ca homosexualii nu este absolut deloc întâmplătoare.

Forţe puternice din guvern, corporaţii, media şi din sistemul educaţional se ocupă intens de transformarea noastră în făpturi spălate pe creier. Zilnic ne sunt atacate identităţile noastre de bărbaţi şi femei, soţi şi soţii, taţi şi mame. Nouăzeci la sută dintre căsătoriile destrămate sunt cauzate de faptul că femeile au fost spălate pe creier să caute „egalitatea", care, în practică, înseamnă controlarea şi efeminarea soţilor lor.

Activiştii feminişti şi gay pretind că societatea îi oprimă, când, de fapt, societatea heterosexuală este victima. Este vorba de un comportament pasivo-agresiv. Ne pocnesc cu joarda peste cap şi apoi ne pun eticheta de homofobi pentru că reacţionăm. Oricum, activiştii feminişti şi gay nu sunt decât nişte pioni cărora li s-a conferit putere şi care sunt manipulaţi de forţe superioare lor. Scopul ultim este clădirea unui soi de „Nouă Ordine Mondială", în care oamenii înfometaţi sentimental, care nu mai au nici cultură, nici identitate, pot fi manipulaţi prin semnale sexuale.

Pentru a înţelege cât de sinistru este acest asalt, citiţi articolul scris de Dr. Judith Reisman despre vaccinarea copiilor împotriva virusului Hepatitei B. Hepatita B este o boală venerică, care arareori se întâlneşte la copii dacă nu se transmite direct de la mamă. Nu reprezintă o ameninţare pentru vasta majoritate a copiilor americani. Însă constituie o ameninţare pentru pedofili, deoarece astfel se poate identifica un copil care a fost molestat sexual. Conform afirmaţiilor lui Reisman, pentru a-i proteja pe pedofili, peste 80% dintre nou-născuţii din America sunt vaccinaţi împotriva acestui virus, existând astfel posibilitatea apariţiei unor efecte secundare periculoase. Reisman scrie: „Explicaţiile oferite de guvern pentru punerea în pericol a sănătăţii tuturor bebeluşilor americani sănătoşi ca mijloc de protejare a unei subculturi a adulţilor, în mare parte antisocială, bazată pe sex şi pe droguri, este fără precedent istoric ori ştiinţific".

În concluzie, ni se adoarme conştiinţa să credem că trăim într-o Epocă de Aur, „apogeul istoriei". Însă evenimente precum cel din 11 septembrie constituie dura avertizare că patimile şi fărădelegile care au generat trecutul vor genera şi viitorul. Civilizaţia iudeo-creştină se află în plin proces de răsturnare şi de înlocuire cu un nou totalitarism de tip fascist. Planul presupune distrugerea izvorului nostru de putere şi de sens al existenţei: familia nucleară. Trebuie să ne organizăm şi să acţionăm. Trebuie să bombardăm politicienii, media şi corporaţiile cu mesajul că suntem cu ochii pe ei şi că vor trebui să plătească. (*Cum a ajuns America gay* de Charles Socarides poate fi găsită aici: http://www.leaderu.com/jhs/socarides.html)

PARTEA A TREIA

CUM FUNCŢIONEAZĂ HETEROSEXUALITATEA

CUM AM DEVENIT UN „MENSCH"[11]
Revendicându-mi identitatea furată de feminism

CÂND AM ÎMPLINIT 21 DE ANI şi trăiam în Israel, am primit o scrisoare de la mama mea. Îmi adunase toate economiile şi le investise într-o casă la oraş.

„Acum eşti şi tu un mensch", mi-a spus ea.

Ce voia oare să spună? În ce fel posedarea unei case mă făcea să devin „bărbat"? Eu voiam să mă definesc pe mine însumi prin personalitate, nu prin averea mea imobiliară.

Am atins vârsta majoratului (în anii 1960) la vremea în care tineretul se afla „în căutarea identităţii". Eu mi-am căutat-o în Israel. Mai apoi, am devenit un naţionalist canadian. În niciunul din cazuri nu mi-am putut găsi identitatea într-o „comunitate".

De secole, bărbaţii şi-au definit identitatea *prin masculinitate*. Eu de ce eram atât de dezorientat?

Am avut un tată patriarhal puternic, care mi-a servit drept un veritabil model. El şi-a construit o carieră de succes şi şi-a întreţinut bine familia.

„Munca este cinstea bărbatului", obişnuia să îmi spună. Cea mai importantă decizie pe care un bărbat trebuie să o ia se referă la aflarea unei profesii care să îi ofere satisfacţii sufleteşti. Aflarea unei soţii este cea de-a doua.

[11] În idiş „mensch" are sensul de „bărbat adevărat" [n.tr.].

Însă, pentru un motiv sau altul, exemplul lui nu rezona cu mine. De ce se petrecea una ca asta? Deoarece eram feminist.

VEACUL CONTROLULUI MENTAL

Am crescut în veacul care a înghiţit hapul minciunii feministe cum că bărbatul şi femeia sunt identici. În cultura noastră, femeile sunt încurajate să facă tot ceea ce fac bărbaţii, şi viceversa. Cred în egalitatea de şanse, însă feminiştii se comportă de parcă a fi *egal* ar fi totuna cu a fi *identic*, iar aceasta a dus la întârzierea dezvoltării personalităţii mele cu 25 de ani. Mă îndoiesc că sunt un caz singular.

Această percepţie asupra „egalităţii" m-a făcut să încerc să mă regăsesc într-un camarad. Eram pur şi simplu atras de tinerele suple, cu tunsori scurte, băieţeşti, tip bob: alter ego-ul meu jungian.

Mi-am sublimat căutarea identităţii în dragostea pentru o femeie. Am idealizat-o. Iubirea îmi dăruia sufletul, eul meu lăuntric. Unele tinere au fost instantaneu cuprinse de oroare. Altele au fost pentru o vreme încântate să fie adulate, însă până la urmă şi-au pierdut respectul faţă de mine.

De fapt, eu aveam nevoie de cineva diferit de mine, de o persoană feminină complementară mie: un suflet-pereche, nu un suflet-în-oglindă.

Noi încă nu am reuşit să ne dumirim cum se cuvine, însă în curând feminismul va fi dat în vileag, descoperindu-se întocmai precum este, şi anume o ideologie subversivă, anti-feminină, anti-heterosexuală, care şi-a propus să răpească bărbaţilor sentimentul masculinităţii şi femeilor, sentimentul feminităţii, aşa încât cei doi să nu mai poată stabili o legătură trainică; o ideologie care pe femei le ademeneşte să lupte pentru

cariere şi să se arunce în braţele desfrânării, iar pe bărbaţii de felul meu îi aduce până la punctul terminus al idealizării.

Femeile au acaparat identitatea masculină şi, în acest proces, ambele sexe şi-au pierdut-o. Chiar dacă pare de necrezut, abolirea heterosexualităţii este scopul declarat al multor feminişti. Ei cred că diferenţele de gen nu sunt doar nefireşti, ci şi *sursa tuturor nedreptăţilor*.

Gânditoarele feministe de primă mărime, printre care Betty Friedan şi Simone de Beauvoir, au fost marxiste şi multe dintre ele erau şi lesbiene. Însă ele nu ar fi izbândit dacă şi-ar fi declarat pe faţă bizarul lor scop „revoluţionar": distrugerea familiei heterodoxe.

Discursul despre „egalitate" şi „libertatea de alegere" este o viclenie. Dacă feminismul ar fi avut într-adevăr ceva de-a face cu *dreptul de a alege*, atunci nu le-ar fi obligat pe femei să intre în câmpul muncii şi să devină „independente". Nu ar fi demonizat bărbaţii, heterosexualitatea şi familia.

Feminismul nu are nicio legătură cu dreptul de a alege. „Niciunei femei nu ar trebui să i se permită să stea acasă şi să îşi crească copiii", spunea fondatoarea feminismului Simone de Beauvoir. „Femeile nu ar trebui să aibă dreptul de a avea această variantă, deoarece, dacă ar exista posibilitatea acestei alegeri, prea multe femei ar opta pentru ea" (*Saturday Review*, 14 iunie 1975).

Feminismul echivalează cu lesbianismul, în sensul că lesbienele întotdeauna au nutrit ură faţă de rolul feminin şi au râvnit rolul masculin. Are la bază conceptele marxiste despre „egalitate" şi lupta de clasă, care nu au nicio relevanţă pentru un fenomen mistic şi biologic cum este iubirea.

Feminismul este o şarlatanie ieftină, care vrea să păcălească deopotrivă pe femei şi pe bărbaţi să nu îşi

mai găsească sensul vieţii în viaţa de familie. Oamenii sunt atât de naivi...

Noi nu ne găsim împlinirea prin încorporarea în fiinţa noastră a masculinităţii şi a feminităţii, ci prin unirea cu fiinţa complementară nouă. Iubirea heterosexuală presupune atracţia contrariilor. Într-adevăr, ca heterosexuali, noi ne definim anume prin aceste diferenţe. Cine este bărbat nu este femeie şi viceversa, asemeni luminii şi întunericului. În ceea ce mă priveşte, întrucât am negat aceste diferenţe, nu mai ştiam cine eram de fapt. Nu le înţelegeam pe femei şi nici nu ştiam cum să relaţionez cu ele.

AFLAREA IDENTITĂŢII MASCULINE

Împlinisem aproape 50 de ani când am izbutit să dezleg enigma. O carte intitulată *Fuga de feminitate* (1964), scrisă de medicul psihiatru Karl Stern, mi-a confirmat ceea ce îmi şopteau instinctele. Mama avusese tot timpul dreptate: „Bărbatul face casa, femeia face căminul".

Conform părerii lui Stern, masculinitatea este definită prin „putere". Bărbatul oferă condiţiile fizice, sociale şi culturale pentru universul intim al familiei. Bărbaţii sunt cei care protejează şi întreţin familia. Ei sunt cei care îşi asumă riscuri, care se angajează în aventuri şi au calităţi de ctitori.

Feminitatea se defineşte pe sine prin „relaţiile de iubire". Psihologia feminină are drept fundament purtarea de grijă faţă de soţ şi faţă de copiii, ea având nevoie, în schimb, de a se simţi iubită şi folositoare. Femeile fac să circule iubirea în interiorul familiei cam în felul în care inima pompează sângele în întregul trup. Jertfirea de sine propulsează iubirea în acest circuit.

Feminitatea îşi trage seva din iubirea pentru soţ, copii şi casă. În vreme ce bărbaţii se definesc pe ei înşişi prin fapte, femeile pur şi simplu întrupează în ele însele frumosul, graţia, credinţa şi bunătatea. Bărbaţii tind să fie raţionali şi obiectivi, pe când femeile tind să fie subiective, intuitive şi afectuoase.

Ideea că rolurile tradiţionale ce revin celor două sexe în parte sunt „opresive" este greşită. Pentru majoritatea oamenilor, o interpretare flexibilă a rolurilor tradiţionale este esenţială pentru fericirea şi împlinirea personală.

Am extrapolat pornind de la distincţiile dintre cele două sexe pe care le sesizează Karl Stern.

O femeie îşi cedează puterea, sub forma încrederii. Iată cum îşi exprimă o femeie iubirea: dăruindu-şi încrederea sa. În acest fel, femeile cu adevărat *îl învestesc pe bărbat cu putere*. Dacă bărbatul trădează această încredere, contractul se rupe. El îşi pierde puterea.

În schimbul acceptării ca bărbatul să conducă, femeia primeşte ceea ce de fapt şi doreşte: puterea bărbatului, exprimată ca iubire intensă, neîmpărţită, faţă de ea. El o include în sfera lui de interes personal. Aceasta este modul în care doi oameni devin una. Ea este parte din el. Fericirea ei este fericirea lui.

Femeile vor puterea masculină, însă pe aceea care sălăşluieşte într-un bărbat. O prietenă mi-a spus că fără un bărbat lângă ea se simte „ca o barcă fără cârmă". În acelaşi fel, un bărbat fără o femeie e ca o cârmă fără barcă.

REVENDICAREA FEMINITĂŢII

A le deprinde pe femei să caute să-şi însuşească puterea masculină le împiedică să obţină ceea ce îşi doresc de fapt. Femeile vor să fie cuprinse în îmbrăţişarea

iubirii bărbatului. Un bărbat nu poate iubi o femeie care concurează cu el pentru a înşfăca puterea. Masculinitatea este definită prin putere, astfel că acest gen de femei nu fac decât să îi conteste bărbatului identitatea.

Relaţiile dintre aşa-numiţii „egali" se aseamănă cu două elemente care se contopesc ori cu nişte colegi de cameră. Psihiatra Irene Claremont de Castillejo le numeşte mariaje dintre „frate şi soră" (*Să cunoaştem femeile: O psihologie feminină*, 1973). Ei nu pot atinge acel grad de intimitate ca în cazul în care o femeie îşi cedează voinţa înaintea unui bărbat, iar bărbatul îi returnează încrederea astfel dăruită sub forma unei iubiri din toată inima sa. Unii psihiatri spun că satisfacţia sexuală a femeii este, de asemenea, legată de această capacitate de a-şi încredinţa şi ceda puterea fără niciun fel de rezervă. (Vezi mai jos *Puterea abandonului sexual*.)

Femeile feminine sunt creaţii ale lui Dumnezeu. În dragoste, ele îşi jertfesc „propriul lor eu" pentru a primi în schimb dragoste. În multe religii, aceasta este şi cheia către transcendent.

În lucrarea sa clasică, *Psihologia femeilor: O interpretare psihanalitică* (1944), Helen Deutsch a descris aceasta ca pe o tendinţă „masochisto-narcisistă". Femeile se jertfesc pentru ca, în schimbul jertfirii de sine, să fie apreciate şi iubite. Majoritatea femeilor îşi găsesc împlinirea în acest mod, devenind soţii şi mame. Desigur, acest fel de a fi este înscris în însăşi natura lor.

Femeile nu-i pot iubi pe bărbaţii cu care vor să intre în competiţie. Femeile sunt „hipergame". Aceasta înseamnă că ele caută bărbaţi care au un statut net superior faţă de al lor. Chiar şi feminista heterosexuală cea mai înfocată nu poate iubi decât pe cineva care este mai puternic decât ea. De prisos să spunem că, pe măsură ce cresc pretenţiile, opţiunile se împuţinează.

Lupta pentru putere otrăveşte relaţiile dintre bărbat şi femeie. Este moartea iubirii. Bărbaţii nu pot re-

nunţa la caracteristicile lor definitorii fără să înceteze să mai fie bărbaţi. Femeile nu pot critica şi contesta bărbaţii şi să se aştepte în acelaşi timp să fie iubite. Când am înţeles într-un sfârşit aceasta, m-am simţit eliberat. Am pus bazele unei relaţii cu o femeie complementară mie, şi m-am însurat cu ea.

CONCLUZIE

Nemulţumirea generală e aceea că bărbaţii nu mai ştiu să fie bărbaţi, iar femeile nu mai ştiu să fie femei. Ne-ar ajuta să ne imaginăm iubirea heterosexuală ca pe un dans simbolic. Bărbatul conduce, femeia îl urmează. Nu poţi realiza un dans graţios dacă fiecare din cei doi parteneri nu îşi execută cum trebuie rolul.

Dansul este iubirea. Bărbatul întotdeauna ţine cont de dorinţele partenerei sale deoarece o iubeşte. Într-un vals, cine ar putea spune al cui rol este mai important? Ambii parteneri au valoare egală. Dansul presupune atât dinamismul bărbatului, cât şi frumuseţea, graţia şi tandreţea femeii.

REVENDICAREA PUTERII MASCULINE
În Epoca Viagra

Aţi auzit de „Epoca de Piatră", de „Epoca de Fier" şi de „Epoca informaţiei". Cea pe care o traversăm acum este „Epoca Viagra", epoca impotenţei masculine.

Reclamele de la televizor ne spun că o treime din bărbaţi suferă de „deficienţă erectilă" cauzată de tensiune arterială ridicată, cancer de prostată ori diabet. Eu bănuiesc că, adeseori, vinovat este feminismul.

Femeile ar trebui să îi investească pe bărbaţi cu putere, însă de ceva vreme încoace ele fac tocmai contrariul. În loc de a înghiţi pastiluţa albastră, bărbaţii ar face mai bine să îşi revendice puterea masculină.

Feminismul a creat o luptă pentru putere, instigându-le pe femei să râvnească să preia rolul masculin şi să dorească ca bărbaţii să îl preia pe cel feminin. Un prieten descria cuplurile căsătorite ca pe nişte „lupi înconjurându-se unul pe celălalt".

Problema este veşnic aceeaşi: femeile vor să ia locul soţilor lor. La locul de muncă, un bărbat poate accepta să aibă ca şefă o femeie competentă. Însă acasă, un bărbat care primeşte ordine de la o femeie nu este bărbat şi, de regulă, el nu se poate comporta ca atare. Se simte ca un copil.

Puterea este sinonimă cu identitatea masculină. Impotenţa, în sens literal, înseamnă „neputinţă". Nu am spune niciodată despre o femeie că este „impotentă". Mai degrabă, ea poate fi „nefertilă" sau „frigidă", făcând aluzie la inerenta ei receptivitate. Un bărbat nu poate să iubească dacă nu are putere. Îşi exprimă iubirea prin exercitarea puterii sale. Femeile răpesc puterea bărbaţilor şi apoi se mai şi miră de ce nu sunt iubite.

Eu m-am simţit eliberat când am înţeles că puterea este caracteristica definitorie a unui bărbat. M-am hotărât să caut prin străinătăţi o femeie tradiţională. După ce am făcut un pas greşit în Filipine (despre care am scris în cartea mea, *A Long Way to Go for a Date*[12]), m-am căsătorit în 2001 cu o mexicancă inteligentă, dintr-un mediu iudaic secular, similar celui din care am provenit şi eu. Pentru prima oară în viaţă, am aflat fericirea şi stabilitatea.

Avem o relaţie aproape cu desăvârşire lipsită de divergenţe. Ea îmi spune ce gândeşte, dar nu îmi spune niciodată ce să fac (cu alte cuvinte, nu mă controlează). Nu se plânge niciodată, nu mă critică, nu se ia la întrecere cu mine. (Aceste sunt, de altfel, cele trei puncte capitale pe care femeile ar trebui să le evite.) În trecut,

[12] *Cale lungă de bătut până la o întâlnire de iubire* [n.tr.].

femeile mă şantajau tot timpul, fie prefăcându-se că sunt distante, fie făcându-mi scene copilăreşti. În primul an al acestei căsătorii, încă mai aveam tendinţa să stau cu inima cât un purice, aşteptând să se petreacă genul acesta de lucruri.

Dar să nu credeţi că avem o relaţie rigidă. Eu mă ocup de toate cumpărăturile şi gătesc şi fac tot ce îmi stă în putinţă să o fac fericită. Când iubeşti pe cineva, vrei ca acea fiinţă să fie fericită.

PUTERE ÎN SCHIMBUL IUBIRII

Gestul unui bărbat de a deschide uşa unei femei ilustrează cum ar trebui să relaţioneze bărbaţii şi femeile. Cu toţii ştim că o femeie poate să deschidă şi singură o uşă. Dar când un bărbat o face pentru ea, el îi afirmă feminitatea, frumuseţea şi farmecul. Acceptându-i gestul, ea îi validează puterea masculină. *Acest troc, această cedare din partea unei femei a puterii sale fizice în schimbul dobândirii protecţiei masculine (adică a iubirii) constituie esenţa heterosexualităţii.* Pentru a se dezvolta pe plan afectiv, bărbaţii au nevoie de această validare reciprocă la fel de mult cât au nevoie de sex. Sexul este expresia sa.

Sub toxica influenţă a feminismului, femeile îşi deschid acum ele singure uşile. Identitatea sexuală nu mai este validată şi niciunul dintre sexe nu se mai maturizează din punct de vedere afectiv. Bărbaţii se simt redundanţi şi impotenţi, femeile se simt respinse şi asexuate.

RECÂŞTIGAREA PUTERII MASCULINE

Voi oferi câteva sfaturi pentru ca bărbaţii să îşi recâştige puterea.

- Cea mai bună cale este aceea de a emite o cerere. Dacă ea salută prompt şi spune: „Oui, mon capitaine", este angajată. OK, exagerez, însă înţelegeţi ideea. Într-o zi de vară, am întâlnit o tânără care se dădea cu rolele. I-am cerut să îşi dea jos ochelarii ca să îi pot vedea faţa. S-a supus. Acesta a fost un semn pozitiv. Alegeţi femei care îndeplinesc cereri rezonabile. Nu vă mai bateţi capul cu celelalte. Veţi fi scutiţi de o viaţă de nesfârşită nefericire.

- Curtarea este procesul prin care un bărbat câştigă încrederea (iubirea) femeii, astfel încât ea va face ceea ce el îi va cere. Un bărbat îşi exprimă iubirea printr-o putere plină de mărinimie şi percepe acceptarea dorinţelor lui ca iubire. Bineînţeles, o femeie trebuie să îşi găsească un bărbat căruia îşi poate încredinţa întreaga viaţă, unul alături de care să se poată simţi în siguranţă.

- Feminismul îi induce pe bărbaţi în eroare, îndemnându-i să caute femei „independente" şi să le respingă tocmai pe cele de care ei au cu adevărat nevoie. Căsătoria nu are nimic de-a face cu a fi independent. Dacă o femeie îţi spune: „Eşti un bărbat destul de bun pentru mine?" ori „Sunt greu de întreţinut", refuză provocarea. Rostul bărbaţilor nu este acela de a se lua la luptă cu femeile. Căsătoria înseamnă a deveni una, iar aceasta se petrece când femeia îşi frânge voinţa înaintea unui bărbat spre a primi în schimb dragostea lui. Bărbaţii ar trebui să îşi centreze atenţia doar asupra femeilor care îi admiră şi care acceptă să fie conduse de ei. Dacă eşti în căutarea uneia „egale" cu tine, cel mai probabil înseamnă că te afli de fapt în căutarea propriului sine.

- Bărbaţii îşi cedează puterea sperând că vor primi în schimb sex. Pentru o vreme, ea va fi flatată, însă, în ultimă instanţă, femeia nu poate respecta un bărbat pe care îl poate controla. Ea vrea să i se poruncească, nu să fie rugată[13]. Ea vrea ca bărbatul să aibă o viziune sănătoasă asupra vieţii lui, una în care ea să deţină un loc important. Nu este de trebuinţă ca această viziune să fie complexă ori complicată. Ar putea viza o viaţă centrată pe valori şi interese comune, precum copiii, muzica, Biserica ori îndeletnicirile preferate.

- Există o carte care se intitulează *De ce cred că nu sunt nimic fără un bărbat* (1982). Autoarea, Dr. Penelope Russianov, încearcă să le ajute pe femei să depăşească acest sentiment. Însă adevărul este că acest sentiment este cât se poate de ancorat în realitate. Împlinirea unei femei are loc atunci când „sinele" este reprezentat de soţul şi copiii ei. Femeile sunt făpturi ale lui Dumnezeu, ele se jertfesc pe ele însele şi poartă de grijă celor dragi ai lor; în schimb, ele primesc apreciere, şi este drept să se petreacă astfel. Dacă „sinele" este reprezentat de cariera şi satisfacţia personală, atunci ea va fi plină peste poate de ea însăşi şi împlinită. Soţul şi copiii vor trece în plan secund.

În concluzie, un bărbat îşi poate recăpăta identitatea dacă îşi va da seama că puterea sa nu este negociabilă, căci ea reprezintă capacitatea sa de a iubi, însăşi esenţa masculinităţii sale. Un bărbat ar trebui să îşi concentreze atenţia asupra aflării unei femei care să îl asculte. Acestea fiind stabilite, este la fel de bine ca ea să stea în spatele unei tejghele de vânzătoare ori la un birou directorial.

[13] Această poziţie a autorului este cel puţin ciudată. Din perspectiva creştin ortodoxă, în care bărbatul trebuie să fie cap femeii precum Hristos este cap Bisericii, raportul dintre soţi este cu totul altul [n.ed.].

Un bărbat singur ar trebui să fie tare pe poziţie şi să selecteze rapid, fără frică că va fi respins. Dacă el ştie ce vrea, ceea ce vrea ea nu e un lucru de care să se îngrijoreze. Internetul este mană cerească în acest sens. Trebuie să fie pregătit să ofere femeii potrivite o relaţie profundă. Ea nu este interesată de aventuri. Femeile sunt menite curtării şi căsătoriei. Din păcate, bărbaţii singuri din ziua de azi sunt atât de inerţi şi de imberbi, încât femeilor singure le vine să se urce pe pereţi.

DRAGOSTEA BĂRBATULUI
Oglindeşte dragostea lui Dumnezeu faţă de creaţie

Şi pământul era netocmit şi gol. Întuneric era deasupra adâncului şi Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor (Geneza 1: 2).

Fiecare tânără visează să fie cucerită de un Făt-Frumos şi „să trăiască împreună fericiţi până la adânci bătrâneţi". Dar imaginaţi-vă ce ar fi dacă prinţul ar face sex cu ea şi după aceea i-ar da papucii. Întreaga sa fiinţă s-ar revolta. Ar fi ca şi cum Dumnezeu ar fi părăsit-o.

În cartea sa, *Feminism şi libertate* (1987), filosoful Michael Levin face o legătură între mânia feministă şi revoluţia sexuală. În anii '60, anii eliberării, domniţele stângiste se culcau cu iubiţii lor fără să oficializeze relaţia în vreun fel. După ce li s-a dat cu piciorul, şi-au exprimat sentimentul necinstirii referindu-se la sex ca la un „viol", denigrând „patriarhatul" şi negând totodată diferenţele de gen. Femeile şi-au exprimat dorinţa ca ele să fie ca bărbaţii, iar bărbaţii să fie ca femeile.

Ca urmare a revoluţiei sexuale, milioane de oameni nu se pot căsători astăzi şi se află într-o stare de

fixaţie infantilă. Pentru a pune capăt haosului creat de propaganda feministă, bărbaţii şi femeile trebuie să înţeleagă cine sunt ei în raport cu Dumnezeu, şi unul faţă de celălalt.

Căsătoria şi familia reprezintă o cale rânduită de Dumnezeu, necesară pentru împlinirea noastră ca fiinţe umane. În opinia mea, Bărbatul reprezintă Principiul lui Dumnezeu, iar femeia reprezintă Principiul Creaţiei.

Un indiciu al coruperii societăţii ne este conferit de faptul că principiul marxist al luptei de clasă a fost aplicat genului, femeile fiind păcălite că bărbaţii le-ar oprima. Nu există nicio astfel de luptă. Dumnezeu este pururi îndrăgostit de creaţia sa şi viceversa. Această unire mistică este oglindită în dragostea dintre bărbat şi femeie.

„A face dragoste" este expresia fizică a acestei alchimii mistice. Ea ilustrează cum funcţionează fiecare principiu în parte. Principiul masculin penetrează, posedă şi plantează sămânţa. Sămânţa poartă amprenta sufletului soţului său şi codul lui genetic. Este scânteia creaţiei. Femeia cedează, primeşte şi îmbină esenţa lui cu a ei, zămislind rod nou.

Însă, fiind posedată, în egală măsură posedă şi ea. Luaţi aminte la această imagine. Penisul este totalmente acaparat de vagin. Bărbatul aparţine femeii care îi aparţine.

O altă metaforă este relaţia dintre fermier şi ogorul său. Verbul „husband"[14] înseamnă a cultiva şi a îngriji cu băgare de seamă. Pământul generează şi hrăneşte o nouă viaţă.

Feminitatea este prin însăşi natura sa *instrumentală*. Femeia este o punte către viitor. Este o mediatoare. Când este fertilizată, ea se măreşte şi dă naştere, prefăcându-se pe sine şi pe partenerul ei în copilul ce

[14] Echivalentul englez al cuvântului „soţ" [n.tr.].

este în acelaşi timp ea şi el. Cuplul se re-creează şi se avântă spre viitor.

O prietenă mi-a spus cândva: „Vreau să fiu folosită". Într-un fel, un bărbat canalizează dragostea lui Dumnezeu către femeie, învrednicind-o să fie soţie şi mamă.

Dacă o femeie nu este aleasă şi folosită pentru un scop mai înalt, ea rămâne neîmplinită. Dacă este lepădată după ce a fost folosită doar pentru sex, spinul din inima sa este încă şi mai adânc înfipt. În sufletul ei, actul sexual este ca o metaforă vie a iubirii lui Dumnezeu. Se simte respinsă pe plan metafizic. Aceasta poate explica ura dezlănţuită a unei femei batjocorite.

Iubirea resimţită de o femeie este sinonimă cu încrederea, deschiderea şi acceptarea. Într-adevăr, pe acestea tânjeşte bărbatul să le obţină din partea unei femei. El are nevoie de cineva care să creadă în el. Încrederea ei în el îl face să creadă că orice a devenit posibil de înfăptuit. Credinţa ei îi conferă bărbatului spaţiul în care el să se poată extinde. Ea este Creaţia.

O femeia vrea să fie ocrotită, folosită şi modelată de dragostea bărbatului. Când o femeie iubeşte un bărbat, ea acceptă să fie condusă de el. Este mulţumită să i se ceară părerea şi să fie luată în consideraţie.

Bărbaţii uită că majoritatea femeilor tânjesc să fie soţii. Întâlnirile dintre îndrăgostiţi sunt ca un interviu. Curtarea este testul. Căsătoria este un Legământ Sacru. Femeile îşi află fericirea fiind indispensabile soţului şi copiilor lor.

Un bărbat singur ar trebui să aibă o viziune clară despre propriile lui scopuri în viaţă şi despre rolul pe care doreşte să îl joace soţia lui. Femeile sunt sensibile tocmai la acest gen de bărbaţi. Ele nu sunt sensibile la bărbaţii obsedaţi de sex şi însetaţi de iubire şi care nu au un plan în ceea ce le priveşte. Şi nici nu se simt împlinite alături de bărbaţi care vor ca ele să rămână in-

dependente, ca două şine paralele care nu se întâlnesc niciodată.

În concluzie, de vreme ce nu au izbutit să creeze o luptă de clasă între capitalişti şi muncitori, marxiştii illuminaţi au creat un conflict între bărbaţi şi femei, sub masca „feminismului". Scopul vizat este acelaşi: dominare via dezbinare. Ei creează conflicte acolo unde ele nu există. Ei pervertesc ceva ce este mistic şi dumnezeiesc. Ei prezintă comportamentul patologic ca sănătos. Ei s-au pus barieră între milioane de oameni şi fericirea de care aceştia s-ar putea bucura.

Bărbaţii reprezintă Principiul lui Dumnezeu. Femeile sunt Principiul Creaţiei. Dumnezeu şi Creaţia, Bărbatul şi Femeia, au nevoie unul de celălalt pentru a fi împliniţi şi pentru a se extinde. Modul de a opri propaganda marxistă prin feminism este acela ca bărbaţii să înceapă să se poarte ca bărbaţii, astfel ca femeile să se poată încrede în ei îndeajuns de mult încât să le accepte conducerea.

BĂRBAŢII TREBUIE SĂ APERE FEMEILE FEMININE (Altfel le vor pierde)

O FEMEIE FEMININĂ are efectul unei raze de soare asupra sufletului unui bărbat. După cum apare caracterizată în cuvintele romancierului Alex Waugh, ea atrage bărbatul „într-un cerc magic unde totul este mai proaspăt, mai limpede; unde este pace, căldură, alinare. Ea iscă în sufletul lui dorinţa de a fi cel mai bun, de dragul ei". Nimic de pe pământ nu este mai frumos. Iar pe acest continent nimic nu este mai anevoie de aflat.

Ideologia oficială de stat referitoare la gen, feminismul, a decretat că feminitatea este un „stereotip" inventat de bărbaţi pentru a le oprima pe femei.

Feminismul nu se mai preocupă acum de acordarea de şanse egale femeilor. Este o sinteză ilicită şi agresivă dintre marxism şi lesbianism, folosită de elitele conducătoare pentru a slăbi indivizii şi societatea prin subminarea heterosexualităţii. Este pentru societate ceea ce este SIDA pentru trupul omenesc.

Însă şi bărbaţii au partea lor de vină. Am acceptat minciuna feministă cum că femeile trebuie să fie independente şi să urmeze cariere. Am abandonat multe femei tandre şi iubitoare, care în mod instinctiv doreau să îşi construiască viaţa în jurul unui bărbat. Mulţi bărbaţi sunt fericiţi să se sustragă de la responsabilitatea de a susţine familia şi de a fi capi ai ei. Ei aleargă după femei ocupate, nevrotice, obsedate de performanţe şi de carieră, care sigur le vor frânge inima şi vor intenta divorţ.

Pentru ca heterosexualii să îşi afle împlinirea, fiecare sex în parte trebuie să îşi asume rolul său firesc. Actul sexual este o metaforă: spiritul masculin se infiltrează în cel feminin şi ei devin una. Spiritul masculin trebuie să fie activ, iar cel feminin receptiv.

Mulţi bărbaţi trec cu vederea femei inimoase, feminine, care îi pot completa. Niciunul dintre noi nu putem înflori de fericire dacă noi, bărbaţii, nu le recunoaştem, nu le apărăm şi nu le iubim.

Ce este o femeie feminină?

1. O femeie feminină este motivată de iubirea pentru soţul şi pentru copiii ei. Ea le este devotată cu toată fiinţa ei. Aceasta este adevărata ei carieră. O femeie care este preocupată de o carieră solicitantă nu are cum să nu acorde mai puţină atenţie familiei sale. Iubirea constă, într-o covârşitoare măsură, în *a acorda atenţie*. Există o bandă desenată în revista *New Yorker*, în care un copil care poartă o cască de protecţie scrie pe un perete cu o lampă de sudură: „Am nevoie de iubire". Mama sa îi spune prietenei sale: „Face asta ca să atragă atenţia".

O femeie feminină poate avea şi o carieră, însă acest lucru să nu fie prioritar. Să nu fie mânată de ambiţie personală. Mi-a plăcut filmul *Blonda de la Drept*, deoarece eroina a arătat că poate excela pe plan profesional, dar ce importanţă avea aceasta? Ea urmărea un scop mai înalt: un soţ şi o familie.

Cariera este o minciună feministă. De când sunt carierele o sursă de împlinire umană? Ce este atât de măreţ să fii asistentă managerială la sectorul de acordare de împrumuturi în cadrul unei bănci? Ori chiar o doctoriţă stomatolog? Cât de multe femei pot fi chirurgi cu specializarea în operaţii pe creier ori astronauţi? Va putea societatea oferi o puzderie de cariere „dăruitoare de împlinire" feministelor înfocate pentru a le compensa vieţile goale de iubire?

2. Feminiştii le învaţă pe femei să fie „puternice şi independente", de parcă acestea ar fi nişte însuşiri feminine. Bărbaţii sunt sensibili la vulnerabilitatea femeilor. Noi vrem să salvăm domniţele din nenorociri şi să le câştigăm favorurile. Acest arhetip este inerent şi femeilor. Ele vor să fie salvate şi înregimentate sub comanda unui bărbat.

O femeie feminină depinde de un bărbat. Aceasta nu înseamnă că este vreo miloagă, dependentă din punct de vedere emoţional. Este competentă, însă nu pretinde să fie independentă. Bărbaţii şi femeile au nevoie unul de celălalt ca să devină un tot. Atâta vreme cât o am pe soţia mea, sunt încrezător în mine. Şi ea la fel.

3. După cum femeia este inima familiei, bărbatul este capul şi umerii. O femeie feminină este camarada soţului ei. Ei iau împreună deciziile, însă el are ultimul cuvânt. Bărbaţii trebuie să fie vizionarii, navigatorii şi căpitanii. Cea mai importantă decizie pe care femeia trebuie să o ia este aceea a alegerii bărbatului pe care să îl iubească (şi în care să aibă încredere).

4. O femeie îşi doreşte să fie iubită mai mult decât orice pe lume. Ea vrea să fie „cunoscută" în întreaga sa taină. Iar aceasta se petrece numai când este cu adevărat iubită. Biblia foloseşte cuvântul „a cunoaşte" - de exemplu, în contextul: „Avram a «cunoscut-o» pe Sara" - pentru a se referi la relaţia intimă. Toate femeile sunt frumoase când sunt iubite.

Eliberarea femeilor le-a învăţat pe femei să caute relaţiile sexuale pentru simpla plăcere, de parcă ar fi bărbaţi. Acesta nu este un aspect al feminităţii. Dacă un bărbat preferă o maşină nouă, de ce s-ar însura cu o femeie „folosită"? El nu doreşte o maşină care a mai fost condusă şi de alţi bărbaţi. Nu ştie ce vătămări s-au produs. Soţia mea spune că „bărbatul doreşte să fie el cel dintâi amant al femeii, iar femeia vrea ca el să-i fie şi cel din urmă". Nu spun că femeile trebuie să îşi păstreze fecioria până la căsătorie[15], dar cu siguranţă sexul trebuie consacrat relaţiilor îndelungate, bazate pe iubire. Bărbaţii trebuie să pună punct căutării febrile a partidelor de sex şi să înceapă căutarea femeii potrivite. Oricum, adevărata dragoste este şi cel mai bun afrodisiac.

Dacă bărbaţii şi-ar alege soţiile cu aceeaşi atenţie cu care îşi aleg maşinile, ar exista mai multe căsătorii reuşite. Femeile sunt vehicule către viitor, în sensul că ele îi împlinesc din punct de vedere afectiv şi prin ele se pot bucura de stabilitatea unei familii. Dacă bărbaţii ar şti unde vor să ajungă, ar alege femeia potrivită care să

[15] Păstrarea fecioriei până la căsătorie este una dintre cele mai importante învăţături tradiţionale legate de nuntă. E de mirare că un analist al feminismului nu vede în propaganda pierderii fecioriei înainte de căsătorie în numele iubirii o manipulare tipic feministă (care, în timp, duce la divorţ sau la tensiuni conjugale). E adevărat că în ziua de astăzi foarte puţine cupluri îşi păstrează fecioria. Dar nu este corect să se treacă cu vederea valoarea fecioriei doar pentru a nu-i *discrimina* pe cei care nu au fost conştienţi de ea [n. ed.].

îi ducă într-acolo. Nu ar fi atât de orbiţi de mirajul sexului.

5. O femeie feminină *se sileşte să îl mulţumească pe bărbatul pe care îl iubeşte*. A mulţumi un bărbat nu este o infracţiune; este o faptă cât se poate de îndreptăţită. O femeie feminină generează iubire dăruind iubire. Ea îl investeşte pe bărbat cu putere, crezând în el. Iubirea este exprimată prin fapte, prin strădanii. A prepara o plăcintă este o faptă de iubire. La fel şi a-ţi face căminul să arate primitor. Să fim noi oare atât de orbi, sărăciţi şi demoralizaţi, încât să nu mai apreciem asemenea lucruri? De ce le-am permis feministelor să stigmatizeze treburile gospodăreşti? Femeile ar fi mai mult decât fericite să fie soţii, mame şi gospodine dacă ar primi recunoaşterea şi aprecierea pe care o merită.

O femeie feminină are graţie, frumuseţe şi înţelepciune. Toate acestea vin de la sine, dacă ea nu îşi trădează menirea şi nu aleargă să îşi construiască o carieră istovitoare, care îi pretinde calităţi masculine dure.

La emisiunea *Oprah Show* am văzut trei femei, puţin trecute de douăzeci de ani, care erau intervievate despre criza „post-adolescentină". Aveau probleme cu făurirea unei cariere şi, din cauza aşteptărilor prea mari din partea familiilor, simţeau că sunt pe punctul de a ceda. Oprah le-a îndemnat să „îşi urmeze instinctele". Nimeni nu a sugerat că aceasta ar însemna *să aibă copii*. Niciuna nu îşi mai ascultă acum instinctele. Ele fac ceea ce feministele le spun să facă.

E timpul ca şi bărbaţii să îşi asculte instinctele. Noi, bărbaţii, vrem să fim stăpâni pe domeniul nostru. Vrem să iubim şi să posedăm („să le acordăm atenţie", „să ne cunoaştem") soţiile. Vrem să avem familii clădite pe baza unei viziuni morale asupra existenţei, care să fie pline de iubire, de viaţă şi de fericire.

Este timpul să luăm sub ocrotirea noastră blândele, cuviincioasele, fermecătoarele femei pe care le dorim ca tovarăşe de viaţă.

PUTEREA ABANDONULUI SEXUAL DE MARIE ROBINSON

De ce feministele sunt adeseori frigide

Marie N. Robinson, de profesie medic, a obţinut doctoratul în psihiatrie la Universitatea Cornell şi şi-a dedicat practica - realizată în New York - tratării frigidităţii. Cartea sa, *Puterea abandonului sexual* (1958), este foarte importantă, dar este epuizată. Care este motivul? Este politic incorectă. Dr. Robinson spune că milioane de femei suferă de frigiditate. Deşi cercetează cauze variate, ea observă că, în general, *femeile frigide sunt cele care adoptă concepţia feministă*. Această concepţie conform căreia bărbaţii le exploatează pe femei şi că îndeletnicirea de a fi soţie şi mamă este înjositoare creează „un blocaj emoţional", care afectează comportamentul sexual şi dezvoltarea psihologică.

Dr. Robinson scrie că identitatea unei femei constă într-un „altruism feminin esenţial". Exprimarea propriei personalităţi şi puterea sa au ca bază punerea soţului şi a copiilor săi pe primul plan. În mod similar, satisfacţia ei sexuală şi fecunditatea spirituală depind de renunţarea la sine. Robinson spune că bărbaţii şi femeile sunt diferiţi prin natura lor. Bărbaţii sunt creaţi pentru a stăpâni lumea exterioară (fizică), iar femeile, pentru a stăpâni lumea interioară (spirituală) şi universul familial. Acestea nu sunt stereotipuri sociale, după cum declară feministii.

„Femeile sunt menite altor genuri de îndeletniciri decât cele oferite lor de piaţa muncii, unui cu totul alt gen de stres", scrie Robinson. Ele „tind să îşi piardă fe-

minitatea lor esenţială dacă stau în aceste posturi [oferite de piaţă] de bunăvoie".

Conform părerii lui Robinson, femeile moderne au o criză de identitate, deoarece nu mai este nevoie de ele ca femei. Înainte de revoluţia industrială, căminul era centrul întregii existenţe, inima ce pulsa fiind femeia. Ea se îngrijea şi îi educa pe copii, cosea hainele şi prepara mâncarea şi ajuta la treburile de la fermă.

Revoluţia industrială pare că le-a scos pe femei din uz. Totul se găsea în magazine. Casa era goală. Copiii erau la şcoală, soţii la muncă. Reacţia femeii a fost aceea de a se întoarce împotriva propriei feminităţi. Mary Wollstonecraft a compus un manifest sub numele de *Revendicarea drepturilor femeilor* (1792), care a proclamat că femeile erau identice cu bărbaţii şi a încurajat cultivarea de către femeie a trăsăturilor masculine.

Conform opiniei lui Robinson, „credo-ul feminist discredita cu desăvârşire nevoile şi însuşirile feminine şi înlocuia ţelurile urmărite în mod normal de femei cu ţelurile urmărite în mod normal de bărbaţi".

O altă reacţie împotriva revoluţiei industriale, în afara celei feministe, a fost cea „victoriană". Robinson spune că femeile victoriene „s-au răzbunat" pe bărbaţi, tăgăduind că femeile ar avea dorinţe sexuale. Ele „au avut un succes uluitor în demersul de a-i convinge pe bărbaţi în general, şi chiar şi pe oamenii de ştiinţă, că frigiditatea era o trăsătură fundamentală a femeii".

Astfel, femeile feministe şi victoriene au pus dimpreună bazele nevrozei femeii moderne. „Deprecierea adevăratelor scopuri ale femeii, biologice şi psihologice, a devenit parte integrantă a educaţiei a milioane de fete americane. Treburile casnice, naşterea şi creşterea copiilor, pregătirea hranei, virtuţile răbdării, iubirii, dăruirii în căsătorie, au fost sistematic devalorizate. Viaţa dedicată căutării realizărilor specifice bărbaţilor a luat locul căutării realizărilor specifice femeilor."

DEVALORIZAREA FEMININĂ ŞI URA DE SINE

Duşmănia feministo-victoriană faţă de bărbaţi a fost lăsată moştenire de la mamă către fiică, astfel că, „pentru milioane de femei, ostilitatea faţă de sexul opus pare a fi devenit o lege naturală. Deşi multe femei moderne exprimă cu buzele năzuinţa faţă de idealul de căsătorie din dragoste şi aducătoare de rod, *adânc, în inima lor simt repulsie faţă de acest rol şi percep bărbatul ca pe o creatură fundamental ostilă lor, un veritabil exploatator al lor. O astfel de femeie nutreşte în taina inimii ei, adeseori chiar fără să o conştientizeze câtuşi de puţin, să îi ia locul, să facă schimb de roluri cu el*" (sublinierea mea).

Robinson spune că, dacă feminismul ar fi adus femeilor fericirea, acest joc ar fi meritat să fie jucat.

„Însă nu a fost aşa. Jocul acesta a adus cu el frigiditate şi stări de dezechilibru emoţional şi o rată crescută a divorţurilor, nevroze, homosexualitate, delicvenţă juvenilă şi tot ceea ce rezultă atunci când o femeie din orice societate îşi trădează adevărata sa menire."

Dr. Robinson scrie că, odată ce este îndepărtat „blocajul emoţional", instinctele naturale ale femeii îşi vor da drumul şi sănătatea i se va restabili. Acesta ar presupune în mod primordial „să îşi dea curs sentimentului de încredere faţă de soţul ei în cel mai profund sens. Aceasta ar însemna ca ea să îşi dea seama că nu are de ce să se teamă ori de ce să se împotrivească puterii lui, ci, din contră, că se poate baza pe această putere care să o ocrotească şi să-i asigure climatul necesar pentru deplina înflorire a feminităţii sale".

Pentru un orgasm profund, scrie Robinson, „excitaţia vine din actul abandonului. Există o fantastică dezlănţuire a extazului fizic în însuşi actul dăruirii tota-

le de sine, în sentimentul de a fi instrumentul pasiv în mâinile unei alte persoane..."

Pe de altă parte, femeia care manifestă neîncredere în iubirea soţului ei şi în propria sa iubire dovedeşte o atitudine „dificilă, dureroasă, frenetică" faţă de viaţă. Şi-a declarat sieşi război neîmpăcat. În pat, ea trebuie să simtă „că deţine tot timpul controlul".

Robinson percepe clitorisul ca pe un vestigiu masculin. Ea face aluzie la faptul că o femeie poate fi frigidă chiar dacă este activă din punct de vedere sexual şi iscusită din punct de vedere tehnic. Sexualitatea feminină depinde de „absoluta încredere" într-un bărbat, care permite unei femei să primească deplin şi să răspundă deplin.

Dr. Robinson spune că nu este nimic mai important în viaţă decât dragostea. Ea crede că mariajul este cheia dezvoltării umane. Puterea dragostei iradiază în lume prin această relaţie.

„Dragostea înseamnă, în cel mai profund sens, unire; unirea dintre indivizi (...). Este imboldul nostru fundamental şi cel mai profund, iar puterea pe care ne-o dă de a săvârşi binele este nelimitată (...), partenerul tău, pe care îl iubeşti, îţi devine la fel de important ca tine (...). Acesta este motivul pentru care adevărata dragoste nu duce niciodată la dominaţie ori la lupta pentru putere".

FEMINISMUL CA PROGRAM (AL ELITELOR) DE DEPOPULARE

Semnificaţia *Puterii abandonului sexual* este profundă. Obligându-le pe femei să se dezică de feminitatea lor şi să îşi asume rolul masculin, feminismul distruge mecanismul heterosexual natural al umanităţii. Milioane de femei sunt condamnate la singurătate şi la

sentimentul inutilităţii. În mod similar, bărbaţii sunt lipsiţi de rolul lor de protectori şi de susţinători şi de iubirea esenţială dezvoltării şi împlinirii lor.

Triumful unei asemenea ideologii perverse, care îşi propune să răstoarne lumea pe dos, şi suprimarea adevărului sunt semne că o forţă malefică a ajuns să conducă lumea.

După cum am arătat în altă parte, puterea monetară imorală promovează feminismul ca parte a unei agende pe termen lung de a rupe civilizaţia occidentală de tradiţia sa religioasă şi culturală şi de o înlocui cu un stat poliţienesc păgân plutocratic, aşa cum apare el descris de Orwell. Feminiştii care se opun Noii Ordini Mondiale şi globalizării sunt de fapt nişte agenţi nătângi şi prost informaţi.

EFECTUL PRIVĂRII SEXUALE ASUPRA FEMEILOR (Femeile au nevoie să fie iubite)

Trăim într-o cultură care nu recunoaşte că şi femeile au nevoie de sex la fel de mult ca şi bărbaţii, dacă nu chiar mai mult.

Conservatorilor le place să o aşeze pe femeie pe un piedestal romantic. Femeile sunt virginale şi asexuate. Feminiştii susţin că femeile nu au nevoie de bărbaţi *în nicio privinţă.*

„Femeile au fost făcute să se simtă vinovate pentru că au nevoie de bărbaţi", mi-a spus soţia mea. „Ni s-a spus că suntem slabe, co-dependente şi că ne lipseşte respectul de sine."

Băiatului meu de 15 ani de asemenea i s-a inoculat acest lucru de la televizor: „Femeile nu au nevoie de sex", a spus el. „Doar le fac bărbaţilor o favoare." Sexul şi iubirea au devenit acum două lucruri care sunt îngro-

zitor de tare luate unul drept celălalt. Pe vremea când religia era un reper, ele erau inseparabile (în cadrul căsătoriei). Însă „eliberarea sexuală" din zilele noastre a eliberat sexul de iubire. A luat locul iubirii. Milioane de femei şi de bărbaţi se comportă ca nişte dependenţi. Ei se folosesc de sex pentru a potoli o disperată tânjire după iubire, care doar ea poate aduce împlinirea.

CĂUTAREA DISPERATĂ A IUBIRII

În filmul „independent" *Răfuiala*, realizat de scenaristul şi regizorul Patrick Stettner, se analizează modul în care femeile americane au schimbat iubirea pe sterilitate, banalitate şi inumanitatea culturii corporatiste. Cu ocazia unei călătorii de afaceri, două femei înnoptează la un hotel din zona aeroportului. Stockard Channing o joacă pe Julie Styron, vicepreşedintă a unei companii, femeie de succes în vârstă de vreo 45 de ani, a cărei cea mai bună prietenă este asistenta sa. Julia Stiles o joacă pe Paula Murphy, o tipă dură, de vreo 25 de ani, „scriitoare", responsabilă de partea contabilă.

Filmul arată cum cariera a înlocuit familia pentru femei de tipul lui Styron. Feminismul a promis că femeile le vor avea pe amândouă, însă în multe cazuri nu a fost decât o crudă înşelare.

Styron este concediată fără avertizare. Însă în momentul în care imediat i se oferă o slujbă chiar mai bună, ca preşedinte al Consiliului de Administraţie, este bizar de indiferentă.

ODĂ IROSIRII ŞI FRUSTRĂRII

Aflându-se la barul hotelului cu Styron, Murphy îl recunoaşte pe Nick Harris, responsabil, într-o corporaţie, cu recrutarea de personal de înaltă calificare, care a violat-o pe cea mai bună prietenă a sa în urmă cu câţiva ani la o petrecere a unei frăţii. Murphy îl ademeneşte în apartamentul lui Styron şi îi pune tranchilizante în băutură.

După ce acesta îşi pierde cunoştinţa, cele două femei se dedau la o orgie a urii asupra trupului lui inconştient. Îl dezbracă, îl acoperă cu desene graffiti obscene, îl mânjesc cu sânge şi îl lovesc. Este limpede că ambele femei detestă bărbaţii. Murphy mărturiseşte că, de fapt, ea este cea care fusese violată.

Însă mai târziu reiese că Nick este violator doar în imaginaţia ei. Styron află că el nu a fost niciodată în oraşul în care ar fi avut loc presupusul viol.

Bărbaţii sunt „violatori" deoarece ei nu le oferă femeilor iubirea şi confirmarea feminităţii lor, de care ele au atâta nevoie. Aceasta este sursa resentimentului faţă de bărbaţi şi a sentimentului de ură de sine. Feminiştii mai întâi îi fac pe bărbaţi şi pe femei incompatibili; apoi exploatează frustrarea şi mânia femeilor.

„CE VREA FEMEIA?"

Freud nu a fost în stare să răspundă la această întrebare în pofida „celor treizeci de ani de investigaţie a sufletului femeiesc".

„Nevasta din Bath" a lui Chaucer ştia răspunsul: *Femeia vrea să fie iubită*. Ar face orice pentru iubire, chiar dacă asta ar însemna să devină o feministă.

Ceea ce vrea ea cu adevărat este ca acel bărbat pe care ea îl respectă să o iubească şi să îi fie fidel şi devotat.

Multe femei occidentale sunt astăzi disfuncţionale deoarece li se livrează mesaje contradictorii. Societatea le spune să fie „puternice şi independente", numai că

bărbaţilor nu le plac astfel de femei. Comportamentul lor este masculin şi îi face pe bărbaţi să se simtă redundanţi. Femeile fac ceea ce societatea le spune să facă; şi, cu toate acestea, ele nu obţin aprobarea masculină pe care o aşteaptă şi de care au nevoie.

Femeile sunt iubite *atunci când îşi pun soţul şi copiii mai presus de ele.* Ţine de feminitate să intri într-un con de umbră. Bărbaţii iubesc aceste femei, deoarece ele sunt dispuse să devină parte din ei.

CUM AR TREBUI SĂ SE PETREACĂ O ÎNTÂLNIRE ROMANTICĂ

Un prieten de-al meu, care este singur, a descris astfel o întâlnire romantică tipică. El vorbeşte despre serviciul lui şi aşteaptă admiraţie şi respect. Ea vorbeşte despre serviciul ei şi aşteaptă admiraţie şi respect de la el. A doua oară nu se mai văd. (Deja au început competiţia.)

NU acesta este modul în care heterosexualii stabilesc o relaţie. La o întâlnire, bărbatul se dezvăluie pe el însuşi, precum şi viziunea sa asupra vieţii. Ea decide dacă îl găseşte interesant sau nu. Dacă da, îl acceptă şi îl încurajează. În căsătorie, ea îşi demonstrează iubirea, oferindu-i încrederea pentru ca el să poată purta de grijă intereselor ei.

Şi el îi va arăta admiraţie, sperând a-i câştiga bunăvoinţa şi acceptarea. E adevărat, şi el vrea ca ea să fie o femeie capabilă şi plină de succes. Dar această recunoaştere şi susţinere va veni mai târziu.

Toate organizaţiile care au izbutit sunt ierarhice. În familia heterosexuală bărbatul este capul. Dacă vrei să o distrugi, promovează egalitatea. După cum a spus cineva, „doar un monstru are două capete".

CAPCANA FEMINISTĂ

Poate suna aiuritor, dar politicienii noştri, media şi educatorii într-adins sabotează societatea. Feminismul, ca şi părintele său, comunismul, neagă într-un mod nefondat şi arogant diferenţele dintre sexe; de pildă, faptul că bărbaţii au de zece ori mai ridicat nivelul testosteronului decât femeile.

Există peste 900 de programe de „Studii pentru femei" în Statele Unite, în cadrul cărora un impresionant număr de tinere femei sunt învăţate cum să îşi nege feminitatea. Conform cărţii *Problemele feminismului: o introducere în studiile pentru femei*, feminitatea este „un control mental patriarhal". „Cele mai uşor de manipulat sunt cele ce nu ştiu că sunt sclave." Cine şi-a dat girul pentru această îndoctrinare în disfuncţia lesbiană?

Societatea heterosexuală s-a aflat sub atac psihologic susţinut pentru a se pune capăt căsătoriei şi familiei şi pentru a stagna dezvoltarea personală şi socială. Feminismul subminează căsătoria, încurajându-le pe femei să îşi nege feminitatea şi să îi conteste pe bărbaţi.

Femeile feminine sunt caracterizate de altruism. Ele nu sunt prădătoare. Ele nu sunt ucigaşe. Ele sunt uşor vulnerabile. Cum reacţionează bărbaţii la acestea? Dorind să le poarte de grijă şi să le ocrotească. Acesta este felul de a iubi al bărbaţilor. Şi exact această iubire este râvnită de femei.

În *Răfuiala*, ambele femei au devenit prădătoare. Drept urmare, ele îi urăsc pe bărbaţi, nu mai mult însă decât se urăsc pe ele însele. Le este necesară iubirea unui bărbat pentru a se putea reîndrăgosti de ele.

BIKINI VERSUS BURKA
Destrăbălarea femeilor americane

Pe peretele meu, am o fotografie cu o femeie musulmană înveşmântată într-o burka.

Alături de ea, am o fotografie cu o participantă la un concurs de frumuseţe din America, îmbrăcată cu nimic altceva decât cu un costum de baie.

Una dintre ele este în totalitate ascunsă de public; cealaltă este complet expusă. Aceste două extreme spun multe despre ciocnirea aşa-numitelor „civilizaţii".

Femeia, prin rolul ei, se află în inima oricărei culturi. Războiul din Orientul Mijlociu are drept miză deposedarea arabilor de petrolul lor, de religia şi de cultura lor, prin schimbarea veşmântului burka cu bikini.

Nu sunt expert în condiţia femeii musulmane şi iubesc frumuseţea femeii prea mult ca să mă fac apărătorul burkăi. În schimb, apăr nişte valori pe care burka le simbolizează, din punctul meu de vedere. Pentru mine, burka reprezintă consacrarea femeii soţului şi familiei sale. Doar ei sunt cei care o pot vedea.

Burka afirmă intimitatea, exclusivitatea şi importanţa sferei domestice.

Femeia musulmană se concentrează pe căminul ei, pe „cuibul" ei, în care copiii sunt născuţi şi crescuţi. Ea este cea care „face casa", rădăcina care susţine viaţa spirituală a familiei, ea purtând de grijă şi ocupându-se de educaţia copiilor ei, şi oferindu-i soţului refugiu şi sprijin.

Prin contrast, iat-o pe regina americană a frumuseţii, proptindu-se semeţ practic goală, doar cu bikini pe ea, înaintea milioanelor de oameni aflaţi în faţa televizoarelor. O feministă, în teorie, îşi aparţine doar ei înseşi. În practică, paradoxal, ea este proprietatea publicului. Ea nu aparţine nimănui şi tuturora. Ea îşi vinde

trupul celui mai bun ofertant. În permanenţă se scoate pe ea însăşi la licitaţie.

În cultura Americii, modul de estimare a valorii unei femei este *sex-appeal*-ul ei. (Şi, cum această calitate se depreciază uşor, ea este nevrotic obsedată de înfăţişarea sa şi permanent chinuită de problemele de greutate.)

Ca adolescentă, modelul ei de primă mărime este Britney Spears, o cântăreaţă a cărei prestaţie pe scenă se aseamănă unui strip-tease. De la Britney, ea învaţă că va fi iubită doar pentru sex. Astfel, ea învaţă să prefere aventurile erotice şi să nu pretindă să fie curtată cu răbdare şi iubire. Ca urmare, până la soţul ei, o cunosc mai întâi duzini întregi de bărbaţi. Îşi pierde inocenţa, care constituie o mare parte din şarmul ei. Devine dură şi calculată. Fiind incapabilă să îşi investească încrederea în cineva, este incapabilă să iubească şi să primească sămânţa soţului ei.

DIFERENŢELE DINTRE SEXE

Personalitatea feminină are ca trăsătură fundamentală relaţia afectivă dintre mamă şi bebeluş, caracterizată prin purtarea de grijă şi sacrificiul de sine. Natura masculină are ca trăsătură fundamentală relaţia dintre vânător şi pradă, caracterizată prin agresiune şi raţiune.

Feminismul o învaţă pe femeie că este oprimată, deoarece este feminină, şi că ar trebui să imite comportamentul masculin. Rezultatul: o femeie confuză, agresivă şi arborând în permanenţă un aer sfidător.

Acesta este, desigur, scopul ingineriei sociale a Noii Ordini Mondiale: acela de a submina identitatea sexuală şi de a distruge familia, pentru a crea o disfuncţie socială şi personală. În *Minunata lume nouă*, femei-

le nu sunt sub nicio formă cele care fac „cuibul" ori zămislesc copiii. Ele devin nişte creaturi castrate, autonome, care se dedau sexului pentru pura plăcere fizică, nu pentru iubire sau procreaţie.

La o conferinţă de presă, Donald Rumsfeld a spus că femeile şi tineretul de naţionalitate iraniană sunt ţinuţi sub controlul poruncilor mollahilor. El a sugerat faptul că Statele Unite ar trebui să îi elibereze cât mai repede. Dar de ce ar trebui să o facă? Ca să ajungă sub influenţa unui model ca Britney Spears? Ca să poarte fără jenă pantaloni cu talia joasă, gen „uită-te la chiloţeii mei"? Ca să deprindă masturbarea reciprocă care în America e socotită a fi sex?

A fi părinte este culminaţia dezvoltării umane[16]. Este momentul când finalmente ne dăm examenul de maturitate şi devenim procreatori cu Dumnezeu prin zămislirea şi ocrotirea unei noi vieţi.

Noua Ordine Mondială nu vrea ca noi să atingem acest nivel al maturităţii. Pornografia este substitutul căsătoriei. Trebuie să rămânem încremeniţi locului: singuri, obsedaţi de sex şi îndrăgostiţi până la narcisism de noi înşine.

Nu se doreşte ca noi să avem o viaţă „intimă" permanentă. Nu se doreşte ca noi să ne afirmăm adevărata noastră identitate feminină ori masculină. Se vrea să rămânem însinguraţi, inconştienţi de identitatea noastră, năuciţi de muncă, dependenţi de cultura şi de producţia de masă în formarea caracterului nostru.

Această mentalitate este extrem de distructivă mai ales pentru femeie. Atracţia sa sexuală este o funcţie a fertilităţii sale. Dacă fertilitatea sa se diminuează, asemenea se petrece cu forţa ei de seducţie. Dacă o femeie îşi dedică perioada în care este în floarea vârstei

[16] Din perspectivă ortodoxă, culminaţia dezvoltării umane este sfinţenia. Şi, mai importantă decât creşterea fiilor trupeşti, este creşterea fiilor duhovniceşti [n.ed.].

trudei de a deveni „independentă", este foarte probabil să nu îşi mai găsească niciodată un partener permanent.

Împlinirea şi fericirea sa personală pe termen lung constă în a face din căsătorie şi familie prima ei prioritate.

Feminismul este o altă crudă înşelăciune a Noii Ordini Mondiale, care a dus la dezmăţul femeii americane şi a devastat civilizaţia apuseană. A ruinat vieţile a milioane de oameni şi reprezintă o ameninţare letală pentru islam.

Nu vreau să apăr burka, ci doar unele valori pe care aceasta le reprezintă, mai ales consacrarea femeii viitorului ei soţ şi familiei, precum şi modestia şi demnitatea pe care acest fapt le presupune.

Burka şi bikini reprezintă două extreme. Soluţia este de găsit undeva la mijloc.

PRETINZÂND IUBIREA
Cum derapează căsătoriile

„O să-ţi dau una peste fund", mi-a spus soţia. „O să începi să plângi ca o fetiţă!"

Chiar şi spuse în joacă, acestea tot vorbe de ceartă sunt.

Era duminică seara şi treceam pe lângă o şcoală de arte marţiale Jiu Jitsu. Soţia mea îşi imagina cum îşi va lua centura neagră şi mă va învăţa ea minte. Adeseori este foarte supărată duminica, deoarece o petrec cu fiul meu.

De ce femeile, când au senzaţia că nu sunt iubite, se comportă în aşa fel încât nu îţi vine să le mai iubeşti? Afişează o mină de persoane independente şi impun

bariere. Nu mai au nevoie de tine. Feminism în miniatură.

Prima mea reacţie a fost: „Bine, am înţeles. Fă ce vrei. De parcă mi-ar păsa".

Apoi am realizat că exact aşa încep căsniciile să derapeze. Femeile pretind iubire, iar dacă bărbaţii nu răspund la apel, ele se supără. Pe urmă bărbaţilor li se face lehamite. Este un cerc vicios.

A trebuit să înăbuş conflictul din start.

Când am ajuns acasă mi-am îmbrăţişat soţia.

„Uite ce e, nu poţi pretinde să fii iubită. Nu mă sensibilizează atitudinea asta."

„Nu transforma totul într-o problemă de iubire. Ai răbdare, fii mai flexibilă şi ai încredere. Asta mă sensibilizează."

„Poţi să fii oricât de independentă vrei atunci când e vorba despre slujba şi interesele tale. Dar când este vorba despre mine, tu trebuie să te supui. Tu îmi aparţii mie."

Mă credeţi sau nu, este ceea ce dorea ea să audă.

O femeie adevărată este făcută în aşa fel încât să poată renunţa la „spiritul de independenţă" şi să devină una cu bărbatul pe care îl iubeşte.

Această viziune nu este populară deoarece, de decenii, feminiştii au declarat că femeile trebuie să fie egale şi independente. Dacă sunteţi fericiţi într-o căsnicie clădită pe baze feministe, vă felicit. Însă, dacă fericirea maritală pare să vă ocolească, cugetaţi la ceea ce am spus.

Feminismul este fundamentat pe nişte idei politice care ignoră şi sfidează natura umană.

Majoritatea femeilor sunt prin firea lor pasive. Ele vor să fie *posedate* şi *folosite* pentru un scop care să merite. Tind să cred că ele vor *mai mult* control din partea soţilor lor, nu mai puţin. Sentimentul de „neglijenţă" vine din faptul că simt că nu este nevoie de ele, din punct de vedere sexual şi nu numai.

Bărbaţii au fost condiţionaţi să nu mai conducă şi să nu mai emită cereri. Ei au fost învăţaţi să fie „şmecheri", să se înfunde într-un fotoliu şi să nu aibă niciun fel de scop în viaţă. Femeile îşi pierd interesul faţă de astfel de bărbaţi.

Femeile sunt teribile în zilele noastre; bărbaţii nu mai ştiu cum să le abordeze. Dar dinamica esenţială nu s-a schimbat. Ea se referă la faptul că bărbatul trebuie să o convingă pe femeie ce anume vrea *el*.

Desigur, e mai simplu atunci când ceea ce vrea el corespunde cu ceea ce face ea. În general, femeile vor mai mult decât sex ocazional. Majoritatea vor o familie.

Îmi place grozav că în privinţa soţiei mele nu am un set constant de aşteptări. Cu alte femei, aveam întotdeauna senzaţia că le puteam anticipa reacţiile.

O femeie îi arată unui bărbat că îl iubeşte supunându-i-se. Nimic nu face un bărbat mai fericit decât o femeie docilă[17].

O femeie nu va fi iubită tot timpul pentru felul în care arată, deoarece totul este trecător, sau pentru realizările ei. Nu aceasta este iubirea. Noi iubim oamenii care se sacrifică pentru noi. Aceasta ne dovedeşte că ne iubesc.

Şi bărbaţii se sacrifică muncind pentru a-şi susţine familiile şi pentru a le oferi iubire şi o anumită direcţie în viaţă. Fericirea nu este de găsit decât în iubire, nu în căutarea propriilor interese. Iubirea înseamnă sacri-

[17] Autorul reia o idee la care ţine mult, dar care, privită din punct de vedere ortodox, este greşită. Soţul şi soţia sunt parteneri, ei dialoghează, nu este o relaţie de tip stăpânitor – supus. Femeia i se supune bărbatului ei doar în ceea ce Îi este bineplăcut lui Dumnezeu, nu este o slugă care ascultă orbeşte poruncile stăpânului [n.ed.].

ficiul de sine. Fiinţele umane sunt făcute să poarte de grijă una alteia.

Pe plan sexual, femeile sunt atrase de puterea masculină, bărbaţii de vulnerabilitatea feminină. Pornografia abundă de fapte ce celebrează păcatul desfrânării.

FEMEILE SUNT „DE NESTĂPÂNIT"
A venit vremea să redevenim bărbaţi

Bărbaţii moderni le văd pe femei drept „răzbunătoare, însetate de putere, ţintind către devirilizarea bărbaţilor şi obsedate de performanţele lor sexuale", concluzionează un studiu recent, realizat de ediţia franceză a revistei *Elle*.

Studiul, care s-a bazat pe grupuri de discuţie a câte 12 bărbaţi, a aflat că francezii cred că femeile sunt de nestăpânit. Ei se simt subestimaţi din cauza standardului din ce în ce mai ridicat pe care femeile îl pretind de la ei şi năuciţi de cererile de a adopta trăsături feminine, neîncetând în acelaşi timp să rămână întrucâtva virili.

Grupul compus din bărbaţi cu vârste cuprinse între 20 şi 25 de ani simţea că femeile „consumă şi abuzează bărbaţii din punct de vedere sexual", iar revista i-a caracterizat pe aceştia ca fiind „subjugaţi şi efeminaţi".

Cât de tare au decăzut francezii! Am văzut recent filmul clasic din 1968 al lui Truffaut, *Sărutări furate*, şi m-am minunat de iubita lui Antoine Doinel, Christine. Este atât de irezistibil de nostimă, de graţioasă şi drăguţă. Franţuzoaicele erau printre cele mai stilate şi mai feminine din lume, justificând reputaţia ţării într-ale iubirii.

Bineînţeles, nemulţumirea francezilor este universală. Am primit recent acest e-mail de la un tânăr american care se întreabă dacă femeile nu au devenit cumva „sociopate".

„Par să nu le pese de alţii şi «o rup cu tine» destul de abrupt", îmi scrie el. „Încep să râdă şi îţi spun verde-n faţă: «Aşa e felul meu»."

I-am răspuns acestui tânăr: „Nu le mai acorda atenţie acestor femei nebune. Cheia ar fi să nu renunţi la puterea ta pentru a dobândi iubirea. Nu trebuie să faci niciun fel de compromis. Continuă să cauţi până găseşti o femeie care ascultă de tine şi te răsplăteşte cu loialitate şi dragoste". Mi-a răspuns: „Uau, nu m-am gândit la aşa ceva. Mulţumesc!"

E timpul să redevenim bărbaţi. Este timpul să dăm de ştire femeilor că, dacă vor cu adevărat o relaţie cu un bărbat, dacă vor să aibă o familie, atunci trebuie să facă ascultare de soţii lor. Altfel, sunt binevenite să fie colege de cameră cu „bărbaţii eliberaţi" sau să devină lesbiene.

Diferenţa esenţială dintre masculin şi feminin poate fi rezumată astfel: femeia îşi cedează puterea pentru a dobândi iubirea bărbatului. Aceasta este esenţa feminităţii. Atunci când bărbaţii îşi cedează puterea pentru a dobândi iubirea, se transformă în femei. Bărbaţii oferă iubirea pentru a dobândi puterea.

Greşeala fatală a atitudinii bărbaţilor este acceptarea falsei presupuneri şi nemulţumiri venite din partea feminismului cum că ei nu tratează femeile ca pe nişte „egale".

INGINERIA SOCIALĂ

Recent, 20 de absolvenţi de liceu au făcut o vizită la un departament cu profil ştiinţific al unei universităţi

locale. Nouăsprezece dintre aceştia erau de sex feminin. Pornind de la acest fapt, preşedintele departamentului a ridicat la o şedinţă a facultăţii următoarea problemă:

„Şaptezeci la sută dintre studenţii noştri sunt femei", a spus el. „Iar bărbaţii din departamentul meu sunt în mare parte studenţi străini. Avem nevoie de un program de discriminare pozitivă care să îi vizeze pe bărbaţii albi."

Propunerea preşedintelui a fost întâmpinată cu o linişte jenantă de către restul comitetului şi nu a fost nici măcar discutată.

Nu vă amăgiţi. Există o politică deliberată de inginerie socială care este autoritaristă şi sinistră. Niciodată nu a fost supusă votului. Organizaţiile finanţate de Rockefeller o impun statului, guvernelor provinciale şi universităţilor.

Feminiştii au spus că vor egalitate, dar aceasta este o viclenie tipic comunistă. A fost un mod de a-şi pune acoliţii la putere şi de a domina societatea. Agenda secretă este de a distruge familia nucleară. Femeilor care îşi dedică anii înfloririi lor clădirii unei cariere le va fi mai greu să devină mai târziu soţii şi mame. Bărbaţii cărora li se interzice accesul la universităţi nu vor deveni capi de familie. Discriminarea împotriva bărbaţilor albi are ca scop şi vlăguirea caracterului european din America.

M-am plimbat pe coridoarele universităţii şi am văzut femei în halate albe de laborator, plictisite şi privind în gol printre uşile întredeschise, întrebându-se probabil de ce trebuie să memoreze ele nişte formule în loc să îşi asculte instinctele naturale şi să aibă copii. Ca şi alţi oameni traşi pe sfoară de comunişti, ele vor fi lăsate în aer în cazul unei crize economice, rămânând fără cariere şi neavând nici familie.

DE CE ÎŞI PIERD BĂRBAŢII INTERESUL FAŢĂ DE FEMEI

Bărbaţii castraţi nu pot iubi

Emisiunea informativă principală de vineri, „20/20", a postului de televiziune *ABC*, a avut ca temă de dezbatere „cel mai mare secret al mariajelor americane". „Aproximativ 20% din cuplurile americane nu întreţin relaţii sexuale", a intonat moderatoarea emisiunii, Barbara Walters. „Nu femeile sunt acelea care nu vor sex, după cum v-aţi aştepta, ci bărbaţii!"

Programul era centrat pe două cupluri. În ambele cazuri, controlul mental feminist era de vină pentru problema lor, dar emisiunea TV nu voia să recunoască asta.

Un bărbat era căsătorit cu o femeie atrăgătoare având vârsta de 30 de ani şi ceva, care, în plus, se mai îndeletnicea şi cu strip-tease-ul. Reporterul John Stossel credea că aceasta făcea ca indiferenţa soţului să pară şi mai uluitoare. Terapeuta pe probleme conjugale a emisiunii, Michele Weiner-Davis, a ignorat această posibilă explicaţie a impotenţei bărbatului.

Grupul de discuţii feminist afirma că sexualitatea unei femei este similară cu a bărbatului şi, ca atare, ea o poate folosi pentru a se distra (sau o poate vinde). Conform acestei mentalităţi lesbiene, reacţia masculină faţă de acest tip de femei este considerată irelevantă.

Vă propun să vă schimbaţi cu totul perspectiva asupra acestei situaţii. Este limpede că soţul acestei femei este impotent, deoarece el este încornorat. Sexul este un act de posesiune. Soţul nu o poate poseda pe femeia sa, deoarece ea se dăruieşte la sute de alţi bărbaţi în fiecare zi. Ea, în acest mod, face parte din *viaţa lor*. Cum poate acest bărbat să mai aibă vreun strop de respect faţă de sine? Nu-i de mirare că nu îşi poate impune puterea.

O femeie înfloreşte în contextul unei căsnicii fericite. În ciuda a ceea ce spune feminismul, majoritatea femeilor vor să aparţină unui singur bărbat, soţului lor.

CEL DE-AL DOILEA CUPLU

În acest caz, soţia are obiceiul de a critica şi cicăli.

„Nu pot fi eu însumi", spune bărbatul. „Calc permanent pe ouă."

Femeia îşi demasculinizează soţul. El contrabalansează conducând un Harley şi oferindu-se voluntar la departamentul local de pompieri.

Terapeuta sugerează femeii să se oprească din cicălit, iar bărbatului să asculte. Ea nu a observat că bărbatul răspunde doar *după ce femeia începe să ţipe*.

Bărbaţii sunt sensibilizaţi de vulnerabilitatea femeii, nu de puterea ei. După cum am spus mai înainte, iubirea heterosexuală presupune schimbul dintre putere şi iubire. Bărbaţii vor putere. Femeile vor iubire. Femeia cedează şi îi permite bărbatului să o protejeze şi să o posede.

UN EXEMPLU

În 2003, un tânăr israelian a murit apărându-şi iubita de un palestinian înarmat cu un cuţit. Poliţia a spus că el a absorbit loviturile cu trupul lui, într-un sfârşit prăbuşindu-se deasupra iubitei sale, care a scăpat nevătămată din punct de vedere fizic.

Tânărul acesta a făcut sacrificiul suprem. A fost supremul act de dragoste.

În mod instinctiv, bărbaţii protejează ceea ce le aparţine. Însă feministele nu aparţin niciunui bărbat şi au mare grijă să îşi declare în fiecare clipă independenţa. Dacă ai fi căsătorit cu o asemenea femeie, ţi-ai sacrifica viaţa pentru ea? Dacă societatea ţi-ar pune copiii sub autoritatea ei, ai muri pentru ei?

Răspunsurile au implicaţii mai ample. Ai sprijini-o dacă ar avea anumite neputinţe? Ai face o muncă neplăcută zi după zi pentru a-ţi ajuta copiii? Dacă nu, ar mai avea vreun rost să îţi dai viaţa pentru ţara ta? Este limpede că feminismul lezează contractul social, care prin natura sa este heterosexual.

Dacă vrei să atragi atenţia unui bărbat, dă-i putere. Un bărbat nu se va sacrifica pentru o femeie sau o familie care nu îi aparţin, care nu sunt parte din el.

PENISUL SIMBOLIZEAZĂ PUTEREA

În filmul *The crying game* (1992), regizorul Neil Jordan a surprins experienţa bărbatului modern: la un moment dat, protagonistul descoperă că iubita sa are penis. El fuge din cameră, icnind, şi vomită.

În contrast, majoritatea imitatoarelor de femei de astăzi (adică feministele) sunt din punct de vedere anatomic femei. Încurajând tinerele femei să fie „puternice şi independente", feminismul le-a echipat cu un falus mental.

Au devenit bărbaţi şi i-au făcut pe bărbaţi redundanţi. Apoi, ele încearcă să îi oblige pe bărbaţi să le iubească, de parcă aceştia ar fi păpuşile lor pe care să le mânuiască după bunul lor plac.

În realitate, puterea unei femei constă în a fi *fără penis*, adică în a fi *tot* ceea ce un bărbat nu este. Cu alte cuvinte, ea nu trebuie să fie agresivă, puternică, dinamică, musculoasă şi ambiţioasă. Unii bărbaţi slabi sunt atraşi de femei „dinamice", însă de fapt ei se află în căutarea propriului sine.

Puterea feminină constă în persuasiune mai degrabă decât în forţă. O femeie adevărată se bazează pe autoritatea morală şi pe puterea ei de atracţie: frumuseţe, graţie, şarm, iubire şi devotament. Aceste femei sunt foarte rare şi la mare căutare.

Bărbaţii şi femeile sunt diferiţi. Jonathan Swift a remarcat faptul că femeilor le place să fie flatate, în schimb bărbaţii se simt stânjeniţi. Aceasta se petrece deoarece bărbaţii sunt activi prin natura lor, iar femeile pasive. Universul este susţinut în echilibru de principii pozitive (active) şi negative (pasive). Căsătoria este calea prin care heterosexualii realizează acest echilibru.

BĂRBAŢII TREBUIE SĂ PREIA CONTROLUL

Un bărbat mi-a spus că, după ce lucrase toată ziua la renovarea casei, îi era teamă că soţia sa va „exploda" dacă o va întreba de ce nu spălase măcar vasele.

Un australian mi-a scris recent: „De prea multă vreme, de teamă să nu par autoritar, le-am făcut pe iubitele mele să se simtă nesigure, nespunându-le ce voiam de fapt".

Bărbaţii ar trebui să restabilească rolul de conducător şi să se debaraseze de femeile cărora nu le place această perspectivă. Sunt mulţi peşti în mare care muşcă momeala. Cu răbdare şi tărie de caracter, unele feministe pot fi salvate. Restul „peştilor" pot fi aruncaţi înapoi în mare.

În general vorbind, bărbaţii trebuie să îşi dea seama ce vor să facă cu viaţa lor. Ai putea să Îl întrebi pe Dumnezeu ce plan are El cu viaţa ta. Apoi stabileşte rolul pe care vrei să îl joace soţia ta şi caută o femeie care ar fi fericită să facă ceea ce îi propui tu.

Este ceea ce vor de fapt şi femeile. Ele sunt atrase de bărbaţi dinamici, pe care nu îi pot controla. El trebuie să aibă o viziune sănătoasă asupra vieţii, în care ea să fie valorificată şi preţuită pentru contribuţia adusă.

RECURGÂND LA CÂINI, PENTRU A AVEA O FAMILIE
Iubirea face viaţa dulce

„Înainte, oamenii îşi luau câini pentru copiii lor", a observat soţia mea. „Acum şi-i iau *în locul* copiilor."

„Şi în locul soţilor şi soţiilor", am adăugat eu.

Căsătoria şi familia au fost subminate prin ingineria socială feministă. Oamenii recurg la adopţia unui câine pentru a dobândi dragoste şi sentimentul unei familii.

Acum o lună l-am adoptat pe „Raffi", un căţel de un an, metis de Spaniel şi Labrador, de la adăpostul de câini fără stăpân. Soţia mea dintotdeauna a avut un câine. Nu mi-am dat seama cum aceştia pot crea imediat o atmosferă de familie. L-am ales pe Raffi deoarece nu lătra şi nici acum n-o face. Doar scheaună şi priveşte necăjit atunci când vrea ceva.

A AVEA UN CÂINE ÎNSEAMNĂ CĂ NU MAI EŞTI LUP SINGURATIC

Câinii sunt animale de haită. Ei vânează împreună şi îşi ţin duşmanii la distanţă. Au un simţ înnăscut pentru ierarhie şi o solidaritate de grup pe care noi am uitat-o.

Lui Raffi îi place să fie cu mine tot timpul. Stă de veghe când plec şi este în extaz când mă întorc. Îl hră-

nesc şi am grijă de el. Sare în sus şi mă pupă pe obraz. Câţi oameni sunt atât de fericiţi când ne văd?

Când neglijez să mă plimb cu el, nu se îmbufnează şi nu se mânie. Când, într-un sfârşit, mă ocup de el, nu spune: „Era şi timpul. Vreau zece minute în plus". E pur şi simplu fericit că ieşim afară.

Nu mai suntem un cuplu fără copii. Suntem o haită de lupi acum. Casa este bârlogul nostru. Câteva oase sunt împrăştiate pe covor. Raffi doarme sub patul nostru. Uneori sforăie ori mârâie ori scheaună în somn. Când aude un zgomot afară, o zbugheşte să investigheze problema.

Am devenit o familie. Raffi este copilul nostru. Discutăm despre alimentaţia lui. Îi cumpărăm jucării şi îl scoatem la plimbare. Îl răsfăţ cu oase.

FIECARE BĂIAT AR TREBUI SĂ AIBĂ UN CÂINE

Să fi avut mai demult un câine m-ar fi învăţat să fiu însoţitor de bord şi m-ar fi pregătit să fiu tată şi soţ. Înveţi să iubeşti o fiinţă care este totalmente diferită de tine. Înveţi că atunci când nevoile fundamentale sunt împlinite, natura are grijă de restul. A fi însoţitor de bord este simplu.

Înveţi că există o parte a vieţii lui pe care o împărtăşeşte cu tine (afecţiunea) şi că este o parte care îi aparţine doar lui şi care este intimă (tăvălirea prin mizerie, îngroparea oaselor, adulmecarea, alungarea pisicilor şi a rozătoarelor). Raffi îmi cizelează instinctele de părinte. Mă încântă fericirea lui, vitalitatea, blana lui neagră, strălucitoare. Îi admir viteza şi graţia. El este „Seabiscuit"-ul căţeilor.

Îl dresez să îmi asculte comenzile, pentru ca astfel să îl pot scăpa de necazuri. L-am pus la punct ca să nu

mai scheaune la noi şi l-am deprins ca, atunci când îl asmut, să pună pe fugă alţi câini. Raffi ştie că îl iubesc. Îl bat pe spate, îl îmbrăţişez şi îl laud. „Nu se mai fabrică câini ca tine, Raffi. Au aruncat matriţa."

Cam aşa ar trebui să se comporte un tată. El îşi pregăteşte copiii pentru viaţă. El îşi impune viziunea şi voinţa. El îi învaţă valorile, disciplina de sine şi le dă ţinta spre care să tindă. Le câştigă încrederea prin exemplul său, prin tăria sa de caracter şi prin cinstea sa. Îi laudă şi îi asigură că sunt merituoşi.

Câinii, femeile şi copiii au câteva lucruri în comun. Ei au nevoie să aparţină cuiva. Au nevoie de un cămin. Au nevoie să fie conduşi, iubiţi, să li se poarte de grijă şi să li se repartizeze responsabilităţi. În mod similar, bărbaţii au un puternic simţ de a ocroti fiinţele pe care le iubesc. Am fost crescuţi să credem că, „dacă iubeşti ceva, trebuie să îi dai libertate. Dacă este al tău, se va întoarce. Dacă nu se va întoarce, înseamnă că niciodată nu ţi-a aparţinut".

Este un nonsens. Este necesar să îţi asumi responsabilitatea faţă de fiinţele care depind de tine. Este un fapt demn de un bărbat. Nu eşti prietenul lui. Eşti stăpânul lui. *Dacă iubeşti ceva cu adevărat, nu îl supui riscului.* E mai bine să înţelegi aceasta înainte de a fi prea târziu.

FEMINISMUL LE LIPSEŞTE PE FETE DE DRAGOSTEA TATĂLUI

Fetele au nevoie de validare

Majoritatea fetelor nu sunt iubite aşa cum se cuvine de către taţii lor. Din această cauză, ca femei se simt nesigure, nu au încredere în bărbaţi şi simt că trebuie să fie independente. Nu pot relaţiona din punct de vedere sexual şi căsătoriile lor sfârşesc adeseori în di-

vorţ. Fiicele lor continuă acest cerc vicios cauzat de lipsa tatălui din viaţa lor.

Aceasta este concluzia pe care Victoria Secunda o trage în cartea ei, *Femeile şi taţii lor: impactul sexual şi romantic pe care îl are primul bărbat din viaţa ta* (1992). Se bazează pe interviuri cu 150 de fiice, 75 de taţi şi duzini de specialişti.

Deoarece nu este cadru universitar, Secunda a scris o carte onestă şi folositoare. Deoarece este feministă, cartea a trecut de cenzura feministă şi a fost bine primită. Este o ironie, deoarece feminismul este în mare parte răspunzător pentru pierderea tatălui şi pentru consecinţele implicite pe care ea le prezintă.

TAŢI ŞI FIICE

Fetele îşi formează idealul romantic masculin pornind de la relaţia pe care o au cu tatăl lor. „Când voi creşte mare, voi găsi un bărbat atât de dulce, de bun şi de blând ca tăticul meu?" - este felul în care exprimă această mentalitate o femeie (p. 105).

O fetiţă de trei anişori vrea să se mărite cu tăticul ei. Un bun tată o ajută să înţeleagă că aparţine altcuiva şi că el o pregăteşte pentru viitorul ei soţ. Dar, dacă el pleacă, idealizarea tatălui ei se poate diminua în timp.

Ataşamentele romantice ale femeilor sunt „imagini în oglindă" ale felului în care au relaţionat cu taţii lor pe vremea când erau fetiţe. Adeseori, ele repetă instinctiv ceea ce au experiat în copilărie. Ele încearcă să reînvie imaginea copilăriei, vor să aibă şansa de a-şi rescrie istoria afectivă.

Fetiţele simt că au nevoie de încuviinţarea şi de iubirea tatălui lor. Acestea sunt pentru ele precum sunt soarele şi apa pentru o floare.

O femeie a spus: „Ori de câte ori mă îngrijoram dacă voi avea vreodată vreun iubit, tata obişnuia să râdă şi să îmi spună: «Îţi arde de glume? O să fie nevoie să îi gonesc cu un băţ. Numai să vezi». Modul în care aborda problema mă făcea să am o părere bună despre mine... Cred că dacă taţii nu ar face nimic în plus faţă de aceasta, şi tot ar fi un lucru măreţ".

O altă femeie spunea: „Tatăl meu m-a făcut să am încredere în mine. Îmi amintesc că mama mi-a spus cândva: «Să nu îţi etalezi inteligenţa; băieţii nu te vor plăcea». Tata a replicat: «Aiurea! Va cuceri băieţi mai isteţi»".

Aceste femei în mod firesc au sentimente pozitive faţă de bărbaţi şi sunt în stare să îşi găsească parteneri care să se asemene tatălui devotat din copilăria lor. Un bărbat care îşi caută o parteneră merge la sigur dacă alege o femeie care are o bună relaţie cu părinţii ei, şi mai ales cu tatăl ei.

FEMEI „FĂRĂ DE TATĂ"

Şi invers, dacă o femeie are un tată „cu probleme", ea este supusă riscului. Dacă nu are un tată iubitor şi de nădejde, ea se poate simţi nedemnă de a fi iubită şi aleasă de un bărbat care să se poarte frumos cu ea. Ea ar putea să refuze cu totul iubirea unui bărbat.

Aceste femei adeseori încearcă să dobândească iubirea devenind prematur active sexual. Alteori, ele se tem a se descoperi altora în intimitatea lor. Simptomul cel mai obişnuit este „neputinţa de avea încredere, de a crede că un bărbat nu o va părăsi".

Secunda spune că femeile ai căror taţi au fost absenţi din punct de vedere emoţional sau fizic în timpul copilăriei lor au adeseori probleme de a ajunge la orgasm. Evident, o femeie trebuie să ştie cum să îşi dăru-

iască încrederea sa pentru „a-şi da curs trăirilor". Femeile care au avut taţi absenţi simt că nu au rădăcini şi că nu aparţin nimănui. Se închid în ele însele şi de regulă au relaţii instabile. „Majoritatea acestor fiice tind să îi supună testelor pe bărbaţii din viaţa lor prin declanşarea de certuri, căutarea cu boldul a defectelor, teama permanentă de a nu fi abandonate ori inventarea de motive pentru a renunţa chiar ele la relaţie."

O altă caracteristică este teama de a nu se putea întreţine sau de a fi dependente financiar de un bărbat. Acesta este punctul în care intervine feminismul.

„Se pare că ele, cu cât primesc mai puţină atenţie masculină în perioada copilăriei, cu atât mai mult par să se identifice cu bărbaţii şi să îi imite, ascunzându-şi sentimentele, preferând flirtul ocazional şi tachinarea lipsită de implicare emoţională profunzimii sufletului feminin."

Fiind respinse de taţii lor, femeile s-au masculinizat. Este un mod de a-şi aduce *tăticul* înapoi. S-au transformat în lucrul de care duc lipsă.

Cu alte cuvinte, un bun tată afirmă feminitatea înnăscută a fiicei sale, spunându-i cât de frumoasă şi de inteligentă este. Dar, dacă el este absent, ea compensează, devenind masculină. Aceasta inevitabil va compromite viitoarea sa relaţie cu bărbaţii.

ORIGINILE FEMINISMULUI

Feminismul este o formă de autoperpetuare a pierderii tatălui. Scopul lui este acela de a „răsturna patriarhatul". Cuvântul îşi are originea în cuvântul latin „pater", adică „tată".

Multe lidere ale celui de-al doilea val al feminismului sunt produsele unor cămine destrămate. „Tatăl meu nici măcar nu a existat vreodată ca prezenţă în via-

ţa mea... Nu îi păsa de noi", spunea Marilyn French, autoarea *Războiului împotriva femeilor*.

„Tatăl meu trăia în California", a spus Gloria Steinem. „Nu suna, dar primeam scrisori de la el şi îl vedeam probabil o dată sau de două ori pe an."

Germaine Greer: „Tatăl meu a decretat destul de devreme că viaţa din casa noastră era aproape de nesuportat. (...) I-a dat mamei şansa de a-şi tiraniza copiii şi de a se folosi de ajutorul lor pentru a-l lipsi cu totul de drepturi pe tata." (Din Susan Mitchell, *Figuri emblematice, sfinte şi dive: Conversaţii intime cu femei care au schimbat lumea*, New York: Harper Collins, 1997.)

PRĂPĂDUL PRODUS DE FEMINISM

De la asaltul celui de-al doilea val al feminismului din anii '60, rata divorţurilor s-a triplat. Aproape 50% dintre femeile albe care s-au căsătorit la acea vreme au divorţat. Prin contrast, cu doar o singură generaţie mai înainte (prin anii 1940), doar 14% au trecut prin divorţ.

Între 1970 şi 1992, proporţia copiilor născuţi în afara căsătoriei a sărit de la 11% la 30%. Un studiu care a urmărit 1000 de copii provenind din părinţi divorţaţi din 1976 până în 1987 a revelat că jumătate dintre aceştia nu îşi văzuseră tatăl în anul anterior. Feminismul este o boală care se autoperpetuează, influenţând dezvoltarea psihologică şi fericirea femeilor.

TATĂ-FIICĂ: O PARADIGMĂ HETEROSEXUALĂ

În zilele noastre, bărbaţii şi femeile sunt ţinuţi într-o stare de fixaţie infantilă, încremeniţi în faza curtării. Dacă oamenii se lasă ademeniţi de mirajul

aşa-zisei distracţii şi sunt însetaţi de sex, este mai simplu să le vinzi produse şi să îi controlezi.

Mass-media ne încurajează să devenim obsedaţi de sex şi să amânăm căsătoria şi familia pe o perioadă nedefinită. Când eşti căsătorit, sexul îţi este la îndemână şi devine mai puţin important.

Tinerii sunt învăţaţi să judece femeile după înfăţişarea lor şi să ignore calităţi mai importante. Media îi face pe bărbaţi să creadă că femeile frumoase sunt supraumane şi de neatins. Poate că ideile de mai jos vă vor fi de folos.

De vreme ce femeile îşi formează idealul de bărbat sub influenţa tatălui lor, fie că acesta a fost prezent ori absent, poate că bărbaţii ar trebui să fie mai „asemănători unui tată" în abordarea femeilor. În mod tipic, femeile îi aleg pe bărbaţii care sunt cu cinci ani mai în vârstă, deoarece ele caută să reclădească familia pe care au avut-o, în care soţul să ofere sentimentul de securitate psihică şi afectivă insuflat de un tată.

Bărbaţii ar trebui să caute femei mai tinere, care să îi admire. În loc de a gândi în termenii atracţiei sexuale, bărbaţii ar trebui să întemeieze relaţii pe termen lung, care să ducă la căsătorie. Aceasta oricum îţi oferă mai multe satisfacţii personale decât sexul ocazional.

Chiar dacă au avut sau nu taţi, femeile au nevoie de soţi care să le confere sentimentul de securitate, să le ocrotească, şi să le dea sens vieţii. Bărbaţii ar trebui să se pregătească pentru acest rol privitor la soţie şi copii. Acesta este etalonul după care bărbaţii întotdeauna s-au măsurat pe ei înşişi şi după care femeile încă îi mai măsoară.

Dacă femeile sunt în căutarea unei persoane cu alură de tată, oare bărbaţii tânjesc după o mamă? Posibil. Numai că nu e ceva sănătos. Mulţi bărbaţi vor o femeie-ca-o-fiică, adică pe cineva care să le arate loialitatea, încrederea, inocenţa pe care o fată le simte pentru

tatăl ei. Un bărbat vrea să fie confirmat în autoritatea sa de soţ şi tată, nu să fie dădăcit ca un copil.

Bineînţeles, un bărbat vrea ca soţia sa să fie puternică, sofisticată şi capabilă, deoarece aceste calităţi o fac mai dezirabilă ca parteneră. Dar ea ar trebui să îşi păstreze câteva însuşiri de fiică, pe care el le găseşte atât de atractive. Când o femeie se lasă cu deplină încredere să fie condusă de soţul său, se poate concentra mai bine pe latura sa feminină. O ajută să îşi păstreze tinereţea şi forţa de seducţie până la o vârstă înaintată.

Responsabilitatea unui tată este să construiască în sufletul fiicei încrederea în bărbaţi şi să o pregătească pentru un bărbat. Aceasta înseamnă a o confirma în identitatea ei sexuală ca parteneră atrăgătoare pentru viitorul ei soţ. Evident, dacă un tată trece dincolo de linie faţă de fiica sa, va distruge acea încredere şi îi va ruina viaţa.

CONCLUZIE

În decursul vieţii mele, imaginea tipică a tatălui a suferit transformări uriaşe, de la respectabilul Robert Young din *Taţii ştiu cel mai bine* la prostănacul de Homer Simpson. Acest fapt nu este o coincidenţă sau „un semn al vremurilor", ci reflectă programul unui război psihologic sofisticat, menit să-i efemineze pe bărbaţi şi să degradeze şi să destabilizeze societatea.

Oamenii care stăpânesc şi conduc planeta vor ca noi să nu devenim fiinţe mature, în stare să înţelegem adevărul. Principalul lor instrument este mass-media, care face ca mişcări ca feminismul să pară a fi apărut spontan.

O relaţie sănătoasă între tată şi fiică în cadrul unei familii nucleare este esenţială pentru dezvoltarea psihologică a femeii şi pentru fericirea ei de mai târziu. În

pofida pretenţiilor sale, feminismul le dezavantajează pe femei, lipsindu-le tocmai de aceste lucruri esenţiale.

Vreau să mă fac bine înţeles şi să clarific faptul că, indubitabil, femeile sunt egale cu bărbaţii în ceea ce priveşte dreptul lor la demnitate şi la împlinirea personală. Numai că feminismul nu are nimic de-a face cu aceste lucruri. El răspândeşte o dereglare de dezvoltare, care distruge societatea prin atacarea celulei societăţii, familia nucleară.

Disfuncţia creată de distrugerea familiei a generat o clasă prădătoare de feminişti profesionişti: politicieni, educatori, scriitori, oameni ai legii, avocaţi, consilieri şi profesionişti pe probleme de sănătate. Această clasă devine masa de votanţi ai elitelor. Şi în acest mod este ţinută omenirea într-un stadiu de fixaţie infantilă.

Este timpul ca bărbaţii să iasă în faţă şi să ia frâiele în mâini. Şi noi suferim de lipsa tatălui. Însă există un tată pe care Îl putem cunoaşte. Mă refer la Dumnezeu. Noi suntem făcuţi după chipul Său, iar chipul Său se află în sufletele noastre. Bărbat în latină se numeşte „vir", şi are aceeaşi rădăcină cu „virtutea". A deveni bărbat adevărat este la fel de simplu cu a face ceea ce este *drept*.

AUTOCONTROLUL
Stăpânirea impulsului sexual masculin

La vârsta de 12 ani, în anul 1961, am văzut filmul *Spartacus*. Într-o scenă, camera era focalizată pe chipul lui Kirk Douglas privind-o pe Jean Simmons în timp ce aceasta îşi dădea jos rochia. Chipul lui era plin de uimire şi de înfiorare, strălucind de o lumină mistică ce părea să emane din trupul ei gol, lumină ce venea de fapt de la foc.

Scena aceasta mi-a lăsat o impresie profundă ca şi băiat ce mă aflam în pragul pubertăţii.

Cultura noastră masonică păgână (cunoscută şi sub numele de „modernă") ne programează să ne închinăm cultului sexualităţii sub forma unei tinere femei fertile.

Iubirea romantică este surogatul nostru de religie. Actul sexual este un sfânt sacrament. Sexul este considerat experienţa cea mai plăcută şi mai profundă pe care viaţa o are de oferit.

Mi-am făcut abonament la revista *Playboy* şi am devorat nuduri cu adoraţia lui Kirk Douglas. Ca atare, am judecat femeile în mod primordial în funcţie de forţa lor de atracţie sexuală, în vreme ce toate celelalte erau pentru mine invizibile. Am echivalat dorinţa sexuală cu iubirea, şi iubirea cu religia. În esenţă, am devenit disfuncţional, incapabil să relaţionez cu femei adevărate.

Versul subversiv al lui Paul Simon din *Cântecul lui Kathy* (1965) a devenit imnul generaţiei noastre: *„Aşa că am ajuns să mă îndoiesc/De tot ce socoteam a fi adevărat,/Mi-am pierdut orice credinţă,/Unicul adevăr pe care îl cunosc eşti tu"*.

Am fost învăţaţi să ne simţim „alienaţi" în societate şi să căutăm împlinirea în poveşti de iubire. Fiind dezrădăcinaţi de contextul nostru istoric şi spiritual, ni s-a spus că viaţa nu are sens, aşa că am început să îl căutăm în sex.

„O adevărată erotomanie s-a răspândit pretutindeni în civilizaţia noastră", scria Francis Parker Yockey în 1948. Aceasta este „identificarea «fericirii» cu iubirea sexuală, ţinută la mare preţuire, înaintea căreia orice onoare, datorie, patriotism şi închinare a Vieţii unui scop mai înalt trebuie să treacă în umbră" (*Imperium*, p. 297).

Acest mesaj nu s-a schimbat, ba mai mult, s-a generalizat. Zeiţa păgână este folosită pentru a vinde orice, de la telefoane mobile la asigurări. Într-o reclamă TV, spune ea, „chiar şi eu sufăr de constipaţie", de parcă ar fi supranaturală.

Şi, de parcă nu ar fi îndeajuns, în ultima vreme s-a metamorfozat într-o amazoană belicoasă, nerăbdătoare să se răzbune pentru secolele de închipuită oprimare. Drept urmare, ea este ori o inabordabilă de gheaţă, ori o dezmăţată în perpetuă căutare de plăcere.

Aceşti factori au otrăvit relaţiile dintre bărbat şi femeie. Suntem temători şi nu putem stabili o legătură permanentă. Mulţi bărbaţi s-au îndreptat către pornografie, care a devenit o industrie multimiliardară şi o distracţie naţională.

PROCREAŢIE SAU RECREAŢIE?

În *Republica* lui Platon, Socrate spune că, la o vârstă înaintată, atunci când într-un final şi-a pierdut impulsul sexual, s-a simţit ca şi cum „ar fi fost eliberat din ghearele unei fiare sălbatice".

Sexul nu este nicidecum ceva care să devină o obsesie de-o viaţă. Este parte a stadiului curtării şi a procreării. Noi suntem făcuţi să ne căsătorim tineri, să avem copii şi să depăşim într-o oarecare măsură faza activităţii sexuale. Scopul nostru, ca oameni, este să ne concentrăm energia pe lucruri mai importante.

În cazul bărbaţilor, ei trebuie să îşi stăpânească impulsul sexual, nu să fie ei stăpâniţi de el (sau de femei). Cum fac bărbaţii aceasta dacă nu pot găsi o parteneră compatibilă?

După câte se pare, cei mai mulţi se masturbează şi mulţi folosesc pornografia ca ajutor. Multor bărbaţi nu le-ar mai fi capul la altceva dacă nu ar elibera tensiunea

în acest mod. Însă, după cum mi-a scris recent un adolescent: „Dacă simt nevoia să mă uit la poze, atunci nu prea mai simt nevoia să o fac". El se concentra să îşi stăpânească impulsul sexual, nu să caute plăcerea. Masturbându-se din două în două zile, putea fi „imperturbabil" în preajma fetelor.

PORNOGRAFIA HARDCORE: UN DELICT AL URII NEAMENDAT

Dacă o ţeavă ar revărsa murdărie pe străzile noastre, am opri-o. Însă pornografia hardcore face aceasta la nivel psihic şi la scară mult mai mare şi, într-un anume fel, ne simţim neputincioşi.

Un graffitti cu svastica ori epitetul „cioroi" sunt considerate „delicte ale urii", însă faptul că milioane de bărbaţi primesc zilnic oferte ofensatoare pe e-mail pentru mărirea penisului ori pentru a o vedea pe Sue-cea-de-14 ani fiind sodomizată este considerat „libertate de exprimare".

Pornografia hardcore este antiumană. Aceasta este ură. Din nefericire, tot ceea ce este interzis capătă o importanţă nepotrivită. Mi-ar plăcea ca bărbaţii curioşi să vadă despre ce este vorba şi să se dezguste, să se plictisească.

Este o diferenţă între pornografia hardcore, care este anostă şi bolnavă, şi nuditatea feminină savuroasă, care este un substitut temporar. Cheia este să depăşim această fază. Substitutul temporar nu ar trebui să devină o permanenţă. Nu ar trebui să împiedice găsirea unei partenere.

Pornografia ne face să vedem femeile doar prin latura strict sexuală şi, în mod evident, aceasta afectează felul în care le tratăm şi felul în care ele ne răspund.

O ALTĂ OPŢIUNE

Bărbaţii şi femeile se înjosesc atunci când caută sexul doar ca o relaxare fizică. Să fim sinceri cu noi. Majoritatea dintre noi ne-am înjosit.

Noua Ordine Mondială se centrează pe problema: „Este viaţa umană sacră ori suntem nişte simple animale?"

Noua Ordine Mondială vrea să ne arate că suntem o turmă care poate fi condusă, înrobită, ori chiar sacrificată.

Rezistenţa începe de acasă. Opuneţi-vă frontal manipulării. Să încetăm să ne mai uităm la femei ca la nişte obiecte sexuale. Să umanizăm sexul înţelegând că el îşi are locul într-o relaţie pe termen lung, relaţie care este condusă de bărbat.

Sexul este ritualul sacru de creaţie. Bărbatul îşi plantează sămânţa, care conţine esenţa sa, codul său genetic. Femeia o primeşte şi face să crească această sămânţă care va deveni o făptură capabilă de a-L cunoaşte pe Dumnezeu.

Să căutăm camarade potrivite nouă şi nu partenere de sex. Aceasta ne-ar scuti de o mulţime de greutăţi, de suferinţa respingerii şi de timp irosit. Femeile ar deveni mai uşor de abordat şi mai deschise.

SUBLIMAREA

A fi bărbat cere o disciplină spirituală. Înseamnă să te străduieşti să te porţi astfel încât să nu îţi trădezi idealurile şi să evoluezi în plan moral. Să ne surprindem în momentele când privim cu poftă la o femeie. Este o mare diferenţă între această atitudine şi a admira o femeie cât este de atrăgătoare, de frumoasă şi de plină de graţie.

A ne comporta cum se cuvine cere însă o voinţă puternică. Noi suntem produsul gândurilor noastre. Gândul este părintele faptei. Trebuie să ne controlăm gândurile şi stimulii pe care îi lăsăm să ne impresioneze. Un cunoscut de-al meu nu practică masturbarea foarte des. „Pentru ce să aţâţ focul?" mi-a spus el. Îşi păzeşte mintea de gânduri de desfrânare şi se concentrează asupra unor lucruri mai interesante[18].

Aceasta se numeşte sublimare. Prodigiosul scriitor american Upton Sinclair (1878-1968) a scris în *Autobiografia* sa (1962):

„Mi-am păstrat castitatea cu preţul unui efort emoţional uriaş... Ce am primit în schimb? Am câştigat intensitate şi putere de concentrare; aceste elemente ale plămădirii mele au fost rodul străduinţei de a mă împotrivi ispitei.

M-am deprins să lucrez paisprezece ore pe zi, studiind ori dedicându-mă operei de creaţie, deoarece numai ţinându-mă astfel ocupat puteam izgoni din suflet tânjirea după o femeie. Am recitat din «Înţelepciunea lui Solomon»: *Cel ce îşi stăpâneşte duhul este mai de preţ decât cuceritorul unei cetăţi*" (p. 46).

Conform părerii lui Sinclair, precum şi învăţăturilor din multe religii, energia îşi are originea în puterea spirituală.

„Imaginaţi-vă pe cineva care are o grămadă de bani şi slujitori şi haine de lux dacă ar putea să fie la fel de fericit ca mine! Imaginaţi-vă pe cineva care se îmbată cu whisky dacă ar putea fi copleşit de beţia poeziei, a muzicii, a apusurilor şi a văilor pline de trifoi!"

Vizitaţi minunatul site al lui Julian Lee *www.celibacy.org* şi veţi afla o bogăţie de informaţii şi

[18] Oricum, practicată rar sau des, masturbarea tot păcat este. Raritatea săvârşirii unui păcat nu îl *neutralizează* [n.ed.].

un izvor de inspiraţie despre cum abstinenţa poate face bărbaţii mai puternici.

CONCLUZIE

Impulsul sexual masculin este o puternică forţă creativă, care trebuie să fie controlată şi canalizată. Putem face aceasta prin apăsarea şi apoi eliberarea uşoară a frânei. Fiecare bărbat este diferit şi trebuie să îşi găsească propria reţetă.

Sclavia începe la nivel mental. Ne putem împotrivi dacă nu suntem controlaţi prin sex.

ANGOASĂ
Bărbaţii nu trebuie să presteze

Mulţi bărbaţi perfect sănătoşi se pare că folosesc medicamente de „îmbunătăţire a performanţei", care chipurile au ca scop doar rezolvarea disfuncţiei erectile.

Unii dau mărturie: „E ca şi cum ai avea un ciocan pneumatic între picioare" şi „Poţi lovi cu bâta cât e noaptea de lungă".

Şi pentru a continua metafora cu baseball-ul, pun şi eu întrebarea: Asta nu înseamnă a trişa? Nu este ca şi cum ai folosi steroizi pentru a marca?

Aceşti bărbaţi ar trebui trataţi ca eroi ori ca impostori? Simt femeile că au fost cu un bărbat real sau cu un vibrator natural?

Aceste medicamente automatizează totalmente un act care deja a devenit prea impersonal şi mecanic. Sunt, într-adevăr, necesare?

Un tânăr din cercul meu de cunoscuţi mi-a povestit cum Viagra i-a anihilat frica de a nu putea presta.

Eu nu cred că bărbaţii ar trebui să se simtă obligaţi să presteze. Nu aceasta dă măsura unui bărbat. Ce bizar vestigiu de pe vremea zilelor când eram primate!

Bărbat devii atunci când slujeşti unui ideal mai înalt, nu când eşti în stare să menţii o erecţie.

O erecţie indică gradul unei excitaţii, precum acul de la manometru. Nouăzeci de grade arată interesul acut; 170 de grade sugerează că ceva este greşit. Femeia ori relaţia pot fi în mod egal de vină.

În experienţa mea, reacţia femeii constituie un factor major. Excitaţia şi dragostea oglindită pe faţa unei femei sunt cel mai puternic declanşator.

Dacă pe manometru apare indicaţia de 170 de grade, este absolut necesar să rezolvăm problema, nu să dereglăm reacţia normală a corpului.

Trăim într-o epocă în care suntem minţiţi în permanenţă. Vrem să ne minţim şi noi pe noi înşine?

CONFESIUNEA UNUI CITITOR

Un cititor care se semnează „Bud" a povestit că el a început să folosească Viagra după cel de-al doilea divorţ al său.

„Am aflat, spre totala mea încântare, că femeile sunt uşuratice. Foarte uşuratice! [Doar că] inima, sufletul şi trupul meu nu erau aidoma majorităţii femeilor pe care le întâlneam. DAR, de vreme ce eram «Bărbat», socoteam că «Aveam nevoie de o femeie» şi, în plus, «Trebuia» să o satisfac.

Ei bine, Viagra a reuşit să îmi clarifice acea latură a mea, care îmi sugera, prin faptul că nu funcţiona, că eu de fapt nu «Aveam nevoie» de sex.

Aici intervine partea bizară în istorioara asta despre Viagra. Da, aveam într-adevăr o erecţie fantastică, da, izbuteam să-mi satisfac uluitor şi partenera, numai că, după vreun minut sau două de sex, mă plictiseam.

Exact aşa cum am spus, chiar eram plictisit rău de tot, şi complet neimplicat, şi mi se părea că toată trebuşoara asta nu avea niciun rost.

Aşa că, pentru a-mi stimula atenţia, am folosit, desigur, băuturi alcoolice şi m-am dedat la perversiuni.

Am încercat să îmi păstrez treaz interesul pentru a vedea «ce aş putea să o provoc să facă». Răspunsul a fost că «totul», aşa precum americancele moderne sunt dispuse să facă. Însă acest fapt nu mi-a schimbat nicicum starea de plictis.

Preferam să ascult muzică. Mi-era mai drag să mă gândesc la copiii mei şi la cât de dor îmi era de ei ori îmi făcea mai mare plăcere să mă plimb.

Şi toate acestea le simţeam în perioada în care experiam «formidabilul sex facilitat de Viagra»! Numai că nu era nici pe departe formidabil! Din contră, îmi crea o stare de tristeţe!

Aşa se face că pentru mine Viagra a avut un rol de deşteptător, întrucât m-a ajutat să devin mai conştient de trupul meu şi de nevoile mele. Categoric, sexul nu se afla printre aceste nevoi ale mele."

SEXUL ESTE SUPRAESTIMAT

Trăim într-o cultură care percepe sexul ca pe o experienţă mistică, necesară împlinirii noastre ca persoane. În filme, actul sexual apare ca un sfânt sacrament.

De ce se petrece aceasta? Cultura modernă occidentală are un caracter masonic. Pe bancnota de un dolar se află piramida, simbolul francmasoneriei, aceasta fiind la bază un cult păgân al sexualităţii. Suntem spălaţi pe creier să credem că sexul are vreo valoare intrinsecă, că este necesar identităţii, sănătăţii noastre etc.

Suntem cumva iniţiaţi în mod secret în nişte practici sexuale oculte înjositoare?

Fără iubire, sexul nu este cu nimic mai bun decât masturbarea. Sexul, în ocult-ura noastră, înlocuieşte dragostea şi familia. Scopul ultim este acela de a dizolva familia şi de a crea o societate de anonimi care se masturbează reciproc, care nu pot stabili relaţii durabile unii cu alţii.

A trecut multă vreme de când am citit romanul lui Aldous Huxley, *Minunata lume nouă*, însă aceste droguri îmi amintesc de SOMA, un drog utilizat pentru a abate atenţia maselor de la realitatea înrobirii lor.

În prefaţă, Huxley scrie: „Pe măsură ce libertatea politică şi economică scade, libertatea sexuală tinde să crească proporţional, iar dictatorul ar face bine să încurajeze această libertate (...), îi va ajuta pe supuşii săi să se împace cu servitutea, care va deveni soarta lor".

SEXUL ŞI AVENTURILE ROMANTICE – O PEDALARE ÎN GOL
Elitele exploatează şiretlicul firii

La vârsta de 57 de ani, nu mai sunt în perioada efervescenţei tinereţii. Mă refer la cerinţele firii. Nu mi se mai cere să procreez un copil.

Cunosc aceasta deoarece impulsul meu sexual nu mai este ceea ce a fost odată. Pot „presta", dar nu mai simt nevoia atât de tare. Departe de a mă alarma, din contră, mă simt uşurat.

Cum ceaţa hormonală se evaporă, am momente de limpezime pe care aş vrea să le petrec cu prietenii mei mai tineri tratând problema sexului şi a aventurilor de dragoste.

După instinctul de conservare, impulsul de reproducere este instinctul nostru cel mai puternic.

Majoritatea bărbaţilor nu îşi dau seama cum, frecvent, cad exact în plasa acestui instinct. Când se simt atraşi de o femeie, rareori cugetă: „Da, este chemarea firii, instinctul de a zămisli".

În loc să cugetăm aceasta, rămânem fascinaţi, dacă nu chiar copleşiţi de un sentiment de veneraţie înaintea oricărei tinere seducătoare (adică aflată la vârsta fertilităţii), neţinând cont nici de caracterul ei, nici de personalitate, talent ori inteligenţă. Bărbaţii o învestesc cu un mare mister şi, de regulă, ea nu îi corectează.

Ca în cazul multor altor lucruri pe care le idolatrizăm, comentariul scriitoarei Gertrude Stein despre Oakland: „Nu este niciun acolo, acolo", se aplică şi de această dată. Firea ne întinde o cursă şi cultura de masă o exploatează.

Jung a spus că atunci când Dumnezeu este renegat, oamenii îşi creează falşi dumnezei. În locul lui Dumnezeu, illuminaţii ne livrează o falsă religie, acea a sexului şi a iubirii romantice, pe care ne-o vâră în cap prin filme şi prin muzica în vogă. Sexul nu are nimic mistic; primordial, se axează pe funcţia de procreare.

Nouăzeci la sută din ceea ce numim noi „iubire" este de fapt atracţie sexuală. Avem sădit în firea noastră foamea, ca să ne putem hrăni, pofta, ca să ne putem înmulţi. Acesta este motivul pentru care rar ne simţim atraşi de femeile trecute de perioada în care pot deveni mame.

Iubirea romantică este o formă de idolatrie. Graţie controlului naşterilor, pornografiei, sexul a devenit distracţia sterilă a maselor şi o formă de dependenţă.

O femeie ocupă un loc marginal pentru un bărbat care îşi vede de treaba lui, iar femeile în subconştient ştiu asta. Ele evită bărbaţii care le pun pe un piedestal.

Hiperbolizarea romantică a femeii cauzează bărbaţilor fixaţie infantilă. (De aceea media le conferă femeilor putere şi le idealizează.) Orice bărbat care crede

că o anumită femeie are ceva fără de care el nu poate trăi este destinat să rămână un copil.

Un bărbat tânăr ar trebui să îşi aleagă o femeie care să îl ajute să îşi atingă scopurile. Ideal ar fi ca unul dintre aceste scopuri să fie întemeierea unei familii. Copiii reprezintă prelungirea noastră firească; ei ne proiectează în viitor. Ei sunt ofranda noastră către Dumnezeu, un Act de Credinţă. Un tânăr ar trebui să îşi găsească o femeie care îl completează şi cu care este uşor să îţi duci viaţa.

Femeile, în subconştientul lor, vor bărbaţi care să Îi slujească lui Dumnezeu. Bărbaţii (şi femeile) au fost creaţi ca să Îi slujească Lui. Îl cunoaştem pe Dumnezeu împlinindu-I voia, slujindu-L prin faptele noastre. Femeile Îl slujesc pe Dumnezeu slujindu-le copiilor şi soţilor lor, primind în schimb iubire şi preţuire din partea lor. Când femeile se slujesc pe ele însele, sfârşesc în singurătate şi amărăciune.

ERODAREA CIVILIZAŢIEI

Semnul distinctiv al unei civilizaţii este îngrădirea sexului în sfera iubirii şi a căsniciei. Acest fapt umanizează sexul şi încurajează întemeierea familiilor, care sunt esenţiale sănătăţii societăţii.

Alternativa o constituie „dragostea liberă", în care bărbatul este un câine, iar femeia hidrantul. Toată viaţa mea am fost învăţat că sexul pentru pura plăcere are valoare şi profunzime, că înfrânarea sexuală cauzează nevroză, că orgasmul are încărcătură mistică etc. Woody Allen a rezumat astfel: „Printre toate experienţele sterile, sexul este cea mai bună dintre ele".

Să încadrăm acest conflict într-o perspectivă istorică. Relativ recent, cu 45 de ani în urmă, moravurile noastre sexuale erau guvernate de principii religioase.

În 1960, încă mai persista stigmatul asupra copiilor ilegitimi. Nu intenţionez să îndemn la defăimarea nimănui, dar adevărul este că acest stigmat a fost anulat de o puternică forţă, hotărâtă să distrugă instituţia familiei.

Vociferăm împotriva statutului femeii din Arabia Saudită, însă în Chicago, la anul 1912, o femeie putea fi amendată dacă îşi etala prea mult picioarele. Ben Hecht îşi aminteşte că poliţia aresta femei dacă „fumau ţigări, mergeau la cumpărături fără corset, (...) vorbeau vulgarităţi, (...) purtau salopete ori pantaloni scurţi, se sărutau în public, purtau pălării bărbăteşti, stăteau singure la cafenea ori consumau băuturi într-o cârciumă, conduceau un automobil fără a fi însoţite de un bărbat, se machiau prea strident ori îşi tundeau prea scurt părul" (*Un copil al secolului*, p. 47).

Aceste cuvinte ne amintesc de faptul că civilizaţia noastră a fost întemeiată pe valori creştine. Aceste interdicţii erau extreme şi se impunea corectarea lor, dar este cert că ele aveau o bază sănătoasă. Scopul lor era acela de a forma femeile pentru rolul de soţii şi mame, ferindu-le de a fi transformate în obiecte sexuale. Fiind lipsite de rolul lor natural, multe femei tinere se află acum în criză.

Forţe oculte ne iniţiază treptat în cultul sexului fără ştirea noastră. „Secular" este echivalentul lor pentru „satanic". Libertatea pe care o trâmbiţează este eliberarea de disciplina de sine, necesară pentru a urma modului de vieţuire pe care l-a sădit în noi Creatorul şi pentru a ne dezvolta în mod sănătos şi fericit.

Până ne vom trezi la conştientizarea faptului că omenirea se află în strânsoarea unei puternice forţe satanice, vom rămâne fără de apărare. Inginerii sociali de la vârf duc un război nedeclarat împotriva societăţii. Prin subminarea rolurilor sexuale, prin separarea sexului de căsătorie şi de procreaţie, ei speră să ne distragă

atenţia, să ne degradeze, să ne sedeze şi, într-un final, să ne controleze.

ARTA FEMINITĂŢII, PE CALE DE DISPARIŢIE
Fascinanta feminitate

„Feminitatea este o calitate gingaşă şi duioasă care transpare în înfăţişarea, purtarea şi firea unei femei. O femeie feminină este o icoană a blândeţii şi a delicateţii. Sufletul ei emană dulce supunere şi o anume dependenţă faţă de bărbaţi, faţă de grija şi ocrotirea lor. Nimic din ea nu pare bărbătesc, nici agresivitatea masculină, nici spiritul de competiţie, nici eficienţa, neînfricarea ori puterea."

Cartea lui Helen Andelin, *Fascinanta feminitate*, este una subversivă în Noua Ordine Mondială deoarece susţine diferenţele inerente dintre sexe şi legile de bază care guvernează căsnicia.

O asemenea carte nu ar fi fost niciodată publicată astăzi. Faptul că mai este încă disponibilă se petrece deoarece a apărut cu 40 de ani în urmă şi s-a vândut în 2 milioane de exemplare.

Dacă ai vreo îndoială cu privire la identitatea ta sexuală, îţi recomand *Fascinanta feminitate*. Este potrivită deopotrivă bărbaţilor şi femeilor. De asemenea, recomand cartea *Fascinanta fată*, pentru femeile singure, precum şi cartea scrisă de soţul ei, *Bărbatul de oţel şi catifea*, pentru bărbaţi.

Nu spun că ar trebui să trataţi acest model ca pe o evanghelie ori că este valabil pentru toţi. Reprezintă însă o paradigmă nemuritoare a heterosexualităţii, care funcţionează. Fiecare cuplu este, desigur, diferit. Alegeţi ceea ce vi se potriveşte şi ignoraţi restul.

Feminitatea şi masculinitatea sunt o artă, se aseamănă interpretării la pian. Trebuie să o deprinzi. Trebuie să avem o bază de cunoştinţe înainte de a fi în stare să improvizăm.

Oamenii sunt foarte maleabili. Societatea este ţinta unei îndelungi campanii a urii ce doreşte să degradeze şi să discrediteze heterosexualitatea. Violenţa domestică şi violul sunt trâmbiţate pentru a le face pe femei să se teamă de bărbaţi, să respingă feminitatea şi să devină masculine. Distrugerea familiei a fost dintotdeauna scopul elitei financiare pentru a controla lumea.

FUNDAMENTUL FEMININITĂŢII

Andelin spune că fericirea unei femei depinde de devotamentul şi iubirea de-o viaţă întreagă a soţului ei. Cartea sa le învaţă pe femei cum să fie atrăgătoare pentru bărbaţii lor, cum să fie *feminine*.

Andelin spune că nu este absolut necesar ca femeile să fie frumoase, ci ele trebuie să fie feminine. „Însuşeşte-ţi un fel de a fi feminin prin accentuarea diferenţelor dintre tine şi bărbaţi, nu a similitudinilor. De vreme ce felul de a fi masculin este puternic şi greoi, al tău trebuie să fie gingaş, delicat şi diafan. Aplică-l în modul în care păşeşti, vorbeşti, gesticulezi şi te mişti."

Eu încă îmi mai amintesc de o fată care a închis dulapul de la bucătărie cu o mişcare din şolduri. Aceasta s-a petrecut cu 37 de ani în urmă, pe când eu aveam 20!

Atunci când Andelin spune că o femeie feminină nu trebuie să fie niciodată „crudă, vulgară, aspră, autoritară ori critică", devine limpede că sexul frumos a fost înadins degradat şi schilodit de media. „Se cuvine ca vorbirea ta să reflecte tandreţe, răbdare, iertare, îngăduinţă şi iubire."

Cea dintâi prioritate a unei soţii este soţul ei şi, mai apoi, copiii. Astfel, o femeie singură va lucra asupra ei spre a se pregăti pentru viitorul ei soţ şi a copiilor ei cât de mult posibil. Să nu fie dezmăţată.

Soţiile tind să îşi pună cariera, prietenii, părinţii, succesul şi modul în care arată înaintea grijii pe care o poartă soţului lor. „Dacă eşti o femeie de carieră care ai izbutit, păstrează bine ordinea priorităţilor", scrie Andelin. „Fă-l pe soţul tău să ştie, prin cuvintele şi faptele tale, că el este pe locul întâi."

Rolul primordial al unei femei este să fie soţie, mamă şi gospodină. Rolul bărbatului este de a călăuzi, ocroti şi întreţine familia. Aceasta nu înseamnă că femeile nu pot avea cariere sau că bărbaţii nu pot găti ori schimba scutece.

Un bărbat are nevoie să simtă că este nevoie de el şi că prin rolul său este mai bun decât femeia. Dacă ea devine independentă, el îşi poate pune sub semnul întrebării intenţiile şi sentimentele sale faţă de ea, deoarece „sentimentele lui de dragoste izvorăsc în parte din nevoia ei de a fi protejată, ocrotită şi de a i se purta de grijă".

O femeie ar trebui să îl accepte pe soţul ei aşa cum este el şi să nu încerce să îl schimbe. Mândria şi libertatea lui sunt inviolabile. Ea ar trebui să îşi centreze atenţia pe calităţile lui, iar el se va schimba firesc, ca răspuns la felul ei de a se purta.

Părerile despre cartea lui Andelin sunt fie pozitive, fie negative. Un pastor a scris pe Amazon: „Am dat aproape 250 de cópii ale acestei cărţi femeilor pe care le-am consiliat în ultimii 5 ani. În această perioadă de timp, nu am văzut pe niciuna dintre ele să îşi îmbunătăţească viaţa familială, străduindu-se să îndeplinească ceea ce femeile ar trebui să facă într-o căsnicie".

Multe femei consideră această carte perimată şi hilară. Unul din punctele discordiei este că Andelin le

sfătuieşte pe femei să recurgă la o drăgălaşă bosumflare de copil atunci când sunt supărate pe soţul lor. O mulţime de femei găsesc că această atitudine este degradantă. Însă, în practică, majoritatea bărbaţilor răspund pozitiv când autoritatea lor nu este direct contestată.

Andelin poate fi demodată ici şi colo, dar principiile de bază sunt expuse corect. Să le adaptăm.

Femei frumoase se găsesc pe toate drumurile, însă femeile feminine sunt din ce în ce mai rare. După părerea mea, blugii sunt simbolul virusului unisex. Femeile feminine nu ar trebui să poarte niciodată blugi.

Lumea suferă de pierderea calităţilor feminine: încredere, modestie, graţie, candoare, seninătate, tandreţe, răbdare şi iubire jertfelnică. Tânjirea după acestea se află de fapt dincolo de obsesia masculină faţă de sexul pornografic. Bărbaţii caută, în mod subconştient, feminitatea şi iubirea care să îi echilibreze. Spiritul masculin neliniştit caută un liman liniştit.

PRECIZAREA NEVOILOR PROPRII
Iubirea se bazează pe dependenţă reciprocă

O NOUĂ RECLAMĂ A FIRMEI STAPLES surprinde groaznica stare a femeii moderne „independente".

Ea înfăţişează o tânără feministă tipică în tot adevărul ei.

Undeva în sălbăticie, ea escaladează o stâncă golaşă de peste 300 metri.

Îi sună telefonul şi un coleg de serviciu îi spune că au câştigat un contract.

Ea telefonează la Biroul Central al Firmei Staples şi cere să fie întocmit un raport până miercuri. Acestea sunt contactele ei din agenda telefonică: colegii de serviciu şi subalternii ei.

Apoi ceva ciudat şi de rău augur se întâmplă.

Scapă telefonul din mână!

Aproape îl auzim cum se izbeşte de stânci.

Nu ştiu ce au vrut cei de la Staples să transmită prin acest lucru. Poate că s-au gândit că ea nu mai avea nevoie de telefon.

Pentru mine, scăparea telefonului simbolizează condiţia jalnică a femeii moderne.

În loc să fie dependentă de soţ şi de familie, ea este dependentă de şef şi de fluctuaţiile pieţei şi a politicii.

Cu alte cuvinte, ea este dependentă de bancheri. Când ei îşi vor finaliza cea de pe urmă dintre „revoluţii", cea (homo) sexuală, se vor debarasa şi de feminişti. Când va fi lăsată fără slujbă (scăparea din mână a mobilului) şi „independenţa" cu mândrie etalată se va sfărâma şi ea în mii de bucăţi, va rămâne singură şi izolată, agăţându-se de stânci abrupte.

O ALTĂ PERSPECTIVĂ ASUPRA IUBIRII

Iubirea romantică este o pseudo-religie. Cântecele în vogă sunt imnurile sale. Sexul este preamărit de parcă ar fi vreo experienţă mistică. Se cade ca noi să îl/o iubim („venerăm") pe partenerul/partenera nostru/noastră în misterul lui/ei ca şi cum el/ea ar fi divin/divină.

Evident, foarte puţini oameni se ridică la acest măreţ standard. Orbirea pe care ţi-o dă tulburarea simţurilor şi noutatea se risipesc pe măsură ce tensiunile vieţii cotidiene se infiltrează treptat. Descoperim că ne-am căsătorit cu un om asemenea nouă, cu bune şi cu rele.

O căsnicie are mai multe şanse de a reuşi dacă se bazează pe dependenţă reciprocă, iar nu pe idealizare

romantică. Am fost învăţaţi că iubirea se bazează pe independenţa fiecărui partener în parte, însă în realitate ne căsătorim deoarece partenerul nostru ne împlineşte anumite nevoi şi viceversa.

Aceste „nevoi" pot fi de ordin afectiv, spiritual, sexual, familial, financiar ori cum vreţi voi.

Un soţ îi poate spune soţiei sale: „De acest lucru am nevoie de la tine. Tu de ce ai nevoie de la mine?" Nicio soţie nu îi poate împlini nevoile partenerului său dacă ale ei nu sunt, de asemenea, împlinite.

Căsătoria este un contract. Trebuie să îţi respecţi angajamentul pe care l-ai făcut, chiar dacă nu simţi neapărat iubire într-un anumit moment. Este un „legământ".

Dar acesta nu este un răspuns complet. În ultimă instanţă, oamenii se iubesc unii pe alţii aşa cum sunt ei. Numai că această abordare aduce un strop de realism.

DRAGOSTEA NE TRANSFORMĂ PE TOŢI ÎN CERŞETORI

Cultura noastră disfuncţională încurajează ideea că oamenii ar trebui să fie iubiţi pentru excelentele lor calităţi (mai cu seamă pentru sex-appeal-ul lor) şi pentru realizările lor (mai cu seamă pentru putere şi bogăţie).

Suntem atraşi în mod firesc de oamenii care au calităţile pe care noi le admirăm. Dar această dragoste adulatoare adeseori se aseamănă *invidiei*. Vrem să posedăm ceea ce au aceştia. Căutăm aceste calităţi *în noi înşine*. Le căutăm pentru noi înşine.

În mod similar, oamenii adeseori cred că vor fi iubiţi pentru realizările lor. De exemplu, în filmul *Ceva, ceva, tot o ieşi*, Diane Keaton joacă rolul unei femei în jur de şaizeci de ani. Jack Nicholson o iubeşte , chipurile, pentru că (ţineţi-vă bine!) ea este o dramaturgă faimoasă.

Gândiţi-vă la oamenii pe care îi iubiţi cu adevărat. O faceţi pentru că arată bine, pentru că sunt talentaţi sau pentru realizările lor? Sau pentru că vă oferă lucrurile de care aveţi nevoie?

Cred că am dreptate când afirm că femeile independente îşi canalizează greşit energia către carieră (care nu aduce iubire).

Sunt atât de ocupate, încercând nebuneşte să uite că nu sunt măritate şi că nu au copii, încât cu greu mai au timp ori dispoziţie pentru bărbaţi.

Cele mai în vârstă sunt resemnate şi traumatizate. Am intrat în două birouri unde femei de vârsta mea şi-au acoperit degetele inelare libere în timp ce vorbeau cu mine. Cantitatea de suferinţă umană este incalculabilă.

FATA DE PE STÂNCĂ

Învoiala tradiţională decurgea în felul următor. Bărbatul se îngrijea de nevoile materiale ale femeii. În schimb, ea se îngrijea de nevoile lui afective şi sexuale. Bărbatul făcea casa; femeia făcea căminul şi familia. Femeia ridică nivelul cultural al familiei.

Dependenţa reciprocă a funcţionat foarte bine până când inginerii sociali de la vârf au decis să distrugă familia, folosindu-se de mass-media.

Ei au convins milioane de femei credule că feminismul era „cel mai în vogă" lucru. Dragele, bietele de ele, au aflat astfel că iubitorii lor soţi, care trudeau pentru a le întreţine şi îşi dădeau viaţa în războaie, de fapt le exploatau!

„O, om ridicol, există ceva ce nu poţi fi făcut să crezi?", întreba retoric Adam Weishaupt, fondatorul

mişcării illuminaţilor. Această cugetare se aplică şi femeilor. Astăzi, o femeie munceşte şi se îngrijeşte de propriile sale nevoi (făcându-l pe bărbat redundant). Adeseori, ea este mult prea extenuată şi înăsprită de cerinţele dure de pe piaţa muncii pentru a se mai ocupa de nevoile afective şi sexuale ale soţului ei. Fiind frustraţi, atât soţul cât şi soţia încep să caute împlinire în altă parte; căsnicia lor se destramă şi copiii lor pierd mediul sănătos în care trebuiau să crească.

Femeile nu află dragostea şi împlinirea în cariera lor. Le află fiind indispensabile celor pe care îi iubesc şi care, în schimb, le preţuiesc.

Bărbaţii şi femeile au fost făcuţi să se completeze unul pe celălalt. Dragostea şi căsătoria se bazează pe dependenţa reciprocă.

Atunci când femeile îşi dau seama de greşeala lor, este adesea prea târziu. Se află între ciocan şi nicovală.

LILITH
Rădăcinile oculte ale feminismului

Feminismul are rădăcini în tradiţia ocultă cabalistică şi gnostică, care percepe căsătoria şi familia ca impedimente pentru sexul liber şi controlul ocult al societăţii. (Cabala şi gnosticismul sunt baza francmasoneriei şi, ca urmare, a comunismului, socialismului, fascismului, sionismului şi feminismului.)

Conform acestei tradiţii oculte, Lilith a fost prima soţie a lui Adam, arhetipul feminist cu care un bărbat se căsătoreşte pentru ca mai apoi să divorţeze.

Lilith şi Adam se certau mereu, deoarece Lilith refuza să fie sub el în actul iubirii, spunând că sunt „egali". Fragmentul ce urmează face parte din *Povestea lui Lilith*, care datează din secolele opt-zece:

Dumnezeu „a creat pentru Adam o femeie din pământ, aşa precum îl crease pe Adam însuşi, şi a numit-o Lilith. Adam şi Lilith au început să se certe. Ea spunea: «Nu vreau să stau sub tine», iar el spunea «Nu vreau să fiu sub tine, ci deasupra ta. Căci ţie îţi şade bine să stai în poziţia inferioară, în vreme ce mie mi se cuvine să o ocup pe cea superioară».

Lilith i-a răspuns: «Noi suntem egali unul cu celălalt, de vreme ce amândoi am fost plămădiţi din ţărână». Dar ei nu au vrut să se mai asculte unul pe celălalt. Când Lilith a văzut aceasta, a pronunţat Numele cel de Nerostit şi a zburat în aer. Adam s-a pus pe rugăciune înaintea Ziditorului său: «Stăpâne al universului», a spus el, «femeia pe care mi-ai dat-o a fugit de la mine»".

Refuzul lui Lilith de a sta sub Adam echivalează cu refuzul pământului de a primi sămânţa. Nu este nimic inferior ori „inegal" în această chestiune, indiferent de răspunsul pus în gura lui Adam în acest text.

Bărbatul Îi slujeşte lui Dumnezeu. Femeia slujeşte familiei. În acest fel, ambii sunt folositori, iar viaţa are un scop[19].

Însă tradiţia gnostică/cabalistică vrea să Îl uzurpe pe Dumnezeu şi să înlocuiască stăpânirea Sa cu cea a unor oameni. Noua Ordine Mondială este culminaţia acestei tradiţii satanice.

De aceea, Cele Zece Porunci au fost eliminate în tribunale şi au fost înlocuite cu „drepturile omului", care nu sunt date de Dumnezeu, ci sunt alcătuite şi aplicate selectiv de politicieni.

Acesta este motivul pentru care tinerele femei sunt crescute ca să devină disfuncţionale şi nefolositoa-

[19] Din punct de vedere creştin, nu numai bărbaţii, ci şi femeile trebuie să Îi slujească lui Dumnezeu. Faptul că bărbatul îi este cap femeii nu presupune că doar el Îl slujeşte pe Dumnezeu, în timp ce este, la rândul său, slujit de femeia sa [n.ed.]

re. Şi, de asemenea, acesta este motivul pentru care tinerii nu sunt învăţaţi să Îi slujească lui Dumnezeu (Adevărului, Iubirii) şi, astfel, să le ofere şi femeilor un scop nobil în viaţă.

DRAGOSTEA TREBUIE CÂŞTIGATĂ

Rădăcinile oculte ale culturii moderne conferă explicaţii cu privire la aburul mistic, amăgitor, care învăluie iubirea romantică. Ideea că bărbaţii îşi află scopul existenţei în dragoste şi căsătorie este foarte derutantă şi greşită. Este de fapt modul în care femeile îşi află împlinirea. Bărbaţii îşi clădesc încrederea în ei făcând lucrul care le place şi obţinând recunoaşterea şi răsplătirea pentru ceea ce fac.

Ideea că am fi divini şi că putem iubi pe „dumnezeul dinlăuntrul" partenerului nostru este o formă de idolatrie. Majoritatea dintre noi suntem mai aproape de maimuţe decât de Dumnezeu.

Eu aş înlocui cuvântul „iubire" cu alte două: „încredere şi respect". Acest concept este mai realist şi mai lesne de înţeles. Dragostea adevărată se încheagă în decursul unei perioade de ani şi se fundamentează pe încredere şi pe respect.

Firește, trebuie să începem prin „câştigarea" respectului faţă de noi înşine, iar aceasta se obţine prin ridicarea la înălţimea idealurilor noastre şi prin atingerea scopurilor pe care ni le-am fixat. Acesta este izvorul încrederii în sine şi al forţei de atracţie pe care o degajăm.

Apoi, un bărbat trebuie să îi „câştige" încrederea şi respectul femeii printr-o curtare răbdătoare, făcută pe îndelete. Pentru o femeie, iubirea este un act de abandon al propriei persoane, care o face vulnerabilă. Fericirea sa depinde de alegerea înţeleaptă a unui soţ.

Am eu o bănuială că cel mai satisfăcător aspect al sexului nu este de ordin fizic, ci *afectiv*: totala posesie din perspectiva bărbatului şi totalul abandon din perspectiva femeii. Reuşita depinde de câştigarea încrederii femeii, astfel încât ea să lase garda jos.

Concepţia greşită încetăţenită printre noi că ni se cuvine iubirea constituie un alt aspect al culturii noastre. În loc de a ne strădui să devenim mai merituoşi şi mai utili, tânjim după „cineva" de poveste care să ne iubească aşa cum suntem noi.

CE NUMIM NOI A FI IUBIRE

Ceea ce numim noi iubire este, de cele mai multe ori, tulburarea simţurilor noastre. Tinerele femei se comportă de parcă sex-appeal-ul este unicul lucru care le este necesar, iar tinerii bărbaţi de regulă le confirmă această greşeală. Filmele îi arată pe bărbaţi pierzându-şi minţile după femei care au puţine lucruri de oferit, în afară de frumuseţe şi nonconformism.

E o experienţă interesantă vreme de zece minute, dar cum rămâne cu restul vieţii? În trecut, femeile aveau deprinderi practice pentru a fi soţii şi mame. Învăţau să gătească, să coasă şi să îşi facă din casa lor un loc frumos şi primitor. Primeau învăţătură aleasă şi ştiau să cânte la un instrument. Aveau cunoştinţe despre creşterea copiilor.

Însă, ceea ce este mai important, ele îşi formau o atitudine spirituală. Ele urmau să îşi lege vieţile de un bărbat şi „să se alăture echipei lui" la bine şi la rău. Ele aveau să îi poarte copiii şi să îi ducă mai departe esenţa fiinţei lui. Întru aceasta constă de fapt iubirea unei femei. Aceasta este ceea ce leagă un bărbat de o femeie.

Soţia mea, care este mexicancă, mai păstrează ceva din Lumea Veche. Ne-am întâlnit cu cinci ani în ur-

mă prin internet. Mi-a trimis un link, despre care mi-a spus că reprezintă un dar. Când l-am deschis, am văzut că realizase un superb site nou pentru cartea mea, *A Long Way to Go for a Date*.

Dragoste de la primul site; gestul ei mi-a spus că ea era pregătită să îmi fie folositoare, să mă *ajute*.

O femeie să-i fie de ajutor unui bărbat! Ce concept bizar în zilele acestea, când o veche conspiraţie satanică aproape a atins apogeul.

(Notă: Îi sunt dator lui David Livingstone, strălucitul autor al cărţii *Dumnezeul muribund: Istoria secretă a civilizaţiei occidentale*, pentru că mi-a atras atenţia asupra *Poveştii lui Lilith* şi a legăturii dintre feminism şi cabala.)

INCORECT POLITIC
Sfat pentru tineri

Viaţa mea a fost disfuncţională până la vârsta de 50 de ani, deoarece am acceptat cu naivitate minciunile feministe livrate de mass-media. Nu mi-am imaginat niciodată că elita financiară s-a angajat într-un război pentru a submina societatea prin distrugerea rolurilor heterosexuale. Acest atac înveninat din partea guvernului împotriva familiei tradiţionale continuă cu îndârjire până astăzi. Scopul este acela de a crea o Nouă Ordine Mondială totalitaristă, în care controlul mental să înlocuiască statul poliţienesc.

Ca milioane de alţi bărbaţi, „am fost scutit de o corvoadă" prin eliberarea sexuală şi feminism. În loc de a deveni soţ şi părinte, am fost liber să fac sex şi să îmi caut „identitatea". Adeseori, sexul şi identitatea se confundă. Nu am înţeles că bărbaţii se maturizează şi îşi află direcţia şi scopul vieţii asumându-şi rolul tradiţional, nu evitându-l. Drept urmare, am suferit de fixaţie

infantilă pe plan afectiv şi am ratat şansa de a-mi întemeia o familie.

Ceea ce urmează constituie un antidot la propaganda elitei feministe. Nu vreau ca tinerii să cadă în aceeaşi capcană în care am căzut eu.

1) Arareori auzim aceasta, dar a avea copiii sănătoşi şi viguroşi este cea mai mare realizare a unui bărbat. Instinctul patern este la fel de puternic ca cel matern, însă noi îl luăm în mod greşit drept poftă trupească. De fapt, noi căutăm o femeie care să ne poarte şi să ne îngrijească copiii; o femeie ale căror extraordinare calităţi se vor împleti cu ale noastre, zămislind fiinţe minunate. Noi suntem verigi într-un lanţ care tinde către veşnicie. Noi suntem părinţi fondatori. Familia este moştenirea noastră.

2) Nu mai plecaţi urechea la ce se transmite prin media ori la ce vă spun anturajul ori părinţii voştri. „Încrede-te în tine însuţi", spune Emerson în poezia *Încrederea în sine* (1841). „Cel care vrea să fie bărbat trebuie să fie un nonconformist." Ce îţi şoptesc instinctele? De pildă, eu dintotdeauna am vrut să fiu stăpân în casa mea, dar feminismul îmi interzicea. *Ascultă-ţi instinctele.*

3) Munca pe care o iubiţi să vă fie pasiunea, şi nu femeile. Munca este cinstea bărbatului. Bărbaţii dintotdeauna şi-au clădit încrederea în ei înşişi pe îndeletnicirea favorită şi pe răsplata inerentă. Femeile vor încerca să se intercaleze între un bărbat şi munca lui, dar să nu le lăsaţi. Nu lăsaţi pe nimeni să vă distrugă darul.[20] Femeile nu respectă bărbaţii care fac din ele prima prioritate. Munca vă va ajuta să o ţineţi pe calea cea dreaptă şi să evitaţi ispitele.

---

[20] Se subînţelege de aici o anumită ierarhizare, în care munca îi este superioară femeii. Dar, în realitate, prioritară ar trebui să fie relaţia soţului cu soţia sa, munca fiind pe plan secundar [n.ed.].

4) Societatea noastră face din sex, dragoste, şi din frumuseţea femeii o falsă religie, pentru a ne abate atenţia şi a ne manipula. Sexul şi frumuseţea devin curând anoste. După ce noutatea trece, rămân personalitatea şi caracterul. Mai bine te însori cu o femeie care are un anumit talent şi aptitudini pentru viaţă, adică una care poate să programeze un aparat video, să decoreze casa şi să taie gazonul[21].

5) Nu pune femeile frumoase pe un piedestal. Au şi ele defecte, ca oricare altele. Îţi dau mai multă bătaie de cap deoarece au sentimentul că totul li se cuvine. Nu te însura cu cineva pentru care ai făcut o pasiune nebună, bazată pe atracţie trupească. Am relatat această greşeală a mea în cartea *A Long Way to Go for a Date*. Niciodată să nu îţi arăţi slăbiciunea. În faza curtării, niciodată să nu pari prea înfocat. Femeile iau asta drept o slăbiciune. Păstrează-ţi demnitatea. *Nimic nu îi câştigă respectul mai rapid decât să o ţii la distanţă*. Bărbaţii cred că vor fi iubiţi pentru calităţile lor excepţionale. Nu este aşa. Femeile caută bărbaţi care le fac să se simtă în siguranţă. Ele vor bărbaţi care să iradieze forţă şi încredere. Dacă eşti nesigur, construieşte-ţi încrederea atingându-ţi scopurile personale. Nu dispera. Cel de-al doilea nume al femeilor este nesiguranţa. Găseşte pe cineva a cărei stimă de sine este inferioară stimei pe care o ai tu faţă de propria persoană.

6) Acum, că am ieşit din tulburarea hormonală la vârsta de 55 de ani, pot înţelege că sexul este îndeobşte modul prin care se asigură supravieţuirea speciei. Însă

[21] Pe cât este de greşită idolatrizarea frumuseţii fizice într-o relaţie, pe atât este de greşită ignorarea acesteia în cadrul vieţii de familie. Cel care îşi va alege soţia pentru că ştie să taie gazonul sau să programeze aparatul video, preferând-o unei femei frumoase, are mari şanse să aibă gazonul tăiat şi aparatul video pornit, dar să fie cu gândurile departe de soţia sa, la alte femei frumoase [n.ed.].

sexul este folosit ca să ne distragă atenţia şi ca să ne controleze. Oamenii nu ar avea nevoie să îl caute dacă s-ar căsători la vârste tinere, cum făceau în anii '50, şi ar întemeia familii. Femeile ar trebui să se căsătorească şi să aibă copii *înainte* de a merge la facultate. După ce şi-au început cariera, bărbaţii trebuie să îşi găsească partenere cu cinci ani mai tinere. Din punct de vedere sexual, un bărbat necăsătorit este ca un cablu electric sub tensiune. Trebuie să descarce acea energie într-o femeie.

7) Nu vă căsătoriţi cu femei care nu fac din voi şi din familia voastră prioritatea lor *primordială*. Vrei să îţi împarţi soţia cu şeful ei? Dacă ai un ţel în viaţă, de ce te-ai căsători cu cineva care nu te susţine pentru ca tu să-l urmăreşti? Ori cu una care să se ia la întrecere cu tine? În economia iubirii, bărbaţii deţin puterea. Fertilitatea noastră durează de trei ori mai mult decât a lor. Noi suntem cumpărătorii. Alege-ţi soţia pentru învoiala pe care o face cu tine. „Un şapte" întreg este mai mult decât un sfert din „zece".

8) Femeile adevărate ştiu să treacă în umbră. Îşi pun soţii şi copiii mai presus de ele. Ocoliţi femeile care vor să intre în competiţie, să controleze, să critice ori să se plângă (cele patru puncte de evitat!). Ocoliţi femeile care sunt superperformante. Nu vă agăţaţi de femeile care nu sunt disponibile. Nu sunt aşa de speciale cum vor ele să vă facă să credeţi că sunt (sau cum cred ele că sunt). Alegeţi-vă o soţie care să vă completeze şi care să vă fie o bună tovarăşă de viaţă.

9) A fi posesiv este un lucru firesc. Un bărbat vrea să posede o femeie. Femeile vor să fie posedate. În actul iubirii, spunem că un bărbat „posedă" o femeie. Cedând totala ei putere, ea primeşte în schimb totala iubire (ori totala posesie). Nu este acelaşi lucru cu dominarea. Nu îţi domini braţul drept, nu-i aşa? Soţia ta este o parte

din tine. Căsătoria este parteneriatul bazat pe încredere şi respect reciproc.

10) Gândeşte-te la sămânţa ta ca la spiritul şi esenţa ta unice. Este codul tău genetic. V-aţi încredinţa sămânţa unei femei vulgare şi mediocre doar pentru că este atrăgătoare? Ideal ar fi să facem sex doar cu femeia pe care o vrem mama copiilor noştri. De aceea sexul este rezervat căsătoriei. Copiii ar trebui să fie rodul iubirii, nu al poftei.

11) Media ne face un mare rău în ceea ce îi priveşte pe copii. De câte ori vedem copiii portretizaţi într-o lumină cu adevărat pozitivă? Ca îngeraşi, aşa cum adeseori şi sunt? Socotind după lucrurile pe care le iubim, suntem foarte bogaţi. Cea mai mare iubire este cea dintre soţ şi soţie, şi dintre părinţi şi copii.

12) Nu vă irosiţi vremea „căutându-L pe Dumnezeu".[22] Îl aflăm pe Dumnezeu slujindu-L, ascultându-L. Dumnezeu ne vorbeşte prin conştientizarea a ceea ce este bine şi a ceea ce este rău, prin idealurile de adevăr absolut, de dreptate şi de iubire. Nu suntem bărbaţi dacă refuzăm să ne jertfim „sinele" lui Dumnezeu (ascultându-L). Adevărul este eliberator, chiar dacă adevărul poate însemna robia noastră momentană.

Multe dintre acestea erau cunoştinţe banale pe vremea copilăriei mele, prin anii '50. De-a lungul anilor ce au trecut, elitele ne-au denaturat treptat înţelegerea ordinii firești a lucrurilor.

Un sistem care seamănă frică şi confuzie între sexe, care promovează promiscuitatea şi distrugerea familiei, indiscutabil nu are în centru cele mai bune interese ale ţării.

[22] Autorul nu contestă aici viaţa religioasă în familie, ci contestă aşa-numitul curent al „căutării lui Dumnezeu", curent care în practică a deschis poarta influenţelor spirituale orientale – ducând până la urmă în *găsirea* lui Dumnezeu prin droguri etc [n.ed.]

DRAGOSTE ORI SEX
Ce vrem de fapt?

Când eram mai tânăr, nu puteam înţelege ce vor femeile. Aceasta deoarece nici femeile însele nu ştiau ce vor. Feminismul le-a spus să fie independente, să aibă cariere şi amanţi. Însă instinctele le-au spus să se căsătorească şi să aibă copii.

Recent, Mary, o americancă care locuieşte la Londra, mi-a scris: „Am 39 de ani, sunt de două ori divorţată şi nu puteam înţelege de ce îmi este atât de dificil să îl găsesc pe cel care mi se potriveşte. Mulţumită site-ului dumneavoastră, acum înţeleg perfect de ce. Voi arăta articolele dumneavoastră prietenelor mele [care] sunt foarte nefericite şi se plâng că majoritatea bărbaţilor pe care îi întâlnesc (şi mă refer la bărbaţi trecuţi de 30 de ani, nu la puştani de 15) nu vor decât sex şi refuză să se angajeze într-o relaţie care să ducă undeva. Am început să înclin către o viaţă spirituală ca urmare a singurătăţii şi a dorinţei neîmplinite de a avea copii.

Între timp, vă voi citi articolele cu sârg, mulţumindu-I lui Dumnezeu că cineva are curajul să strige adevărul. În ultimii cinci ani m-am întrebat tot timpul de ce viaţa mea s-a dovedit a fi atât de neîmplinită, în vreme ce mama mea nu avea această problemă (ea s-a născut în 1929)". Mary este una dintre milioanele de femei, aşa cum există şi milioane de bărbaţi, care nu au familie din cauza unei campanii secrete din cadrul unui război psihologic dus împotriva societăţii heterosexuale.

COMPORTAMENTUL DE AUTOAPĂRARE AL FEMEILOR

Mary identifică miezul problemei: bărbaţii „nu vor decât sex şi refuză să se angajeze într-o relaţie care să ducă undeva".

Tinerele femei de astăzi se poartă de parcă sexul este singurul mod de a atrage bărbaţii. Apoi ele încearcă să convertească sex-appeal-ul în iubire durabilă şi familie. Este o autoamăgire. Le transmit acestora un mesaj greşit.

Doamnelor, dacă vreţi iubire şi familie, nu vă prezentaţi în manieră sexuală. De ce încercaţi să ieşiţi în evidenţă în felul în care practic orice tânără femeie o poate face? Nici nu-i de mirare că sunteţi părăsite!

În loc de aceasta, prezentaţi-vă ca potenţiale partenere de viaţă: ca soţii şi mame. Cu alte cuvinte, îmbrăcaţi-vă modest şi pregătiţi-vă să fiţi indispensabile bărbatului şi copiilor pe care îi veţi iubi. Deprindeţi îndemânări de gospodine şi de tovarăşe de viaţă.

Ieri, o casieriţă de la Safeway m-a şocat, zâmbindu-mi. Repede mi-am dat seama că făcea parte din atribuţiunile ei de serviciu. Farmecul feminin (căldura, graţia, voioşia, atenţia, modestia) a fost zdrobit sub cizma grea a feminismului.

Doamnelor, asiguraţi-vă că bărbatul pe care l-aţi ales vă merită. Nu vă încurcaţi cu nomazi sexuali, care nu îşi fac timp pentru curtare şi căsătorie. Sexul este ritualul sacru de procreaţie. Sexul întotdeauna ar trebui să se petreacă în contextul unei iubiri, preferabil al unei căsătorii.

Copiii sunt literalmente parte din noi. Ei reprezintă creşterea noastră organică. Este sănătos, natural şi normal să simţi un sentiment de posesiune faţă de ei. Ei sunt noi.

PROMISCUITATEA

Promiscuitatea nu este normală sau naturală pentru heterosexuali. După cum am spus în altă parte, legătura heterosexuală se bazează pe încredere. Încrederea se bazează pe monogamie.

Cultul illuminat care stăpâneşte lumea înfăţişează moralitatea tradiţională ca fiind „de modă veche". De-a lungul istoriei, bancherii illuminaţi au folosit „revoluţia sexuală" pentru a corupe societatea şi pentru a pune bazele subtilei lor tiranii. După cum a spus revoluţionarul mason Giuseppe Mazzini, „noi corupem pentru a stăpâni".

Forţa de atracţie a mişcărilor de stânga a constat întotdeauna în făgăduinţa privitoare la „sexul liber" (adică la eliberarea de constrângerile iubirii şi căsătoriei).

Moralitatea tradiţională reprezintă înţelepciunea pe care omenirea a agonisit-o de-a lungul istoriei cu privire la ceea ce este dăruitor de fericire. Comportamentul nostru moral contribuie la sănătatea noastră mai mult decât dieta şi sportul.

Monogamia este bună şi pentru bărbaţi. Un prieten îmi scria: „Bărbatul îşi dobândeşte preţuirea de sine din iubirea şi respectul pe care i le insuflă familia, roadele muncii sale şi din faptul că se bucură că ceea ce face el contribuie la edificarea unei lumi mai bune pentru copiii lui. Toate acestea ne-au fost răpite, Henry. Este dezgustător că foarte puţini bărbaţi au curajul să privească astfel lucrurile".

Femeile depind şi ele de un bărbat (soţul lor), pentru a se împlini pe plan personal. De aceea sunt atât de obsedate de iubire şi de măritiş.

În căsnicie, bărbatul îşi asumă responsabilitatea de a-şi împlini soţia ca femeie, adică în calitate de par-

teneră de viaţă şi de mamă. Femeile sunt diferite de bărbaţi. Ele sunt ca nişte instrumente, ca nişte vehicule. Ele simt nevoia de fi ocrotite şi folosite pentru un scop mai înalt, altfel vor putrezi pe lujer ori vor exploda de frustrare.

Sexul reprezintă doar o mică parte din viaţă. Noi trăim într-o lume stranie şi nesigură şi avem nevoie să alegem ca parteneri oameni adevăraţi, de caracter şi înzestraţi cu anumite calităţi trebuincioase pentru a răzbi în viaţă. Iubirea creşte pe zi ce trece, acumulându-se într-o lungă perioadă de timp.

BĂRBAŢILOR LI SE SPUNE SĂ SACRIFICE PUTEREA PENTRU A SE BUCURA DE SEX

Comedia de succes *Dragul de Raymond* este un exemplu al noii dinamici (feministe) ce caracterizează relaţia dintre bărbat şi femeie. Raymond este arhetipul bărbatului american efeminat.

Într-un episod, de pildă, Raymond o învaţă pe soţia sa să joace golf. Lăsăm la o parte faptul că golful este un sport tradiţional rezervat bărbaţilor, un loc unde bărbaţii se duc pentru a scăpa de femei. Când Raymond o complimentează pentru priceperea de care dă dovadă la jocul de golf, ea îl răsplăteşte cu un sărut pasional. Privitorii îşi arată aprobarea.

Raymond rabdă orice incursiune a soţiei sale pe tărâmul lui şi îi potoleşte orice izbucnire nervoasă. El nu bagă de seamă că ea se concentrează mai mult asupra ei decât asupra lui şi a familiei. Răsplata lui este de fiecare dată o partidă de sex.

Copiii nu sunt niciodată în prim plan, nu mai vorbim de Raymond.

În alt episod, Raymond se plânge că soţia sa ia toate deciziile în casă. Însă atunci când preia el conducerea, provoacă un incendiu şi se iscă panică. Imperturbabilă, ea îl stinge cu un extinctor. Se pare că „stereotipurile sexiste" sunt numai bune atunci când rolurile sunt inversate.

Aceeaşi dinamică apare şi în reclama la cârpa de praf Swiffer. Bărbatul este acasă şi şterge praful. Soţia sa este un director energic, aflându-se în mijlocul unei şedinţe de afaceri. El o sună, telefonul fiind dat pe difuzor, şi îi spune că acum face curăţenie în dormitorul lor. Îngână un soi de gângurit de bebeluş, iar toţi de la şedinţă aud. Vai! Zâmbete de jenă pe feţele tuturora!

Mesaj: dacă un bărbat cedează puterea soţiei sale, el va fi recompensat cu sex.

În viaţa reală acest fapt duce la o căsnicie disfuncţională. Femeile cedează puterea pentru a primi în schimb iubire. Când bărbaţii procedează astfel, ei se transformă în femei.

Femeile nu sunt atrase de bărbaţii pe care îi pot controla. Cu toate acestea, feminismul nu vrea să accepte conducerea bărbatului. Rezultatul este adesea destrămarea căsniciei.

MEDIA

Dacă cineva s-ar ocupa să-ţi distragă atenţia în timp ce complicele său ţi-ar jefui casa, l-ai urî pe acesta?

Exact aceasta face mass-media (şi sistemul educaţional). Ne înşeală şi ne stagnează dezvoltarea, în vreme ce cartelul financiar consolidează un nemilos sistem de guvernare „de sus în jos". Ţara, democraţia, adevărata religie şi cultură, precum şi familia sunt, pe ascuns, destrămate.

Se edifică instituţii în vederea guvernării mondiale, creşterii fiscalităţii şi a forţei poliţieneşti. Despre nimic din toate acestea nu se vorbeşte la ştiri şi nici nu sunt transpuse în filme.

Şi, în pofida acestui crud adevăr, ca nişte oameni fără minte, avem o atitudine pozitivă faţă de media şi faţă de educaţie.

Haideţi, mai distrageţi-ne atenţia! Mai spuneţi-ne nişte minciuni!

CONCLUZIE

Căsătoria nu are nimic de-a face cu sexul şi cu adoraţia reciprocă. Acestea devin rapid plictisitoare[23]. Căsătoria înseamnă a îndeplini ceea ce eşti dator să faci, şi anume să lucrezi ceea ce este bineplăcut lui Dumnezeu, în cadrul propriului cămin şi în societate.

Am încercat să Îl discreditäm pe Dumnezeu, acuzându-L de tot ceea ce nu merge bine. Dumnezeu nu este un personaj care să ne rezolve nouă toate problemele; El este un ideal spiritual, adevărul absolut, suprema dreptate, bunătate şi iubire. Capacitatea noastră de a percepe aceste idealuri este ceea ce ne defineşte ca oameni.

Menirea noastră este de a întrupa aceste idealuri şi de a le răspândi în lume. Dacă nu o vom face, lumea nu se va transfigura şi, pe merit, vom suferi consecinţele. Asemenea şi urmaşii noştri. Majorităţii oamenilor le

[23] Devin plictisitoare pentru cei care nu ştiu de fapt să se iubească unul pe celălalt, pentru cei pentru care iubirea trupească e un act animalic şi atât. Pentru creştini, iubirea trupească este un dialog între soţi, un mod lăsat de Dumnezeu pentru exteriorizarea sentimentelor lăuntrice. Combătând, pe bună dreptate, idolatrizarea sexualităţii familiale prin spiritualizarea ei forţată - curent influenţat de tantrism -, autorul cade în cealaltă extremă, a pervertirii unirii conjugale [n.ed.].

pasă de copiii lor, însă acordă puţină atenţie stării reale a lumii pe care o locuiesc.

Astfel, în centrul unei căsnicii nu se află nici femeia, nici bărbatul, ci dragostea faţă de Dumnezeu. În special, bărbaţii ar trebui să aibă o viziune despre cum să Îi slujească lui Dumnezeu. Femeia trebuie să îşi aleagă un bărbat a cărui viziune să o poată împărtăşi.

Ce vor *de fapt* femeile? Ele vor să ţească un cuib de iubire. Întru aceasta constă familia dedicată idealurilor spirituale.

PARTEA A PATRA

FRANCMASONERIA, CONTROLUL MENTAL ŞI SOCIETATEA ILLUMINATI

FRANCMASONERIA
Dorinţa de moarte a omenirii

Arhitecţii înşelării, o istorie de 600 de pagini a francmasoneriei, scrisă de scriitorul estonian Jüri Lina, oferă o profundă cunoaştere a adevăratei naturi a istoriei moderne.

În esenţă, un segment dominant al societăţii occidentale s-a alăturat elitei financiare evreieşti îmbrăţişând francmasoneria, o filosofie luciferiană, care reprezintă o dorinţă de moarte a civilizaţiei. Ei îşi imaginează că vor profita cumva în urma carnagiului şi a suferinţei cauzate de „Noua Ordine Mondială" pe care o vor clădi.

Deşi incredibil, bizar şi deprimant, Lina scrie că 300 de familii de bancheri, de origine evreiască în mare parte, s-au folosit de francmasonerie ca de un instrument pentru a răsturna, controla şi perverti lumea apuseană.

Această perspectivă este consonantă cu interogatoriul din 1938 al NKVD-lui la care este supus un membru illuminat, care numeşte multe dintre familiile de bancheri şi confirmă faptul că francmasonii sunt unelte de sacrificiu. (Vezi capitolul în trei părţi „Clanul Rothschild dirijează Simfonia Roşie".)

Bazându-se pe arhivele puternicei Loje Franceze a Marelui Orient, capturate în iunie 1940 şi făcute publice mai târziu de către ruşi, Lina detaliază cum francmasonii au urzit o conspiraţie pentru înrobirea lumii şi au

orchestrat toate marile revoluţii şi războaie ale erei moderne (Lina, p. 332).

Masonii, adeseori evrei, sunt responsabili pentru comunism, sionism, socialism, liberalism (şi feminism). Ei iubesc *big government-ul* deoarece reprezintă monopolul suprem. „Guvernul mondial" (dictatura) reprezintă trofeul ultim. Aceasta este viziunea din spatele evenimentului din 11 septembrie şi a „războiului împotriva terorismului".

Toate aceste mişcări „progresiste" şi „revoluţii mondiale" reflectă răzvrătirea lui Lucifer împotriva legilor lui Dumnezeu şi ale naturii, care se află în centrul francmasoneriei. Ei prind în capcană milioane de idealişti creduli, promiţându-le o utopie bazată pe materialism şi pe „raţiune", dedicate „libertăţii, egalităţii, fraternităţii", proprietăţii publice şi altor idealuri amăgitoare. Cu alte cuvinte, se face uz de metoda „momeşte-şi-comută".

Conform afirmaţiilor lui Lina, „scopul primordial al francmasoneriei moderne este de a construi Noua Ordine Mondială, un Templu al lui Solomon spiritual, în care cei care nu sunt membri nu sunt altceva decât nişte sclavi [şi] ... în care fiinţele umane vor fi sacrificate lui Iahve".

Lina citează numeroase surse evreieşti care susţin că francmasoneria se bazează pe iudaism şi constituie „organul politic executiv al elitei financiare evreieşti". Francmasoneria a extins iudaismul la non-evrei, ori la non-evrei care pretindeau a fi evrei (Vezi „Conspiraţia evreiască este imperialismul britanic").

Lina şi alţii care au încercat să trezească omenirea la conştientizarea stării sale reale sunt de obicei etichetaţi calomnios ca antisemiţi, fascişti şi „detractori" de extremă dreaptă de către persoane care se află indirect în slujba bancherilor.

Tactica apără conspiraţionistii de investigare amănunţită şi zădărniceşte discuţia noastră privitoare la previziunile negre.

Eu sunt evreu. Eu nu fac parte din acest monopol bancar, după cum nu fac parte nici majoritatea evreilor. Prin analogie, mafia este adeseori considerată ca fiind italiană, însă majoritatea italienilor nu aparţin mafiei.

Italienii nu îi atacă virulent pe oponenţii crimei organizate şi nu îi numesc „rasişti" ori „instigatori la ură". Ar arăta teribil de suspicios. Evreii se compromit pe ei înşişi apărându-i pe bancheri, cu maleficul lor plan pentru omenire.

Toţi cei patru bunici ai mei au pierit în holocaustul evreiesc. Cer să aflu motivul real pentru care au fost ucişi. Bancherii masoni cu sediul la Londra şi acoliţii lor l-au adus pe Hitler la putere pentru a declanşa războiul, pentru a-l controla pe Stalin şi pentru a justifica crearea statului Israel. Ei i-au trădat pe evreii ne-sionişti şi i-au lăsat să piară. Se folosesc de evreii naivi aşa cum se folosesc de masoni şi de alte naţiuni şi grupuri.

CONSPIRAŢIA ILUMINISTĂ

Nu putem înţelege deplin lumea modernă dacă nu ne dăm seama că ea este rezultatul conspiraţiei masonice. Oamenii o iau în derâdere, deşi evidenţa le sare în ochi în fiecare zi.

Marele Sigiliu al Statelor Unite de pe bancnota de un dolar este un simbol masonic. Sunt 33 de trepte pe latura unei piramide reprezentând cele 33 de grade ale francmasoneriei. Masonii au întemeiat Statele Unite ca o bază pentru a pune în aplicare scopul lor de supremaţie mondială.

În mod similar, emblema Naţiunilor Unite este de asemenea un simbol masonic. Lumea prinsă într-un

grilaj ce formează 33 de spaţii, înconjurat de ramuri de măslin, care semnifică intensa activitate din masonerie.

Trei pătrimi din preşedinţii Statelor Unite din secolul XX au fost masoni de rang înalt. Atât Bush cât şi Kerry sunt masoni (fac parte din ordinul „Skull and Bones"). Roosevelt, Churchill, Lenin, Troţki şi Stalin au fost masoni. Majoritatea liderilor sionişti au fost masoni. Gerhard Schroeder, Jacques Chirac şi Tony Blair sunt francmasoni. La fel este şi Saddam Hussein, care a sugerat că războiul din Irak ar putea fi o sadică şaradă.

Există peste şase milioane de masoni în 32.000 de loje în întreaga lume, dintre care un număr de 2,5 milioane se află în Statele Unite. În 1929, 67% dintre membrii Congresului erau masoni. Există 360.000 de masoni în Anglia.

Lina crede că „francmasoneria joacă acelaşi rol în societatea occidentală pe care l-a jucat în Uniunea Sovietică. Dacă nu faci parte din francmasonerie, nu există niciun fel de şansă să ai acces la o carieră rapidă, indiferent de cât de talentat ai fi".

Nu uitaţi faptul că şi comunismul a fost un proiect masonic, şi astfel puzzle-ul începe să prindă contur.

Lina spune că francmasonii controlează nu doar politic, ci şi fiecare segment al societăţii occidentale, inclusiv ştiinţa şi cultura. „Viaţa culturală din zilele noastre realmente şi-a pierdut luciditatea", scrie el. „Asistăm la debutul senilităţii culturale."

În pamfletul său, *Conspiraţia deschisă: Planul pentru o revoluţie mondială* (1929), francmasonul H.G. Wells descrie o „societate secretă deschisă", alcătuită din oamenii de la cârma societăţii, ce funcţionează ca o forţă secretă, având ca scop luarea în posesie a resurselor lumii, reducerea populaţiei prin război şi înlocuirea statului naţional cu dictatura mondială.

IDEOLOGIA MASONICĂ

Fiinţele umane sunt firesc atrase de bine şi resping răul. Astfel că răul întotdeauna se înfăţişează sub forma unui bine aparent. Publicului larg şi propriilor membri din rangurile inferioare, francmasoneria le propovăduieşte că ea este dedicată umanismului, toleranţei, creştinismului, precum şi „transformării omului bun în mai bun" ş.a.m.d.

Dacă acestea ar fi adevărate, ar mai fi oare nevoie să pretindă jurăminte de păstrare a secretului de la membrii lor sub ameninţarea că li se vor tăia gâturile? I-ar mai îndemna pe masoni să îşi sprijine fratele, chiar şi atunci când încalcă legea? Ar mai fi fost ei condamnaţi de numeroşi papi şi exilaţi din multe ţări?

Nu doresc să contest bunele intenţii ale multor oameni decenţi şi cumsecade din „Gradele albastre" inferioare, care nu sunt conştienţi de adevărata funcţie şi natură a francmasoneriei. Însă există din belşug dovezi şi mărturii că francmasoneria este o organizaţie satanică care este dedicată cultului morţii.

De exemplu, atunci când Loja Italiană a Marelui Orient a fost evacuată din Palazzo Borghese din Roma în 1893, proprietarul a găsit un altar dedicat lui Satan. Francmasonii italieni au publicat un ziar în anii 1880, în care au recunoscut de nenumărate ori că „stăpânul nostru este Satan!"

Masonii recunosc şi că au o agendă politică revoluţionară.

O frază ilustrativă printre cele pe care Lina le citează din publicaţiile masonice este cea dintr-o revistă germană din anul 1910: „Ideea motrice este întotdeauna centrată pe distrugere şi pe nimicire, deoarece puterea acestei mari societăţi secrete poate răsări doar din ruinele ordinii existente a societăţii".

CONCLUZIE

Conspiraţia illuminaţilor este frâna responsabilă pentru stagnarea dezvoltării omenirii. Omenirea se aseamănă unei persoane care suferă de o boală gravă şi zace în comă.

Jüri Lina a scris o carte curajoasă ca să ne reînvie. El spune că noi ne înfruntăm cu „cea mai amplă criză spirituală din istoria umanităţii. (...) Ei ne-au confiscat istoria, demnitatea, înţelepciunea şi onoarea, simţul responsabilităţii, tradiţiile şi percepţia spiritualului".

În parte şi noi suntem de vină. „Nu am izbutit să ne împotrivim nebuniei masonice din cauza enormei noastre credulităţi. Am fost totalmente păcăliţi şi am nesocotit semnalele de avertizare."

El încheie într-o notă optimistă, spunând că răul este disfuncţional şi inevitabil se va autodistruge. „Francmasoneria conţine înlăuntrul ei seminţele propriei distrugeri."

Războaiele, revoluţiile, crizele economice fac toate parte din procesul „revoluţionar" al cărui scop este de a conduce omenirea în marş forţat către „guvernarea mondială", sub egida francmasoneriei, care este surogat al alianţei dintre elitele oculte evreieşti şi elitele financiare ne-evreieşti. „Autodistrugerea" lor pare a fi cea mai bună nădejde a noastră, de vreme ce oamenii sunt prea slabi şi ineficienţi să se împotrivească.

ÎNDOCTRINARE
Cum îşi trădează universitatea studenţii

Eu mi-aş trimite fiul la universitate numai dacă nu ar avea niciun talent. El se va duce oricum, pentru viaţa socială şi pentru diplomă. Însă îl pun totuşi în gardă că, după ce va studia ştiinţele umaniste şi sociale,

nu va mai fi în stare să gândească independent ori să absoarbă informaţii care sunt contrare îndoctrinării primite.

Universitatea modernă nu este fidelă adevărului, ba dimpotrivă. Feminismul represiv tronează în campus, iar acesta este doar un simptom al unei probleme mult mai profunde.

„Cultura" modernă occidentală este clădită pe ipotezele mincinoase ale iluminismului, o mişcare intelectuală datând din secolul al XVIII-lea. Aceasta, la rândul ei, a fost produsul illuminaţilor, care şi-au propus să creeze o nouă ordine (seculară) mondială, tăgăduind existenţa lui Dumnezeu şi a legilor imuabile naturale şi spirituale.

În practică, aceasta înseamnă că studenţii de la disciplinele umaniste studiază o grămadă de ateişti care sunt prezentaţi de parcă *ei* ar fi dumnezei. Profesorii lor joacă rolul unor mari preoţi.

Ca nişte oameni surzi care acordează un pian, ei încearcă să explice condiţia umană fără referire la Creator, la planul dumnezeiesc ori la Sfântul Duh, Care viază în oameni.

Ei portretizează omenirea ca pe un animal lăsat de izbelişte într-o lume amorală, pradă nemiloasei lupte pentru supravieţuire.

Ei celebrează „libertatea" - prin care ei înţeleg libertatea de a respinge Rânduiala lui Dumnezeu - de a te deda la pofte animalice şi de a-ţi făuri o realitate personală alienată şi disfuncţională.

Iluminismul este doctrina luciferiană a francmasoneriei. Toga de absolvent pe care o poartă absolvenţii este un simbol al francmasoneriei. Roba neagră simbolizează puterea ocultă. Studenţii de la ştiinţe umaniste sunt, fără să bage de seamă, iniţiaţi treptat într-un cult luciferian/comunist.

Dumnezeu personifică idealuri precum iubirea, adevărul, bunătatea, armonia şi dreptatea. Credinţa în realitatea acestora este esenţială pentru dezvoltarea noastră sănătoasă. Cultura noastră le cinsteşte numai cu buzele (astfel funcţionează înşelarea), pentru că ea de fapt este dedicată anihilării lor.

PROGRAMAŢI SĂ DEVENIM DISFUNCŢIONALI

Scopul culturii şi educaţiei moderne a fost acela de a ne face disfuncţionali. *Protocoalele Înţelepţilor Sionului* o confirmă. *Protocoalele* nu sunt o diatribă antisemitică. (Ei spun aceasta deoarece nu vor să le citiţi.) Este planul pentru Noua Ordine Mondială care este acum în desfăşurare.

Cineva - care ar putea fi Baronul James Meyer Rothschild - a scris şi a revizuit această lucrare între anii 1855 şi 1895 pentru o Societate Secretă Masonică, Illuminati. Societatea Illuminati reprezintă o continuare a alianţei feudale dintre bancherii evrei şi aristocraţii europeni. Illuminaţii au creat şi au finanţat comunismul.

Illuminaţii sunt legaţi printr-un jurământ de închinare înaintea lui Lucifer, îngerul răzvrătit care L-a sfidat pe Dumnezeu, ei crezând acum că omul va fi cel care va plămădi realitatea. Numele lui înseamnă „purtător de lumină". Acum înţelegeţi ce anume înseamnă „iluminismul"? Cei superbogaţi vor să fie ei dumnezei şi să dea realităţii o înfăţişare nouă, potrivită intereselor lor. Pentru a face aceasta, ei trebuie să reteze legăturile noastre cu Realitatea, adică cu Dumnezeu (Adevărul, Iubirea şi Dreptatea absolute).

Mijloacele lor sunt nelimitate, precum le sunt şi ambiţiile. Iată câteva afirmaţii relevante din *Protocolul al şaisprezecelea*:

„Cu scopul de a nimici toate forţele colective în afară de ale noastre, vom desfiinţa Universităţile, prima etapă a colectivismului, si vom întemeia altele într-un nou spirit."

„Trebuie să introducem în educaţia lor toate acele principii care au slăbit atât de mult ordinea lor socială."

„Să nu credeţi că afirmaţiile acestea sunt fără o bază serioasă; gândiţi-vă la succesul pe care l-am ştiut a-l făuri darwinismului, marxismului, nietzscheismu-lui, (...) este limpede de remarcat ce mare putere de năucire au avut aceste curente asupra minţilor goimilor." (*Protocolul al doilea*)

„Vom şterge din amintirea oamenilor toate lucrurile care au existat în secolele anterioare şi care nu sunt pe placul nostru."

Îi vom transforma în „nişte dobitoace supuse, care nu gândesc, aşteptând ca lucrurile să le fie puse dinainte pentru a-şi putea forma o idee despre ele..."

Acestea sunt la unison cu un pasaj dintr-un manual de control mental din anul 1930: „În Statele Unite noi am reuşit să scoatem scrierile lui William James şi ale altora (...) şi să introducem în manualele de psihologie doctrinele lui Karl Marx, Pavlov, Lamarck şi ideile materialismului dialectic, într-un asemenea grad încât oricine se apleacă către studiul psihologiei devine pe loc pasibil de a accepta justeţea comunismului".

„De vreme ce fiecare catedră de psihologie din Statele Unite este ocupată de persoane din cercul nostru, folosirea cum se cuvine a unor asemenea texte este garantată. (...) Instruirea claselor educate ale populaţiei în spiritul doctrinei comuniste se înfăptuieşte relativ uşor" (*Arta sovietică a controlului mental*, II, cap. 11).

PLECAŢI-VĂ ÎNAINTEA „MARILOR PERSONALITĂŢI"

Studenţii sunt iniţiaţi în „Cultul Marilor Personalităţi", panteonul impostorilor moderni care au uzurpat tronul lui Dumnezeu.

Fiecare lucrare de-a lor este tratată ca o Scriere Sacră. Articolele academice sunt consacrate cuvintelor care se dovedesc ulterior a fi greşeli de tipărire. Am asistat la un colocviu al absolvenţilor în cadrul căruia un student a citit o listă de obscenităţi revoltătoare care fuseseră cenzurate din romanul lui William Faulkner, *Sanctuarul*. După fiecare expresie obscenă citită, ceilalţi studenţi îşi ţineau răsuflarea de oroare de parcă un artefact religios ar fi fost profanat.

Profesorii sunt preoţii plătiţi cu vârf şi îndesat ai acestui cult secular. Ei au un interes personal în propagarea învăţăturilor sale. Ei îşi iniţiază studenţii într-un obicei de servitute mentală pe viaţă. Toată cunoaşterea vine de la Marile Personalităţi. Studenţii pot doar aspira să le pătrundă înţelesul. Un profesor mi-a spus odată că eu îmi ratasem cariera, deoarece „doar marile personalităţi pot spune astfel de lucruri".

Starea de spirit a studentului înclină către pasivitate şi dezorientare. El se luptă să reconcilieze perspective contradictorii asupra lumii.

Într-o bună, zi mi-am venit în fire. Nu trăiesc aceste „mari personalităţi" în aceeaşi lume ca şi mine? Nu este cea în care eu însumi trăiesc?

Să cutez a gândi cu mintea mea?

Distrugerea are loc şi în timp, şi în spaţiu. Axându-se exclusiv pe studierea trecutului, studenţii cred că nimic nu a mai rămas de înfăptuit. Nu a mai rămas niciun manifest de scris şi nicio Bastilie nu mai trebuie zguduită din temelii.

În vreme ce lumea tânjeşte după un bun conducător la cârma ei, generaţia tânără şade îngropată între manuscrise prăfuite, scriind comentarii elogioase pe marginea lucrărilor unor oameni morţi.

SISTEMUL EDUCAŢIONAL SLUJEŞTE ACESTUI SCOP

După cum aţi aflat până acum, educaţia umanistă nu îşi propune să ridice nivelul intelectual ori să formeze oameni cu mintea trează. Lumea este în posesia şi sub conducerea unei societăţi secrete alcătuite din bancheri şi din aliaţii lor. Scopul lor, făcând uz de cuvintele lui Cecil Rhodes, este de a „absorbi treptat bogăţiile lumii". Fireşte, trebuie să îşi ţină ascuns planul. Ei vor să îi transforme pe studenţi în uneltele lor. Profesorii care nu intră în acest joc sunt concediaţi.

Dacă nu aţi băgat de seamă, universităţile nu sunt locuri dedicate cercetării şi dezbaterii revigorante. Sunt bălţi cu apă stătută care duhnesc a compromis moral şi a decepţie.

Omenirea bâjbâie prin întuneric. „Tot ceea ce ştim este că vântul bate", scria Thoreau. Găunoasa noastră încredere în noi se bazează pe progresul material şi pe tehnologie, pe care Thoreau le numeşte „mijloace avansate pentru scopuri care nu sunt la înălţime".

„Prin ideea progresului, am sucit capetele lipsite de creier ale goimilor", spune *Protocolul al treisprezecelea*. Cu excepţia „invenţiilor materiale", progresul, „ca o idee amăgitoare ce este, înseamnă abandonul adevărului în toate domeniile".

Cu alte cuvinte, illuminaţii au infestat omenirea cu iluzia că ei construiesc o utopie umanistă al cărei fundament este raţiunea, când, de fapt, ei pun bazele unei tiranii. Aceasta este esenţa „globalismului" şi firul

roşu ce străbate toate evenimentele ce se petrec în lume...

În concluzie, Dumnezeu este Duh, o stare de conştiinţă, în care idealurile de dreptate, bunătate, adevăr şi iubire sunt evidente. Prioritatea illuminaţilor este distrugerea creştinismului şi a credinţei în Dumnezeu. Ei trebuie să dezlege omenirea de ancora sa metafizică şi de a o substitui cu o falsă realitate favorabilă conducerii lor.

Educaţia umanistă din zilele noastre este un placebo, un substitut al unei adevărate educaţii. Este un pretext pentru îndoctrinare, pe care dacă o accepţi, îţi dă dreptul să primeşti o slujbă.

Lumea nu va fi salvată de faptele lui Dumnezeu, ci de faptele oamenilor prin care lucrează Dumnezeu. Sarcina noastră este de ne asuma la modul cel mai serios aceste idealuri în viaţa noastră personală şi de a le răspândi în lume. Preţul respingerii lui Dumnezeu este acela de a deveni sclavii unor oameni extrem de malefici.

TAVISTOCK
Cum se joacă elitele de-a Dumnezeu

Ca o pisică jucându-se cu un şoricel, elitele ne hărţuiesc, lăsându-ne să întrezărim când şi când starea deplorabilă în care ne aflăm. O astfel de mijoarcă o constituie şi filmul din 1998, *The Truman Show*, regizat de Peter Weir.

Truman Burbank, interpretat de Jim Carrey, nu are habar că viaţa sa este un reality show.

Toţi, inclusiv soţia sa, sunt nişte actori şi tot ceea ce se întâmplă are un scenariu în spate. Cu alte cuvinte, viaţa lui este o amăgire.

Condiţia de coşmar a lui Truman Burbank o descrie de fapt pe a noastră. Conform spuselor lui John Coleman, elitele scriu şi regizează acest scenariu de aproape o sută de ani la Institutul Tavistock pentru Relaţii Umane, cu centrul la Londra.

Coleman, în vârstă de 71 de ani, fost ofiţer în serviciile secrete britanice (MI-6) a dat în vileag clica care domină lumea, mai întâi în cartea *Ierarhia conspiraţiei: Povestea Comitetului celor 300* (1992).

După cum sugerează şi titlul, recenta sa carte este un strigăt de acută disperare: *Institutul Tavistock pentru Relaţii Umane: Plămădirea declinului moral, spiritual, cultural, politic şi economic din Statele Unite ale Americii* (2005).

Cartea este confirmarea faptului că o elită financiară a pus la cale fiecare război şi criză economică din istoria modernă şi continuă să ne condiţioneze credinţele şi comportamentul.

După cum susţine Coleman, Institutul Tavistock şi-a început existenţa înainte de primul război mondial, pentru a convinge popoarele iubitoare de pace de necesitatea de a se masacra unele pe altele.

„Acei tineri americani cu chipuri proaspete din Arkansas şi Carolina de Nord au fost trimişi să mărşăluiască prin Europa crezând că «luptă pentru ţara lor», neştiind că «democraţia» pentru care Wilson i-a trimis «să construiască o lume sigură» era, de fapt, dictatura unui guvern unic socialisto-internaţionalist."

Fondat de familia regală, de clanurile Rockefeller şi Rothschild, Tavistock a făcut muncă de pionierat în sfera tehnicilor de propagandă folosite ca să justifice războiul. Minciunile sfruntate despre atrocităţile germane din primul război mondial sunt în perfectă consonanţă cu minciunile de decenii mai târziu despre gazarea kurzilor din ordinul lui Saddam Hussein şi uciderea copilaşilor în Kuwait. Desigur, cea mai gogonată

dintre toate este minciuna că musulmanii ar avea ceva de-a face cu evenimentul de la 11 septembrie.

Coleman a aflat că 94% din cuvintele şi frazele cheie fabricate de Institutul Tavistock pentru a servi în timpul celui de-al doilea război mondial „se potriveau de minune cu cele folosite în Războiul din Coreea, Războiul din Vietnam, Războiul din Golf".

Principala remarcă a lui Coleman este aceea că noi nu putem avea încredere în nimic din ceea ce mass-media ori guvernul ne spun şi, mai cu seamă, în cadrul aşa-ziselor „ştiri". El îl citează pe şeful propagandei lui Stalin, Willi Munzenberg: „Toate ştirile sunt minciuni şi toată propaganda este deghizată în ştiri".

Coleman spune că societatea este împânzită de instituţii şi organizaţii aflate sub directiva Institutului Tavistock, al căror scop este inducerea în eroare şi distorsionarea. Sunt numite instituţii „de elită", după cei cărora acestea le slujesc.

Conspiraţia are ramificaţii până la nivele locale. Conform afirmaţiilor lui Coleman, Tavistock deţine o „armată invizibilă" de actori care se găsesc „astăzi în sălile de judecată, în poliţie, biserici, administraţia instituţiilor de învăţământ, complexele sportive, redacţiile ziarelor, televiziuni, (...) consilii orăşeneşti, puterea legislativă statală, şi sunt o mulţime în Washington. Ei sunt la conducerea fiecărui birou..."

Practic, fiecare corporaţie, universitate, think tank ori fundaţie importantă este legată de Institutul Tavistock (vezi lista din *Ierarhia conspiraţiei*, pp. 221-253). Acesta alege ce protagonişti ai divertismentului să privim, ce experţi să ascultăm, ce politicieni să alegem. Fiecare preşedinte al Statelor Unite, începând cu Theodore Roosevelt, s-a aflat sub controlul său. De la acest control s-au sustras răzvrătiţi ca JFK şi Richard Nixon.

Tavistock se află în spatele fiecărei mişcări sociale „spontane" din ultimul secol, incluzând feminismul, eliberarea sexuală, mişcarea pentru pace, mişcarea „New Age", ecologismul, homosexualitatea şi mişcarea pro-avort.

„Falimentul moral, spiritual, rasial, economic, cultural şi intelectual în care ne aflăm astăzi nu este un fenomen social (...) care pur şi simplu s-a întâmplat. Mai curând, este produsul unui program cu grijă plănuit de Tavistock", scrie Coleman.

Suntem constant studiaţi spre a se vedea cum vom reacţiona sub stres. Invazia marţiană a lui Orson Welles[24] din 1938 a avut drept scop demonstrarea puterii „ştirilor" de a înşela. Coleman nu o menţionează, dar puternica pană de curent din Nord-Est a fost probabil un alt studiu de comportament al maselor. La fel ca şi cazul New Orleans. Convins de comportamentul nostru gregar, Coleman spune că Tavistock a mers mai departe şi a instrumentat masacrarea lui David Koresh şi a discipolilor lui la Waco, după ce a minţit în legătură cu activităţile lui.

Tavistock acţionează conform maximei lui Sun Tsu: „Ucide câţiva, terorizează mulţi". Coleman numeşte decizia lui Winston Churchill de a bombarda civilii „o crimă de război". La Dresda s-a înfăptuit un „atac împotriva creştinismului, programat a se petrece în timpul Postului Mare", spune el.

[24] Pe 30 octombrie 1938, în ziua de Halloween, a fost difuzat teatrul radiofonic *Războiul lumilor*, adaptare după romanul fantastic al lui H.G. Wells (publicat în 1898), care prezintă o invazie şi o luare în stăpânire a pământului de către marţieni. Adaptarea radiofonică a fost narată de actorul Orson Welles. Cea mai mare parte a piesei a fost prezentată ca un „buletin de ştiri" simulat, fapt ce a creat ascultătorilor senzaţia că exact în acele momente avea loc o invazie a marţienilor [n.tr.].

În opinia lui Coleman, Tavistock poartă un război împotriva lumii musulmane, deoarece islamul reprezintă un obstacol în calea deplinului său control. El afirmă că Rusia şi China încă mai posedă un dram de independenţă.

CONCLUZIE

Ne aflăm în această năpastă deoarece un mic grup de familii dinastice au adunat bogăţii nelimitate prin uzurparea rolului guvernului de a crea bani.

Pentru a menţine acest nedrept avantaj, ei au nevoie să creeze o dictatură a unui „guvern mondial". Precum în multe situaţii coloniale, elitele noastre naţionale sunt alese după disponibilitatea lor de a colabora cu puterea ocupantă. Majoritatea oamenilor ar face orice pentru a avea „succes". Mulţi cred că sunt cetăţeni liberi, care clădesc o lume mai bună. Precum în cazul a doi profesori evrei care au adus recent critici lobby-ului israelian, oamenii, de regulă, descoperă realitatea doar atunci când se abat de la scenariul impus.

Publicul se află sub un permanent atac psihologic. Daţi drumul la ştiri, uitaţi-vă la complicele sub acoperire în cazul 11 septembrie, Rudolph Giuliani, vărsând lacrimi de crocodil cu familiile victimelor la procesul înscenat lui Zacharias Moussaoui, găsit ţap ispăşitor. Mohammed Atta, deturnătorul din partea Al-Qaeda, „a tastat din greşeală microfonul de control al traficului aerian în locul sistemului de intercomunicaţie al cabinei" şi este surprins cum vorbeşte cu pasagerii înfricoşaţi! Sigur că da!

Între timp, ne paşte gripa aviară. Cineva incendiază bisericile africanilor. Străini nepoftiţi ne invadează ţara (în ciuda „securităţii sporite" decretate de „războiul împotriva terorismului"). Iisus i-a cerut lui Iuda să Îl trădeze. Şi aşa mai departe.

Oamenii cred că illuminaţii sunt un duşman abstract şi vag. Să nu care cumva să priviţi dincolo de televizorul vostru, de iPod-ul vostru, de radioul vostru, de filme ori ziare!

Coleman spune că 450 din cele 500 de companii de succes din clasamentul anual realizat de revista *Fortune* îşi primesc ordinele de funcţionare de la Tavistock. Aceasta ar explica de ce reclamele de la televizor sunt mai curând preocupate de modificarea comportamentului uman decât de vinderea unui produs.

Am văzut minunăţia aceasta recent. Un băieţel asaltează o fetiţă cu daruri. De fiecare dată, ea îl respinge. Într-un sfârşit, acceptă o vază plină cu flori, dar îi trânteşte băiatului uşa în nas. Aruncă florile la gunoi şi foloseşte vaza pentru a sorbi băutura răcoritoare marca McCain.

Ce mesaj numai bun de livrat copiilor! I-au buimăcit cu totul pe oameni şi iată că acum am devenit prea dezbinaţi şi disfuncţionali să le putem rezista.

Ca şi Truman Burbank, din ce în ce mai mulţi însă au sesizat scenariul. Ei analizează intriga poveştii şi o găsesc a fi ameninţătoare şi perversă. Coboară de pe scenă şi îşi află viaţa cea adevărată.

CULTURA MODERNĂ
Rădăcinile iudeo-masonice ale „culturii" moderne

„CULTURA" MODERNĂ este produsul conspiraţiei luciferiene împotriva civilizaţiei creştine.

Gradual negativă şi neobosit obscenă, „cultura" modernă atacă resursele umane de demnitate, decenţă şi speranţă, care ne definesc ca fiinţe umane, diferenţiindu-ne de animale.

De exemplu, săptămâna trecută, media făcea comentarii elogioase unei piese de teatru despre „iubirea sexuală" dintre un bărbat însurat şi o capră.

Într-un interviu, dramaturgul Edward Albee a spus că piesa lui, *Capra*, punea în discuţie un „tabu social" şi spera că publicul îşi va „re-examina valorile şi atitudinile faţă de zoofilie".

„Nostimă, emoţionantă şi tragică" se extazia *Channel 4 News*, un canal de televiziune respectabil şi „serios" din Marea Britanie.

Zoofilia chiar s-a produs, iar prim-planul piesei este centrat pe confesiunea protagonistului despre neputinţa de a face faţă faptului că „se simte vinovat pentru că nu are sentimente de vinovăţie". „Cu toţii suntem nişte animale", cugetă el. Piesa este bazată pe confruntarea dintre protagonist, soţie şi fiul lor gay.

Un cititor, Jonathan Stonehouse, scria: „Mă cutremur la gândul că sunt mulţi cei care asociază acum libertatea cu declararea ca normalitate a tuturor lucrurilor care erau pe vremuri socotite respingătoare, când de fapt adevărul este că noi clădim o lume în care majoritatea vor fi sclavi propriilor capricii şi fantezii, ca să nu mai amintesc de poftele păcătoase şi scârboase pe care imaginaţia omenească le poate concepe. Aceasta este o formă de libertate de care eu foarte bine mă pot dispensa".

Adevărata cultură are drept scop cizelarea instinctelor noastre animalice, modelându-ne după idealurile spirituale (precum adevărul, dreptatea, bunătatea şi frumosul). Contracultura modernă ţinteşte către scăderea nivelului moral şi distrugerea societăţii prin anihilarea acestor idealuri.

Contracultura îl înfăţişează pe om în termeni pur naturalişti şi materiali. Fiecare impuls sexual şi fiecare funcţie biologică sunt îndreptăţite să primească recunoaşterea şi să li se dea frâu liber. Optarea pentru o

asemenea atitudine este considerată un act de „curaj", în vreme ce orice obiecţie trece drept represivă şi pudibondă ori fascistă.

Într-unul dintre ultimele episoade ale filmului *Sex and the City*, spectatorii au trebuit să o suporte pe Carrie epilându-se inghinal. Din fericire, am fost scutiţi de o privelişte frontală deplină.

Nu este vorba de pudibonderie. Demnitatea umană presupune intimitate. Farmecul femeii presupune candoare şi mister. Avem şi suflete, nu doar trupuri.

Preamărirea laturii animalice a omului cu preţul înjosirii calităţilor lui spirituale este directa consecinţă a deificării omului. Cultura noastră crede că omul este un produs finit şi nu mai are nevoie să fie transfigurat de iubirea lui Dumnezeu.

Un simptom al socotirii omului ca fiind dumnezeu este faptul că noi împodobim cu o aură de mister şi aducem adorare fiinţelor umane. Noi avem cultul minţilor strălucite, cultul frumuseţii exterioare, cultul bogăţiei şi al puterii.

„Cultura" modernă reflectă capitolul final al conspiraţiei diabolice care respinge planul lui Dumnezeu cu privire la dezvoltarea umanităţii.

RĂDĂCINILE IUDEO-MASONICE ALE CONTRACULTURII (MODERNISMULUI)

Mâncând fructul interzis, Lucifer le-a promis: *Vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul* (Facere 3: 5).

Aceasta înseamnă că omul va stabili el însuşi ce este bun şi ce este rău.

Dumnezeu este Bun. Când omul se face pe sine Dumnezeu, el de fapt devine Satan. Binele se metamor-

fozează în acele lucruri pe care cel mai puternic om sau grupare le doreşte. Binele devine rău şi răul devine bine. Este ceea ce se petrece astăzi.

Există o mulţime de grupuri care au vrut să se autoproclame Dumnezeu, însă unii conservatori cred că contracultura noastră îşi are originile în concepţia evreilor privitoare la calitatea lor de „popor ales".

La origine, evreii L-au perceput pe Dumnezeu ca fiind o Forţă Morală Universală. (Acesta este şi iudaismul cu care eu mă identific.)

După câte se pare, în anul 79 î.Hr. a avut loc un război civil, iar fariseii au ieşit învingători. Ei au proclamat supremaţia Talmudului babilonian în detrimentul Torei (primele cinci Cărţi ale Vechiului Testament).

Talmudul propovăduieşte că evreii sunt aleşi de Dumnezeu ca să conducă omenirea. În practică, aceasta îi face să fie Dumnezeu şi le dă dreptul să reconfigureze realitatea. Astfel, ei devin luciferieni. După cum afirmă Harold Rosenthal, „majorităţii evreilor nu le place să o recunoască, dar dumnezeul nostru este Lucifer (...), iar noi suntem poporul ales. Lucifer este cât se poate de viu".

Conform spuselor unui autor care se semnează „Rabi": „Creştinismul este preocupat mai cu seamă de mântuirea individuală a omului. Iudaismul este preocupat numai de mântuirea Casei lui Israel, care doar ea poate înlesni mântuirea celor şaptezeci de neamuri ale universului" (*Anatomia iudaismului francez*, pp. 203-204).

Prin urmare, fariseii L-au respins pe Hristos deoarece El învăţa că Dumnezeu este iubire şi că toţi oamenii sunt egali înaintea lui Dumnezeu.

„Venirea lui Hristos a fost o catastrofă naţională pentru poporul evreu, mai ales pentru conducătorii săi", scrie Léon de Poncins. „Până atunci, doar ei au fost

Fiii Legământului; ei fuseseră unicii săi mari preoţi şi beneficiari".

El continuă: „Duşmănia neîmpăcată cu care iudaismul s-a opus creştinismului de 2000 de ani este cheia şi cauza determinantă a subversiunii moderne. (...) [Evreul] s-a făcut apărătorul raţiunii împotriva lumii mistice a spiritului (...), el a fost mare autoritate în materie de necredinţă; toţi intelectualii răzvrătiţi s-au îndreptat către el, fie pe ascuns, fie pe faţă..." (*Iudaismul şi Vaticanul* pp. 111-113).

FRANCMASONERIA ŞI IUDAISMUL

Fiind fundamentată pe mesianismul iudaic, francmasoneria a fost unealta bancherilor şi a contribuit la distrugerea monarhiilor creştine din Germania, Austria şi Rusia şi la declinul Bisericii Catolice.

În Enciclica *Humanum Genus* (1884), Papa Leon al XIII-lea a scris că scopul suprem al francmasoneriei este de a „dezrădăcina complet întreaga ordine religioasă şi morală din lume, care a fost adusă la existenţă de creştinism. (...) Aceasta înseamnă că temelia şi legile noii structuri a societăţii îşi vor avea originea în naturalismul pur".

Papa Leon al XIII-lea mai spunea şi că „Francmasoneria este personificarea permanentă a Revoluţiei; ea este un fel de societate întoarsă pe dos, al cărei scop este de a exercita o stăpânire ocultă asupra societăţii aşa cum o cunoaştem noi şi a cărei unică *raison d'être* este purtarea unui război împotriva lui Dumnezeu şi a Bisericii Sale" (De Poncins, *Francmasoneria şi Vaticanul*, p. 45).

Léon de Poncins foloseşte surse evreieşti pentru a susţine că francmasoneria este strâns legată de iudaism. De pildă, Rabbi Elle Benamozegh a scris: „Teologia

masonică corespunde destul de bine Cabbalei..." *(Israel şi omenirea*, p. 73).

De Poncins citează dintr-un articol care a apărut în 1861 într-o revistă evreiască pariziană, *La Vérité Israelite*: „Spiritul francmasoneriei este cel al iudaismului în aspectele sale cele mai fundamentale; ideile sale sunt iudaice; limbajul său este iudaic; chiar organizarea sa, aproape integral, este iudaică..."

De Poncins scrie că scopul francmasoneriei şi al iudaismului deopotrivă este unificarea lumii sub legea iudaică (*Francmasoneria şi Vaticanul*, p. 76).

CONCLUZIE

Cultura iudeo-masonică nu a fost întru totul rea. Ne-a permis să ne acceptăm dorinţele noastre sexuale fără sentimentul de culpabilitate şi ne-a dat libertatea de a-L regăsi pe Dumnezeu conform datelor noastre interioare. Numai că aceste câştiguri nu au fost dăruite intenţionat. Ţelul ultim este de a ne despărţi de Dumnezeu şi de ne face robi poftelor noastre sexuale şi materiale, cu alte cuvinte, de a ne pune oprelişti dezvoltării personalităţii noastre.

Asemeni unui om de ştiinţă care începe cu o ipoteză, eu v-am oferit toate acestea ca paradigmă. Voi veţi decide dacă vă este de ajutor pentru a înţelege lumea. Evident, eu doar zgândăr la suprafaţă, aşa că este binevenită călăuzirea din partea oamenilor care ştiu mai multe decât mine.

Însă nu am nicio îndoială că omenirea este subminată prin înşişi liderii ei politici şi culturali, îndatoraţi bancherilor internaţionali şi aliaţilor lor, care sunt luciferieni practicanţi. Ei folosesc iudaismul (inclusiv sionismul) şi francmasoneria ca instrumente de organizare şi control. Cu certitudine, majoritatea evreilor şi a francmasonilor nu sunt conştienţi ori nu cred că aşa stau lucrurile.

Mă tem că înrobirea spirituală şi psihologică nu este decât un preludiu al celei politice şi economice. Începând cu evenimentul de la 11 septembrie, suntem asemenea unor oi scoase la păscut înaintea unui abator.

MARXISMUL CULTURAL
Fundamentul fraudulos al culturii moderne

Ar trebui să se pună un semn de avertizare ca cel pentru substanţe toxice deasupra uşilor universităţilor, cinematografelor şi galeriilor de artă. Ar trebui să existe un avertisment similar şi asupra televiziunilor, muzicii şi videoclipurilor noastre actuale.

În anul 1920, liderii Internaţionalei Comuniste au decis că societatea occidentală era prea puternică pentru a fi cucerită. Era necesar să fie slăbită prin subminarea instituţiilor sale culturale: familia, educaţia, religia, arta, mass-media şi guvernul.

În mare, au şi reuşit. În timp ce au menţinut aceste instituţii în acelaşi format, le-au schimbat subtil conţinutul. E ca şi cum ai presăra arsenic într-o cutie de aspirină. Scopul lor este de a ne otrăvi puţin câte puţin, de a ne paraliza, pentru ca într-un final să ne zdrobească.

Observăm că liderii noştri politici şi culturali sunt în mare parte laşi, nătângi, trădători, escroci, oportunişti şi impostori, răsplătiţi după cantitatea de rău pe care o pot face.

Eşecul nostru de a combate comunismul este cauzat de înţelegerea eronată a adevăratei sale naturi. Noi ne imaginăm că este o mişcare compromisă, dedicată dreptăţii sociale, egalităţii şi proprietăţii publice. Milioane de idealişti, printre care m-am numărat şi eu, au fost păcăliţi.

De fapt, comunismul este un fenomen internaţional, care a luat în stăpânire Rusia şi China. Este creaţia unui cult satanic (Illuminati), întemeiat în 1776 de bancherii internaţionali. Scopul acestora este de a aduna întreaga bogăţie a lumii în mâinile lor şi, finalmente, de a reduce şi înrobi rasa umană. Steaua Roşie cu cinci colţuri este, de asemenea, simbolul cultului lui Satan. Fiind un virus demonic, comunismul a luat nenumărate forme (de tipul feminismului) şi induce în eroare mai mulţi oameni ca niciodată.

Civilizaţia apuseană este edificată pe creştinism, pe premisa că Dumnezeu este real, chiar Realitatea veşnică şi absolută, de natură spirituală. Prin sufletul său, creat de Dumnezeu, omul obişnuit poate percepe voia dumnezeiască fără medierea unei autorităţi lumeşti. Acesta este motivul pentru care bancherii urăsc creştinismul.

Dumnezeu este Adevărul, Iubirea, Frumosul şi Bunătatea către care aspirăm. Contravine acestei ordini morale ca o mică clică să monopolizeze întreaga bogăţie a lumii. Aşa că bancherii şi-au propus să ne distrugă credinţa în existenţa unei Ordini Dumnezeieşti, promovând darwinismul, existenţialismul etc. Ei înscenează războaiele, crizele economice şi teroarea, astfel încât noi să le cerem „antidotul" - Noua Ordine Mondială.

În strălucitul său eseu, *Şcoala de la Frankfurt şi corectitudinea politică*, Michael Minnichino arată cum mişcările intelectuale şi artistice cu cel mai mare impact din secolul al XX-lea, încă şi astăzi în vogă, au fost de fapt inspirate de gânditori care erau agenţi ai Kominternului (Internaţionalei Comuniste), finanţaţi de bancherii de la centru. Unii dintre ei chiar au lucrat pentru agenţia de spionaj sovietică încă din anii '60.

El scrie: „Sarcina [Şcolii de la Frankfurt] era în primul rând aceea de a submina moştenirea iudeo-creş-tină prin «abolirea culturii» (...) şi, în al doi-

lea rând, aceea de a fixa noi forme culturale care să accentueze alienarea populaţiei, generând astfel un «nou barbarism». (...) Scopul artei moderne, al literaturii şi al muzicii trebuia să fie distrugerea potenţialului de înălţare spirituală a artei, literaturii şi muzicii..."

Fondurile au venit de la „diferite universităţi germane şi americane, de la Fundaţia Rockefeller, de la Comitetul evreilor din America, de la unele servicii de spionaj din America..."

Această mişcare subversivă „reprezintă aproape întreaga bază teoretică a tuturor modelor estetice corecte politic care fac acum ravagii în universităţile noastre". Acestea sunt de felul postmodernismului, feminismului, studiilor culturale, deconstructivismului, semioticii etc.

Ţinta finală este de a ne rupe de adevăr, de a distruge coeziunea socială şi moştenirea culturală. Ei susţin că realitatea nu poate fi cunoscută şi că scriitorii şi artiştii se înfăţişează de fapt pe ei înşişi. De exemplu, postmodernistul Hayden White scrie: „Povestirile istorice sunt ficţiuni verbale, ale căror conţinuturi sunt mai mult inventate decât descoperite (...), adevărul şi realitatea sunt mai presus de orice arme autoritariste ale vremurilor noastre". Cu alte cuvinte, nu putem şti ce s-a întâmplat în trecut (ceea ce este exact ce vor ei).

Postmodernismul este parte a agendei autoritariste. În mod similar, Şcoala de la Frankfurt a susţinut ideea că „autoritarismul" îşi are izvorul în religie, conducerea masculină, căsătorie şi familie, când de fapt aceste lucruri sunt tocmai temelia societăţii.

În ceea ce priveşte ştiinţele sociale şi umaniste, universităţile sunt chiar teritoriul duşmanului, iar profesorii sunt de regulă obstacole în calea către dobândirea învăţăturii autentice.

MASS-MEDIA

Acelaşi lucru este valabil şi în cazul mass-mediei, care se află în posesia şi sub controlul bancherilor de la centru. Noi ne închipuim că filmele, muzica şi cărţile apar din raţiuni comerciale ori artistice. Nu este adevărat. Manipulatorii de rang înalt au descoperit că ar putea vinde aproape orice lucru atâta vreme cât i se face o reclamă exagerată şi rămâne cumva fidelă formatului care le este oamenilor familiar. Astfel, pe agenda secretă a divertismentului se află ingineria socială, satanismul, sexul şi violenţa. Muzicianul Wes Penre spune că starurile nu sunt selectate după talentul lor, ci în funcţie de disponibilitatea lor de a promova agenda elitelor. El scrie: „Scopul lor este de a-i corupe pe tineri, de a crea o societate în care nimeni să nu mai fie în stare să gândească cu capul său (contrar celor pe care cultura noastră de masă încearcă ni le spună despre «rebela» muzică rock). Industria artistică creează «figuri emblematice» care transmit mesaje degradante şi satanice, al căror ţel este de a lua locul lui Dumnezeu. Şi muzicienii înşişi adeseori se comportă degradant, folosind droguri, astfel încât fanii lor să înceapă să se comporte aidoma. Scopul lor este de a crea apatie şi decădere. Destul de mulţi artişti îşi pun mesaje subliminale pe reversul melodiilor lor, cum ar fi cei de la Led Zeppelin, Michael Jackson, The Eagles şi alţii..."

Mulţi muzicieni au murit de tineri din cauza „supradozei de droguri", deoarece ei au încercat să se opună agendei. Aceasta explică şi obsesia pentru iubirea romantică din muzica la modă. Se intenţionează ca prin iubire şi sex să ni se distragă atenţia de la toate celelalte lucruri.

În muzica la modă, se face din ce în ce mai prezent un mesaj lesbian. De pildă, formaţia *Dixie Chicks* îi

dispreţuieşte pe bărbaţi şi celebrează independenţa femeilor. Într-un cântec, se povesteşte cum o femeie pe bună dreptate îi ia viaţa unui bărbat pe motiv că i-a înveneţit un ochi soţiei sale. Tinerele fete cântă aceste melodii şi se identifică cu mesajele pe care le transmit.

Un prieten a observat că iubita lui, care fredona cântecele celor de la *Dixie Chicks*, a fost psihologic afectată în natura sa de femeie, ea considerând că a fi soţie şi mamă îi va strivi personalitatea.

V-aţi întrebat vreodată de ce nu s-a făcut niciun film după poveşti adevărate, avându-i ca protagonişti pe nişte eroi ai Americii ca Henry Ford, Charles Lindbergh (cel care a condus monoplanul *The Spirit of St. Louis*), Louis McFadden şi Whittaker Chambers? Deoarece ei s-au împotrivit planului bancherilor.

CONCLUZIE

După cum trupul nostru are nevoie de hrană sănătoasă şi de mişcare, mintea şi sufletul nostru au nevoie de adevăr şi de frumos. Avem nevoie să vedem viaţa înfăţişată onest, identificând adevăratele forţe. În loc de a se petrece astfel, suntem în mod deliberat amăgiţi şi otrăviţi de o mică elită financiară care unelteşte un plan diabolic. Fie că atacul vine dinspre şcoală ori dinspre mass-media, cert este că suntem asaltaţi permanent cu o propagandă al cărei scop este de a produce alienare şi disfuncţie. Trebuie să ne protejăm de această otravă până nu este prea târziu.

Vestea bună este că, finalmente, cultura modernă, bazată pe premisa că nu există un scop inerent ori pozitiv al existenţei umane, a fost dată în vileag. Este o operaţiune psihologică pe termen lung ce vrea să ne demoralizeze. Va eşua.

ÎNFIORĂTOR
Este clădirea Adunării Legislative locale un templu păgân camuflat?

La mai puţin de cinci mile de locuinţa mea din oraşul Winnipeg, se află Clădirea Adunării Legislative din Manitoba. În noiembrie 2006, *Presa independentă din Winnipeg* a realizat o serie de articole, în 15 părţi, axată pe revelarea faptului că sediul Adunării Legislative este similar, din numeroase puncte de vedere, unui templu păgân egiptean.

De exemplu, cercetătorul Frank Albo a descoperit că sala de recepţie a Locotenentului-guvernator are exact aceleaşi dimensiuni ca „Sfânta Sfintelor", sfânta încăpere din Templul lui Solomon, care adăpostea Chivotul Legământului. Aceasta aduce cu Loja Marelui Maestru, unde se celebrează cele mai sacre ritualuri ale francmasoneriei. Holul de la intrare are 66.6 picioare pe 66.6 picioare şi dispune de trei paliere a câte 13 trepte fiecare etc.

Albo a descoperit că toate persoanele implicate în construcţia edificiului, din 1914 până în 1920, au fost francmasoni, inclusiv arhitectul şcolit la Paris, antreprenorul, premierul şi aproape întregul său guvern. Templul, supraîncărcat cu picturi murale, colonade, sfincşi şi statui ale masonilor faimoşi, a costat de trei ori mai mult decât orice altă clădire legislativă din alte provincii.

În anul 1911, *Presa independentă din Manitoba* a comentat faptul că competiţia ofertelor arhitecturale mirosea a un oarecare „aranjament care urmărea un scop ascuns" (9 decembrie 1911). De altfel, în 1915 a şi izbucnit un scandal referitor la costuri şi corupţie, care a însemnat pentru premier pierderea funcţiei şi trimiterea la închisoare a antreprenorului.

Dacă edificiul legislativului este un templu păgân camuflat, implicaţiile sunt zguduitoare.

Această clădire pretinde doar de ochii lumii că reprezintă naţiunea. Se pare că, încă din 1912, o societate ocultă secretă, francmasoneria, controla societatea, ea beneficiind de mari fonduri băneşti şi de o relativă i-munitate.

Ei au construit un templu în locul unei clădiri a legislaturii. Îşi puseseră în gând răsturnarea democraţiei şi - după câte s-ar presupune - instaurarea unei teocraţii păgâne autoritariste a ierarhiei masonice?

Construit să reziste în timp, s-a intenţionat ca edificiul legislaturii să devină un centru religios al Noii Ordini Mondiale? Templul acesta va fi oare sediul guvernului? Neîndoielnic, aş vrea să nu am dreptate în privinţa acestui lucru.

În orice caz, experţi, precum avocata Constance Cumbey, spun că elitele pregătesc tocmai guvernul şi religia „New Age" (http://www.newswithviews.com /Cumbey/constanceA.htm).

FRANCMASONI ŞI ILLUMINAŢI

Francmasoneria îşi primeşte puterea de la cartelul bancar central cu sediul la Londra, iar scopul ei este acela de a corupe şi controla societatea prin diverse moduri. Între ei, fac aluzie la francmasonerie ca la „o casă de nebuni care se cred în libertate".

Slujeşte francmasoneria diavolului? Este nevoie ca o societate cu bune intenţii să fie secretă? Îi ameninţă pe iniţiaţi cu tăierea gâtului dacă suflă vreo vorbă? Le cere membrilor să se ajute unul pe celălalt, chiar şi atunci când încalcă legea ori când sunt imorali?

Francmasoneria pretinde că este preocupată de desăvârşirea morală. Dat fiind incredibila sa putere, a

devenit cumva lumea mai bună? „După roadele lor îi veţi cunoaşte."

De fapt, societatea illuminaţilor reprezintă o forţă malefică supranaturală care poartă un război nemilos împotriva omenirii. Puţin câte puţin, ei făuresc un iad pe pământ.

Duc un război folosind războiul. Ne asmut unul împotriva celuilalt, amăgindu-ne şi dezbinându-ne. Duşmanii noştri nu sunt oamenii obişnuiţi, mulţi dintre ei fundamentându-şi identitatea pe nişte minciuni. Trebuie să facem front comun împotriva mânuitorilor de păpuşi şi a agenţilor lor.

„ÎN PLINĂ LUMINĂ"

Francmasonii au o filosofie de „ascundere în plină lumină". Ei uneltesc o „conspiraţie deschisă". Aceasta înseamnă că vor vorbi deschis despre anumite lucruri, însă mai apoi le vor nega ori se vor eschiva dacă lumea se inflamează. Puterea lor luciferică este afişată înaintea ochilor noştri, însă, dacă cineva observă, este atacat şi numit „paranoic".

Simbolismul Illuminati se află pe Marele Sigiliu şi pe bancnota de un dolar. Este lesne identificabil şi pe emblema multor corporaţii: CBS, AOL, Exxon, Shell. Simbolul ţapului satanic devine omniprezent, mai ales printre tineri. Acum îl folosesc ca să facă reclamă la Yahoo Messenger. Desigur, ei vor spune că reprezintă cu totul altceva. Acesta este principiul lor de operare.

Nu mă pot duce nicăieri unde să nu văd arborată noua emblemă a oraşului Winnipeg. Are motive Illuminati. Punctul inclus într-un cerc este un simbol specific illuminaţilor, reprezentând Ochiul lui Horus, ori actul sexual. Acesta se află deasupra unui dungi de

penel care reprezintă răsăritul, adică Soarele, ori pe Lucifer, cel ce aduce lumina.

Această emblemă se află pe toate autobuzele şi camioanele oraşului Winnipeg. Winnipeg a fost dintotdeauna un centru al ocultismului. Se pare că „o undă de energie" a pământului trece prin clădirea legislativului. Recent, provincia a adoptat motto-ul „Energie spirituală".

În 1923, după ce a participat aici la o şedinţă, Sir Arthur Conan Doyle a scris: „Din perspectiva virtualităţilor parapsihice, Winnipeg ocupă un loc foarte sus între zonele pe care le-am vizitat până acum".

(Între 1870 şi 1970, Manitoba a avut 12 premieri care erau masoni. Câţiva primari ai oraşului de asemenea au fost masoni, şirul lor fiind inaugurat chiar de primul primar din Winnipeg, Francis Cornish. Între 1870 şi 1924, peste 140 de loje masonice au fost fondate în Manitoba şi, între 1875 şi 1970, 86 de pietre cu însemne masonice au fost puse la temelia clădirilor publice din întreaga provincie, printre acestea numărându-se şi primăria, multe biserici şi multe şcoli.

Au existat, probabil, o mulţime de edificii publice care au fost hoţeşte preluate de francmasoni. Curtea Supremă a Israelului îmi vine rapid în minte.

Există prea multe simboluri oculte în Clădirea Adunării Legislative din Manitoba, ca să le pot cuprinde pe toate. Cel mai evident este statuia „Băiatului de aur" de pe cupolă. Locuitorilor din Manitoba li s-a spus că reprezintă „Spiritul negoţului".

De fapt este Hermes, zeul alchimiei, patronul sferei oculte şi mesagerul către lumea de dedesubt. Ansambluri sculpturale reprezentând cele patru nobile elemente - pământul, apa, aerul şi focul (materiile fundamentale ale alchimiei hermetice) - îl înconjoară pe cupolă.

Hermes promite să îl ridice pe om la statutul de zeu în virtutea „cunoaşterii secrete", şi nu prin purificare lăuntrică şi închinare înaintea lui Dumnezeu (Adevărul, Dreptatea şi Iubirea). El este plasat cu faţa către nord, fapt care, evident, are conotaţii malefice.

REACŢIE

Când se publica seria realizată de *Presa independentă* în noiembrie, a existat un interes ridicat din partea locuitorilor provinciei Manitoba, însă s-au ridicat foarte puţine obiecţii. Nimănui nu părea să îi pese că o instituţie publică ce reprezenta libertatea şi prosperitatea locuitorilor din Manitoba a fost acaparată de o societate ocultă pentru bizarul său scop, pe cheltuiala contribuabililor.

La partea „Scrisori către redacţie", numai două persoane au remarcat faptul că centrul politic al unei societăţi ce se dădea drept creştină (cel puţin aşa se petrecea la anul 1912) a fost reprezentat prin simbolismul păgân.

Francmasonii par să fie fericiţi să se ascundă în plină lumină. Ronald Stern şi Bob Stern, doi magnaţi locali în domeniul textil, au cumpărat *Presa independentă* din *Winnipeg* în 2001. La scurt timp după aceasta, „Bnai B'rith", un ordin masonic evreiesc, i-a premiat. Ziarul nu ar fi publicat această serie dacă francmasonilor le-ar fi fost teamă să îşi descopere lucrarea.

CONCLUZIE

Trăim într-o lume în care un mare segment al clasei conducătoare s-a vândut pe sine, dacă nu chiar lui Satan, atunci sigur oamenilor care îl venerează pe Satan...

Aşa se întâmplă când respingem adevărata religie în favoarea diversităţii şi secularismului. Nu vom obţine neutralitate religioasă, toleranţă şi libertate. Ne vom afunda în păgânism şi satanism. Privind în urmă, „separarea dintre Biserică şi stat" a fost o tactică prin care forţele întunericului L-au îndepărtat pe Dumnezeu şi au acaparat controlul societăţii.

Succesul lui Satan se datorează în parte eşecului nostru de a reînvia chipul lui Dumnezeu din noi. Dumnezeu este principiul dezvoltării noastre. Nu mai putem nega nevoia de El, aşa cum nu putem nega nevoia de oxigen. Pentru neamul omenesc, Dumnezeu întrupează toate idealurile noastre de pace, armonie, frumos, adevăr, bunătate, dreptate şi iubire.

Dumnezeu depinde de noi pentru a-Şi face lucrarea.[25] El nu este un magician. El lucrează prin noi. A-L cinsti pe Dumnezeu e la fel de simplu ca a spune adevărul şi a face ceea ce este drept. Profeţiile despre nenorociri şi sfârşitul lumii se pot împlini. E posibil ca Mesia să nu Îşi facă apariţia.[26] Trebuie să ne folosim judecata sănătoasă. Se ajunge în port mai ales prin evitarea stâncilor.

---

[25] Dumnezeu nu depinde de nimic, este libertatea absolută. El împreună-lucrează cu noi spre binele nostru. Noi avem nevoie de El, nu El de noi [n.ed.].

[26] Fiecare creştin mărturiseşte în Crez: „Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie". Creştinii ştiu că Hristos va veni a doua oară, aşa cum El Însuşi i-a anunţat. Poate că autorul nu vrea să nege aici a doua venire a lui Hristos, ci doar vrea să pună în evidenţă faptul că nu este de niciun folos pentru creştini să lase răul să se răspândească, privind ca nişte martori neputincioşi desfăşurarea evenimentelor apocaliptice, ci trebuie să fie participanţi activi la stăvilirea acestui rău – chiar dacă au conştiinţa faptului că lupta lor va avea parte doar de încununare de la Dumnezeu, în plan lumesc biruinţa – ce-i drept, trecătoare – fiind a puterilor răului [n.ed.].

JOHN KERRY
Şi arta sovietică a controlului mental

Noua Ordine Mondială seamănă din ce în ce mai mult cu un film ştiinţifico-fantastic din anii '50 în care protagonistul îşi dă seama că familia şi vecinii săi au fost spălaţi pe creier şi începe să îşi pună la îndoială propria sănătate.

Dacă v-aţi uitat la Convenţia Naţională Democrată, se prea poate să vă fi simţit la fel.

Cincizeci la sută dintre americani şi, probabil, optzeci la sută dintre democraţi cred că Irakul este o greşeală tragică şi inutilă. Şi, totuşi, John Kerry promite mai multe de felul acestea şi încă mai grozave.

Democraţia înseamnă a le oferi oamenilor oportunitatea de a face o reală alegere. Totuşi, nimeni nu a avut nimic de comentat la aşa ceva.

Nu a existat nicio voce dezaprobatoare la convenţie. Toată lumea a aplaudat ca la un semnal. Chiar şi Howard Dean părea drogat. Acum se dădea în vânt după război. Îşi învăţase lecţia.

Protestatarii au fost blocaţi departe, într-o împrejmuire, la trei blocuri distanţă.

Este aceasta mult-trâmbiţata „Libertate" a Americii? Un fel de Nürnberg cu pălării de paie şi baloane?

Democraţii au intonat ca cei din clasa întâi: „Se poate mai bine", „Ajutorul e pe cale".

Au fost trataţi ca nişte prostănaci şi s-au supus cu toţii la apel. Se făcea recurs la sentimentalism, nu la intelect ori raţiune.

Aliluia! Kerry va tămădui cancerul! Credeţi în el!

Şi partea ciudată este că exact asta ţi-ai şi dori! Numai că acest om nu poate fi sincer nici în ceea ce priveşte descendenţa sa evreiască ori cea a soţiei sale, şi apartenenţa - dimpreună cu George W. Bush -, la societatea satanică *Skull and Bones*.

Luându-l gura pe dinainte, Kerry a promis mai multe forţe pentru „activitatea teroristă". Apoi s-a corectat rapid: „activitatea anti-teroristă."

Americanilor li se spune că sunt sub asediu şi că trebuie să renunţe la protecţia Declaraţiei drepturilor şi a Constituţiei.

Nu are nicio importanţă că nu a existat niciun atac terorist în SUA de aproape trei ani. Nu avem cunoştinţă să se fi raportat atacuri, arestări şi procese. Ceea ce se petrece acum respectă întru totul ceea ce scrie în manuale despre modul cum funcţionează dictaturile.

CONTROLUL MENTAL

În viitor, sănătatea mentală va depinde de alegerea noastră de a accepta sau nu platitudinile mincinoase de felul celor debitate de John Kerry şi George Bush.

Iar acest „viitor" nici nu e prea departe. Deja se întâmplă acum. Cei care dau în vileag conspiraţia elitelor sunt numiţi „fanatici de extremă dreaptă", „antisemiţi", „instigatori la ură" şi „paranoici".

Acum mă voi referi la *Arta sovietică a controlului mental*, un manual care a fost utilizat în şcolile de formare comunistă atât în Rusia, cât şi în America, începând din anii 1930.

Amintiţi-vă că niciodată nu a fost comunismul „o revoltă a clasei muncitoare". A fost creat de societatea Illuminati (din care fac parte bancherii cabalişti şi americanii şi britanicii cu sânge albastru, ca Bush şi Kerry) pentru a controla omul obişnuit şi pentru a pune în scenă o dictatură mondială.

Manualul sugerează că suntem în acest moment subiecţii hipnozei în masă, care are la bază trauma cauzată de punerea în aplicare a terorii.

„Pentru a induce un grad ridicat de hipnoză unui grup, unui individ ori unei populaţii, un element de teroare trebuie întotdeauna să fie aplicat din partea celor care guvernează" (Partea a II-a, cap. 6). Însă, dacă afirmăm aceasta, suntem catalogaţi drept „paranoizi".

„Trebuie să se vehiculeze în societate ideea că paranoia este o stare «în care individul crede că se află sub atacul comuniştilor». Se va constata că această modalitate va fi foarte eficace" (II, cap. 10).

„Populaţia trebuie adusă în stare să creadă că orice individ din mijlocul ei care se răzvrăteşte (...) împotriva străduinţelor şi acţiunilor de a-i înrobi pe toţi este o persoană dereglată la minte (...) şi (...) acesteia să îi fie administrate şocuri electrice şi să fie redusă la o docilitate de neimaginat pentru restul zilelor sale" (II, cap. 12).

ARTA ELITELOR ÎN CONTROLUL MENTAL (prin Educaţia Universitară)

Comuniştii (elita satanistă) îl percep pe om drept (citez) „un mecanism lipsit de individualitate". El este „în fond un animal" cu o „poleială de civilizaţie". Animal fiind, el poate fi forţat să creadă şi să facă orice, dacă i se administrează combinaţia potrivită de teroare, amăgire, droguri şi forţă brută.

Scopul „psihopoliticii" este „de a produce maximum de haos în cultura duşmanului" şi de a „văduvi naţiunea de lideri".

Vindecătorii de boli mintale nu trebuie să mai tămăduiască pe nimeni şi sunt instruiţi să îi îndepărteze pe toţi oamenii competenţi în acest domeniu.

„Organizaţiile dedicate sănătăţii psihice trebuie să elimine cu grijă din rândurile sale pe oricine este cu

adevărat competent în tratarea ori restabilirea sănătăţii mentale" (Cap. II, 9).

Manualul susţine că mişcarea freudiană şi interpretarea psihanalitică au fost preluate de comunişti şi au fost „propulsate în linia întâi a modei" şi utilizate graţie „accentului pe care îl pun pe sex". Aceasta serveşte scopurilor „degradării" şi „înjosirii persoanei", cu alte cuvinte s-a realizat o escrocherie (II, 9).

„Formarea responsabililor în domeniul «vindecării psihice» poate fi cel mai bine făcută prin alegerea cu atenţie a acelor studenţi care sunt, într-un oarecare grad, deja depravaţi sau a celor care au fost «trataţi» de organizaţiile psihopolitice. Această racolare va avea succes dacă domeniul vindecării psihice va fi făcut foarte atractiv din punct de vedere financiar şi sexual."

„Promisiunea unor oportunităţi sexuale nelimitate, promisiunea unei totale stăpâniri asupra trupurilor şi minţilor neajutoraţilor pacienţi, promisiunea de a comite fărădelegi fără a fi daţi în vileag, poate astfel atrage în domeniul «vindecării mintale» mulţi doritori, care de bunăvoie se vor conforma activităţilor psihopolitice" (II, 13).

Alfred Kinsey este un excelent exemplu de „activist psihopolitic". Prin minciunile din statisticile apărute în *Raportul Kinsey* (1948), el a influenţat heterosexualii să adopte un comportament homosexual. Hollywood-ul l-a celebrat într-un film în care a jucat Liam Neeson.

Cu siguranţă, „activiştii psihopolitici" s-au infiltrat în toate instituţiile: în armată, în comunităţile religioase, în domeniul legislativ, în mass-media, în sistemul educaţional şi în mediul afacerilor. Ei s-au infiltrat în toate religiile şi în partidele politice de orice culoare. În Statele Unite, ei sunt coordonaţi de Consiliul pe probleme de relaţii externe (CFR), CIA, reţeaua de fundaţii

Rockefeller, ONG-uri, think tank-uri, asociaţiile de profesionişti şi francmasonerie.

Iată alte câteva instrucţiuni pentru aceşti activişti:

„Trebuie să lucrăm până când «religia» va deveni sinonimă cu nebunia. Va trebui să lucraţi până când persoanele oficiale ale oraşului, provinciei şi guvernului ţării nu vor pregeta să se năpustească asupra grupărilor religioase ca asupra unor inamici publici" (II, 14).

„Mişcările al căror scop este de a-i aduce pe tineri pe calea cea bună trebuie să fie acaparate şi şubrezite, deoarece acestea ar putea zădărnici campaniile de a cultiva în tineret delicvenţa, dependenţa, alcoolismul şi promiscuitatea sexuală" (II, 15).

Căutaţi „liderii care se preocupă de viitorul ţării şi educaţi-i în credinţa naturii animalice a omului. Aceasta trebuie să devină o concepţie foarte modernă. Ei trebuie deprinşi să privească cu ochi răi ideile, strădania individuală. Ei trebuie învăţaţi, mai presus de orice, că salvarea omului se realizează doar prin adaptarea corespunzătoare la acest mediu. (...) Naţiunile care au o înaltă ţinută etică sunt dificil de cucerit" (II, 8).

După cum vedeţi, treptata degradare a societăţii occidentale, obsesia faţă de posesiuni, plăcere, sex (pornografie), violenţă şi fleacuri nu este întâmplătoare ori de natură comercială. Este o pregătire deliberată pentru distrugere şi tiranie.

RECLAMELE DE LA TELEVIZOR
Corporaţiile au o agendă socială subversivă

Nestle foloseşte dulciurile ca să promoveze pe piaţă lesbianismul (sau viceversa) printr-o amăgitoare şi social distructivă campanie de televiziune. Reclama la batonul de ciocolată aerată este cel mai bun exemplu.

Două tinere femei cu mină severă (în ţinută masculină şi tunsură bob) se află la birou, în pauza de masă. Cu evidente aluzii la sexul oral, una o învaţă pe cealaltă cum să lase batonul de ciocolată aerată să i se topească lent în gură. Introduce batonul de ciocolată în gura prietenei sale.

„Ţine-l pe limbă."

„Nu muşca din el."

„Simţi bulele?" „Bulele se topesc."

Au o experienţă orgasmică. „Ciocolată dătătoare de plăcere pură."

Scena atrage, firesc, atenţia unui bărbat netot. Îl ignoră, şi el trece mai departe. Bărbatul este redundant.

În acest moment, *Nestle* ţinteşte către adolescente cu o versiune revizuită. Fetele sunt tinere şi feminine, aşa că mesajul lesbian este încă şi mai reprobabil.

Imaginaţi-vă că această reclamă ar fi fost diferită. Imaginaţi-vă că un bărbat chipeş i-ar arăta unei femei atrăgătoare proprietăţile senzuale ale acestui baton de ciocolată. Ea ar roşi, cu simţurile stârnite.

Imaginaţi-vă că o femeie neinteresantă ar surprinde scena. Ar fi ignorată.

Nu mă fac avocatul utilizării sexului pentru a manipula oamenii, dar aţi prins ideea. Reclamele de genul acesta contribuie la răspândirea în ţările occidentale a modei „lesbianismului şic". Luând în consideraţie faptul că 98% din totalul pieţii este format din heterosexuali, ele sunt special gândite să lezeze structura socială care este de natură heterosexuală.

Reclama de la *Nestle* este tipică pentru zeci de alte reclame care îi atacă pe heterosexuali prin denigrarea bărbaţilor şi punerea femeilor într-o lumină favorabilă.

O TRECERE ÎN REVISTĂ A ALTOR RECLAME

O reclamă, premiată în anul 2002, la supele Heiz, încălzibile la cuptorul cu microunde, debutează cu imaginea unui bărbat care se rostogoleşte de pe o femeie după ce au făcut sex. Femeia nesatisfăcută se duce în bucătărie, unde un cuptor cu microunde fusese setat pentru intervalul de timp de două minute. Deschide uşa cuptorului şi îşi mănâncă cu poftă supa. Mesajul este evident: supa, nu bărbaţii, sunt sursa fericirii.

Acum închipuiţi-vă această reclamă în care partenerul de sex ar fi fost o altă femeie. Ar fi însemnat „intoleranţă" şi „ură". (Drepturile omului sunt aplicate selectiv în Noua Ordine Mondială.)

Studiile întreprinse în învăţământul superior care sunt consacrate acestui domeniu comportă anumite poncifuri. Se aduc plângeri că reclamele consolidează rolurile tradiţionale rânduite fiecărui gen. De fapt, rolurile tradiţionale rânduite fiecărui gen sunt metodic subminate. Organizaţiile de femei ar începe să urle dacă femeile ar fi portretizate în felul în care sunt portretizaţi bărbaţii.

De pildă, există o reclamă la sosul Alfredo, în care un tată prepară o supă.

Fetiţa lui de 10 ani îl tot sâcâie: „Eşti sigur că mama nu este supărată pe tine?"

El insistă să nege, însă finalmente întrebarea ei îl afectează.

„A spus ceva?", întreabă el timid.

Acest bărbat este clar abuzat. Imaginaţi-vă cazul în care o reclamă ar fi înfăţişat o femeie care trăieşte într-o stare de permanentă teamă faţă de dezlănţuirea mânioasă a soţului ei. Imaginaţi-vă că fiica ei i-ar tot repeta întruna: „Eşti sigură că tata nu este supărat pe tine?"

„A spus ceva?"

Această reclamă îi învaţă pe bărbaţi să fie nişte „mămăligi", iar pe fete să îi manipuleze pe bărbaţi prin scene de etalare a capriciilor şi comportându-se ca nişte „bombe cu ceas".

O reclamă la mâncarea gata preparată marca Swanson îl lipseşte pe tată de tot ce înseamnă masculinitatea sa.

Mama, care are serviciu, cere un castron pe care să îl poată mânca pe fugă. Swanson e pe fază. [Mama pleacă repede la lucru.]

Copiii vor ceva de mâncare după terminarea orelor. Swanson e pe fază. [Copiii fericiţi savurează gustarea.]

Tata vrea să poarte lenjeria intimă cu volănaşe a mămicii! Nici nu ştii cum să reacţionezi la aşa ceva... [Tata este înfăţişat cu un zâmbet jenat, de nătăfleţ.]

Mesaj: Mamele sunt cele ce îşi întreţin cu simţ de răspundere familia. Taţii sunt nişte gogomani cu o sexualitate incertă.

În acest context, ar trebui să amintesc şi de campania de promovare a mâncării pentru pisici, marca Whiskas, care le încurajează pe tinerele femei să înlocuiască supremaţia bărbatului cu cea a pisicii. „Doar pisicile pot fi pisici", este mesajul transmis.

Fiecare reclamă în parte arată pe câte un bărbat imitând obiceiurile pisiceşti: căţărându-se pe perdele, jucându-se cu un ghem de lână ori dormitând pe canapea.

Iar la final, chiar au dat lovitura. Acum rulează o reclamă în care un bărbat este înfăţişat făcându-şi nevoile la cutiuţa cu nisip. Vă puteţi imagina reacţia dacă o femeie ar fi fost degradată într-un asemenea hal?

Bruce Miller, directorul de marketing al firmei Whiskas, a spus că studiul realizat în rândul consumatorilor de companie a reliefat că pisicile deţin controlul.

„Am avut femei din grupul celor intervievate care au spus: «Dacă soţul meu s-ar fi purtat astfel, nu l-aş fi suportat. Însă pisica mea o face, şi chiar pentru asta o iubesc»."

Cu alte cuvinte, femeile conduc relaţia dintre bărbat şi femeie. „Doar pisicile pot fi bărbaţi."

GENERAL MOTORS

Aţi văzut reclama aceasta aparţinând firmei General Motors? Tânărul trebuie să alerge după prietena sa douăzeci de etaje pentru dreptul de a conduce primul maşina! Ori cea în care femeia îi porunceşte bărbatului să coboare din maşină după ce el face o remarcă cu privire la „şoferiţe". Mesaj: femeile îi fac praf pe bărbaţi.

Reclama la Cadillac din anul 2007 (intitulată „Khakis") îi înfăţişează pe nişte bărbaţi agitându-se ca nişte şoricei în momentul apariţiei la birou a pisicii-şefe. Pe refrenul melodiei *Here Comes Success*, o tânără femeie înaintează cu încredere de-a lungul culoarului, intimidându-i pe tinerii trântori care se află în birouri în diferite stadii de trândăvie.

Într-un birou, un bărbat se miroase la subsuoară. Un altul execută Thai Chi. Altul îşi dă jos picioarele de pe birou. Altul mănâncă. Altul îşi lasă mâinile în jos în semn de supunere. Nu o poţi impresiona în niciun fel. Este intangibilă. În timp ce diverse minorităţi au fost incluse în reclamă, nu mai există nicio altă femeie printre aceşti trântori.

Tânăra se găseşte în lift împreună cu un coleg de serviciu. Când ea îi spune: „Bună, Chris", stiloul din buzunar împroaşcă cerneală, sugerând că el nu a putut să îşi controleze excitaţia. Ejaculare prematură = impotenţă.

Zeiţa observă şi zâmbeşte ironic. În următoarea scenă, ea pleacă la volanul Cadillac-ului ei. Se gândeşte la Chris şi râde triumfător. Nu e de ajuns că are „succes"; satisfacţia cea mare este că şi-l etalează autoritar înaintea bărbaţilor.

Mesajul care apare pe ecran este: „Bucură-te de scaunul şoferului". Apoi apare emblema Cadillac cu un alt mesaj: „Viaţă, Libertate şi Căutarea [Succesului]". Însă unde se duce? Acasă, într-un apartament pustiu? Ce bărbat s-ar înţelege cu ea?

Această reclamă demonstrează că învestirea femeii cu putere înseamnă de fapt umilirea şi devirilizarea bărbaţilor, astfel încât ei să accepte subjugarea faţă de Noua Ordine Mondială.

RĂZBOIUL PSIHOLOGIC AL FIRMEI NESTLE

Gigantul alimentar de origine elveţiană, cu vânzări anuale de peste 60 miliarde de dolari, promovează disfuncţia sexuală din motive deopotrivă comerciale şi politice.

Femeile disfuncţionale înfulecă lacom bomboane. Când instinctele şi dorinţele naturale sunt frustrate, ele se reped pas întins spre ciocolată.

Într-o a treia reclamă Nestle, de data aceasta la Kit Kat Chunkies, doi tineri pierde-vară meditează la problema următoare: „Cum putem şti că luăm o pauză de vreme ce oricum nu facem nimic?" Mâncând Kit Kat Chunkies, desigur.

Aceste reclame configurează modul în care tinerii şi tinerele se percep unii pe ceilalţi şi interacţionează. Ele consolidează sentimente de impotenţă masculină, de putere feminină, de independenţă şi de androginitate. Bărbaţii nici nu se pot înjosi îndeajuns

pentru a intra în graţiile acestor femei asexuate, inaccesibile, dumnezeieşti. Aceste atitudini pot împiedica funcţionarea sănătoasă a unei relaţii.

Un cititor remarca faptul că agenda politică a fimei Nestle se numeşte „UN Global Compact". El scrie: „Dacă cineva cercetează site-urile celor mai mari corporaţii, înţelege din prima că ele îşi extrag valorile şi politicile din aceeaşi sursă".

Permanenta supradimensionare a calităţilor femeilor şi discreditarea bărbaţilor cauzează disfuncţie sexuală, care distruge familia şi îi face pe bărbaţi impotenţi din punct de vedere politic.

Nestle este lider în ingineria socială a elitelor ce plănuiesc să producă o rasă de sclavi.

SERIA „SIMFONIA ROŞIE"

Partea întâi

Clanul Rothschild dirijează „Simfonia Roşie"

Deşi sună incredibil şi straniu, omenirea este, într-adevăr, victima unei conspiraţii diabolice.

Războaiele, criza economică şi genocidele din secolele trecute nu au fost întâmplătoare ori inevitabile, ci urmarea unui plan perfid.

Dovada şocantă a constituit-o un interogatoriu din anul 1938 al poliţiei staliniste (NKVD), la care a fost supus un fondator al Internaţionalei Comuniste, Christian G. Rakovski, în vârstă de 65 de ani, care avea de înfruntat execuţia pentru că uneltise să îl răstoarne pe Stalin.

Transcrierea lungă de 50 de pagini a interogatorului ce a fost intitulat „Simfonia Roşie" nu era planificată a fi făcută publică. Ea confirmă că gruparea Rothschild-Illuminati a plănuit să se folosească de comunism pentru a pune bazele unei dictaturi a celor superbogaţi.

Acesta este, probabil, documentul politic cel mai incendiar din istoria modernă. El dezvăluie faptul că societatea Illuminati l-a creat pe Hitler şi apoi a căutat să îl distrugă, precum şi motivul pentru care Stalin a făcut un pact cu Hitler în 1939.

Christian Rakovski era un vechi cunoscător din interior al comunismului. Născându-se în 1873, cu numele real de Haim Rakover, el a studiat Medicina în Franţa, înainte de a deveni revoluţionar. A fost conducătorul unui grup terorist care i-a atacat pe oficialii guvernului.

În 1919, Lenin l-a pus în fruntea guvernului sovietic ucrainean. În timpul Războiului Civil a menţinut cu succes teritoriul de partea victoriei bolşevicilor. Stalin l-a numit ambasador al Rusiei la Paris în 1925.

Rakovski aparţinea puternicei facţiuni troţkiste care asculta de ordinile clanului Rothschild. Mulţi dintre ei au fost împuşcaţi în 1937, în timpul epurării Partidului Comunist comandate de Stalin.

INTEROGATORIUL DE LA MIEZUL NOPŢII

Aşadar, circumstanţele interogatoriului de la miezul nopţii din 26 ianuarie 1938 au fost deosebit de dramatice. Ce ar fi putut spune Rakovski ca să îşi salveze viaţa?

Rakovski pare să folosească tactica „inducerii în eroare prin mărturisirea adevărului". El câştigă încrederea revelând adevărul, omiţând însă în acelaşi timp unele părţi din el. El încearcă să îl impresioneze pe cel care îl supunea interogatorului, spunându-i că el şi Troţki sunt reprezentanţii unei forţe invincibile pe care el o numeşte „Internaţionala Financiară Capitalisto-Comunistă".

El confirmă că „mişcarea revoluţionară" a fost creată pretinzând că slujeşte idealurilor morale şi colective ale omenirii pentru a câştiga sprijin. Scopul real, însă, era acela de a dezbina societatea, de a submina autoritatea împământenită şi de a pune bazele domniei totalitare.

„Revoluţie" înseamnă, de fapt, „răsturnarea" civilizaţiei occidentale.

„Creştinismul este singurul nostru inamic adevărat, dat fiind că toate fenomenele politice şi economice

ale statelor burgheze sunt integral creaţiile sale", spune Rakovski (Griffin, p. 264).

Pacea este „contrarevoluţionară", de vreme ce războiul este cel ce pavează calea către revoluţie.

Rakovski, a cărui limbă a fost dezlegată printr-un drog blând pus în băutura sa, face referire la illuminaţi ca la „ei" ori „lor".

El susţine că „Illuminati" este o societate masonică secretă, dedicată cauzei comunismului. În mod simptomatic, fondatorul ei, Adam Weishaupt, i-a dat numele sub inspiraţia „celei de-a doua conspiraţii a acelui veac, gnosticismul".

CUM A IEŞIT LA IVEALĂ ACEASTĂ PALPITANTĂ RELATARE

Achetatorul era unul dintre cei mai inteligenţi agenţi ai lui Stalin, Gabriel Kusmin, cunoscut sub numele de „Gabriel".

În afară de el şi de un tehnician de sunet ce stătea ascuns, mai era prezent un anume doctor Iosif Landovski.

Racolat de NKVD pentru a ajuta la „dezlegarea limbilor deţinuţilor", dr. Landovski era dezgustat de multitudinea de torturi la care asistase.

Interogarea lui Rakovski a fost însă cordială. Dr. Landovski se îndoieşte că acea slabă substanţă euforică care i-a fost pusă în băutură lui Rakovski a avut o mare contribuţie.

Interogatoriul, care s-a desfăşurat în franceză, a durat de la miezul nopţii până la ora 7. După aceasta, Kusmin i-a ordonat lui Landovski să îl traducă în rusă şi să facă două copii.

Conţinutul era atât de năucitor, încât Landovski a făcut şi pentru el în plus o copie la indigo. „Nu îmi pare

rău că am avut curajul să fac aceasta", a scris el. (Bolşevicii îl uciseseră pe tatăl lui, colonel în armata ţaristă, în timpul revoluţiei din 1917.)

Un voluntar spaniol fascist a găsit mai târziu manuscrisul pe trupul neînsufleţit al lui Landovski, într-un adăpost de pe frontul din Petrograd, în timpul celui de-al Doilea război mondial. L-a adus în Spania, unde a fost publicat ca *Sinfonia en Rojo Mayo*, în 1949.

Peter Myers a pus textul *Simfoniei Roşii* pe internet:
http://users.cyberone.com.au/myers/red-symphony/html.

Întreaga transcriere a fost publicată în engleză în anul 1968, sub titlul *Simfonia Roşie: radiografia Revoluţiei*. O puteţi găsi în *Al patrulea Reich al celor bogaţi*, (1988) a lui Des Griffin. Vă recomand această carte, ca de altfel toate lucrările pe care acest om deosebit le-a scris.

DEZVĂLUIRI

Rakovski îi oferă anchetatorului o uluitoare perspectivă din interior a istoriei moderne pentru a demonstra că cei care îl patronează controlează lumea.

„Banii sunt fundamentul puterii", spune Rakovski, şi clanul Rothschild îi fabrică graţie sistemului bancar.

„Mişcarea revoluţionară" a fost o încercare a lui Meyer Rothschild şi a aliaţilor săi de a-şi proteja şi extinde monopolul, întemeind o Nouă Ordine Mondială totalitară.

Conform spuselor lui Rakovski, „membrii familiei Rothschild nu erau simpli trezorieri, ci şefii acelui prim comunism secret. (...) Marx şi conducătorii cei mai mari ai Primei Internaţionale (...) erau controlaţi de Ba-

ronul Lionel Rothschild (1808-1878), al cărui portret revoluţionar a fost făcut de Disraeli, premierul englez, şi ne-a parvenit şi nouă (în romanul lui Disraeli, *Coningsby*)".

Fiul lui Lionel, Nathaniel (1840-1915), trebuia să răstoarne dinastia creştină a Romanovilor. Prin agenţii săi, Jacob Schiff şi fraţii Warburg, el a finanţat ambele părţi ale Războiului ruso-japonez, precum şi insurecţia neizbutită de la Moscova din 1905. Apoi, el a instigat primul război mondial şi a finanţat Revoluţia bolşevică din 1917. Rakovski afirmă că el personal a fost implicat în transferul fondurilor la Stockholm.

Mişcarea ori asociaţia muncitorească evreiască a fost instrumentul lui Rothschild. „Facţiunea secretă" a asociaţiei s-a infiltrat în toate partidele socialiste din Rusia şi s-a aflat la conducerea Revoluţiei Ruse. Alexander Kerenski, primul ministru menşevic, a fost un membru secret al acesteia.

Leon Troţki trebuia să devină conducătorul Uniunii Sovietice. Troţki, evreu de neam, era însurat cu fiica unuia dintre cei mai apropiaţi asociaţi ai lui Rothschild, bancherul Avram Jivotovski, şi devenise astfel parte a „clanului".

Din nefericire, comuniştii „naţionalişti" ca Lenin (un sfert evreu) s-au pus în cale. Lenin l-a îndepărtat pe Troţki şi a făcut pace cu Germania (Tratatul de la Litovsk, 1918). Nu acesta era planul lui Rothschild.

Primul război mondial trebuia să ia sfârşit în felul în care a făcut-o cel de-al doilea război mondial. Rusia trebuia să învingă Germania în 1918 şi să ajute „revoluţionarii" locali să întemeieze „republica populară".

Troţki a fost responsabil de un atentat de asasinare a lui Lenin din 1918, însă acesta a supravieţuit. Când Lenin a suferit un atac cerebral în 1922, Troţki l-a pus pe Levin, doctorul evreu al lui Lenin, să îl ucidă.

În acest moment crucial, neprevăzutul s-a produs. Troţki s-a îmbolnăvit, ceea ce i-a înlesnit lui Stalin preluarea puterii. În acest moment critic, troţkiştii s-au prefăcut că îl sprijină pe Stalin şi s-au infiltrat în regim pentru a-l sabota.

Rakowski îl caracterizează pe Stalin ca „bonapartist", naţionalist, spre deosebire de comuniştii internaţionalişti ca Troţki.

„El este un anihilator al revoluţiei, nu îi slujeşte cauzele, ci doar trage foloase de pe urma ei; el reprezintă vechiul imperialism rus, la fel cum Napoleon s-a identificat cu galii..."

STĂVILIREA LUI STALIN

Pentru a-l controla pe Stalin, deţinătorii finanţelor internaţionale au fost obligaţi să îl creeze pe Hitler şi partidul nazist. Rakowski confirmă că finanţatorii evrei i-au susţinut pe nazişti, deşi Hitler nu a fost conştient de asta.

„Un trimis special, Warburg [James Warburg], s-a prezentat sub un alt nume, iar Hitler nu a recunoscut din ce rasă făcea parte. (...) De asemenea, el a minţit în privinţa celui care îl trimisese. (...) Scopul nostru era de a provoca un război, iar Hitler însemna război. (...) [Naziştii] au primit milioane de dolari trimişi de pe Wall Street şi milioane de mărci de la finanţatorii germani prin Schacht; [asigurând] cheltuielile de întreţinere pentru S.A. şi S.S. şi finanţarea alegerilor..."

Din nefericire pentru bancheri, Hitler s-a dovedit lipsit de maleabilitate. A început să îşi tipărească proprii bani!

„Şi-a însuşit privilegiul de a-şi fabrica banii şi nu doar bani fizici, ci şi bani financiari; a preluat maşinăria, până atunci neatinsă de falsificare, şi a folosit-o în

beneficiul statului. (...) Vă puteţi imagina la ce s-ar fi ajuns (...) dacă ar fi contaminat un număr de alte state şi ar fi declanşat începutul unei perioade de autarhie (domnie absolută, înlocuind-o pe cea a bancherilor)? Dacă puteţi, atunci imaginaţi-vă funcţiile sale contrarevoluţionare."

Hitler a devenit o ameninţare mai mare decât Stalin, care nu se amestecase în problema banilor. Actuala misiune a lui Rakovski era aceea de a-l convinge pe Stalin să facă pact cu Hitler şi să orienteze agresiunea lui Hitler către Apus. Scopul era ca Germania şi naţiunile apusene să se extermine una pe cealaltă, înainte ca un alt front să se deschidă în Răsărit.

[Conform afirmaţiilor lui Walter Kravitski, şeful Agenţiei de Spionaj Militar Sovietic din Europa, care a trecut în tabăra duşmană şi a fost, ulterior, asasinat în 1941, Stalin era hotărât să facă un pact cu Hitler încă din 1934. Nu avea nicio dorinţă să lupte împotriva naziştilor. Este posibil ca Rakovski şi finanţatorii lui să nu fi ştiut aceasta? (Kravitski, *Despre Serviciul Secret al lui Stalin,* 1939)]

Rakovski i-a îndemnat pe ruşi să folosească tactica „inducerii în eroare prin mărturisirea adevărului". Ruşii trebuiau să îl impresioneze pe Hitler cu sincera lor dorinţă pentru pace. Hitler nu trebuia să bănuiască că este de fapt instigat să ducă un război pe două fronturi.

Lui Stalin i s-a dat să aleagă. Dacă era de acord să împartă Polonia cu Hitler, Apusul ar fi declarat război *doar* împotriva unui agresor, Germania. Dacă refuza, bancherii i-ar fi permis lui Hitler să îl dea jos de la putere.

Kusmin a cerut o confirmare de nivel înalt. Rakovski i-a spus să se întâlnească cu Joseph Davies, ambasadorul SUA la Moscova, frate francmason şi în

acelaşi timp un reprezentant al Internaţionalei Comuniste din administraţia Roosevelt.

Cineva a fost trimis la Davies, care a confirmat că „s-ar câştiga mult" dacă Rakovski ar obţine o amnistiere. Pe 2 martie 1938, un puternic mesaj radio cifrat a fost trimis către Moscova, din ambasada sa de la Londra.

„Amnistierea ori pericolul nazist va creşte", se spunea. Davies a participat la judecata lui Rakovski şi a dat salutul masonic. În aceeaşi zi, pe 12 martie 1938, Hitler a intrat mărşăluind în Austria.

Sentinţa de condamnare la moarte a lui Rakovski a fost comutată. Unii cred că a trăit mai departe sub un alt nume.

Vezi: http://www.acts1711.com/red_symphony.htm. O altă sursă spune că ar fi fost împuşcat:

http://www.spartacus.schoolnet.co.uk/RUSRakovski.htm.

Negocierile secrete cu Hitler au început. Rezultatul a fost pactul Ribbentrop-Molotov, semnat în august 1939, la doar o săptămână înaintea invaziei Poloniei.

Interogatoriul pare să fi ajutat la crearea unui acord între Stalin şi societatea Illuminati.

RUSIA SE ZBATE ÎN STRÂNSOAREA CLANULUI ROTHSCHILD

Europa şi Statele Unite, cu mult înainte, cedaseră în faţa controlului illuminaţilor Rothschild. În Rusia mai sunt încă vizibile ceva zvârcoliri de dinaintea morţii.

Recent, Vladimir Putin l-a arestat pe Mihail Kordordovski, şeful celei mai mari companii petroliere, *Yukos*, şi „cel mai bogat om din Rusia".

Putin a anunţat că Rusia va prelua cele 12 miliarde de dolari reprezentând 26% din participarea sa la compania petrolieră, una din multele active prădate în perioada reorganizării comunismului cu 15 ani în urmă.

Apoi aflăm că acţiunile fuseseră deja trecute la nimeni altul decât bancherul Jacob Rothschild, printr-un „aranjament anterior necunoscut", special pentru asemenea circumstanţe. Cei doi se cunoscuseră de mult, prin „dragostea comună pentru artă".

(http://washingtontimes.com/world/20031102-111400-3720r.htm)

Rakovski i-a spus lui Kusmin că illuminaţii nu îşi asumă poziţii politice ori financiare. Ei folosesc „intermediari". „Bancherii şi politicienii sunt doar oameni de paie (...), chiar dacă ocupă poziţii înalte şi apar drept autorii planurilor care se întreprind ..."

Evident, Kodordovski este un „intermediar" pentru Rothschild. La fel sunt şi Richard Perle, Henry Kissinger şi Ariel Sharon, care au luat atitudine împotriva lui Putin. Perle, arhitectul războiului din Irak, a cerut excluderea Rusiei din „Grupul celor Opt". Sharon şi-a exprimat grija cu privire la „persecutarea oamenilor de afaceri evrei". Kodordovski este evreu, la fel ca şi Simon Kukes, succesorul său. La fel ca şi Perle şi Kissinger.

O cauză a antisemitismului este şi faptul că mulţi evrei îi slujesc pe illuminaţi. Dar Tony Blair şi George W. Bush îi slujesc şi nu sunt evrei. Membrii grupului *Bilderberg* şi ai societăţii *Skull and Bones* nu sunt preponderent evrei. Societatea Illuminati este o alianţă între clanul Rothschild şi cei mai bogaţi oameni din lume, uniţi prin francmasonerie, iar dumnezeul lor este Lucifer. Omenirea, măreaţa zidire a lui Dumnezeu, a fost pervertită şi se află în primejdie. De la soldatul american care luptă în Irak până la plătitorul de taxe care plăteşte datoria naţională, suntem cu toţii nişte pioni.

Partea a doua
Exterminat! Revelaţia finală a francmasoneriei

Francmasonii „trebuie să moară în revoluţia care a fost declanşată prin cooperarea lor", conform spuselor lui C.G. Rakovski, unul dintre fondatorii Internaţionalei Comuniste.

„Adevăratul secret al masoneriei este sinuciderea francmasoneriei ca organizaţie şi sinuciderea fizică a fiecărui mason important."

Această dezvăluire provine din interogatoriul efectuat de poliţia stalinistă în 1938, intitulat ulterior *Simfonia Roşie* (transcrisă în Des Griffin, *Al patrulea Reich al celor bogaţi*, p. 254).

„Este limpede că eu ştiu aceasta nu ca francmason, ci ca unul care le aparţin «Lor» [illuminaţilor]", spune Rakovski, coleg de-al lui Leon Trotki, arestat pentru că a complotat împotriva lui Stalin.

PROTOCOALELE ÎNŢELEPŢILOR SIONULUI ŞI SIMFONIA ROŞIE

Francmasoneria este cea mai mare societate secretă din lume, cu peste cinci milioane de membri, din care trei milioane în SUA. Este esenţială în conspiraţia totalitară. În *Protocoalele Înţelepţilor Sionului*, autorul (care, în opinia mea, este Lionel Rothschild) scrie:

„Masoneria non-evreilor serveşte orbeşte ca o acoperire a noastră şi a intenţiilor noastre, însă planul de acţiune a forţei noastre, ba chiar şi locul reşedinţei sale vor rămâne pentru întregul popor un mister desăvârşit. (...) Cine sau ce ar putea răsturna o forţă invizibilă?" (*Protocolul al patrulea*).

Din nou, se scrie: „Vom crea şi vom înmulţi lojile masonice, (...) vom absorbi în ele pe toţi cei care pot

deveni sau care sunt deja proeminenţi în activitatea publică, căci în aceste loji noi vom avea principalul centru de spionaj şi mijloacele de influenţă. (...) Cele mai secrete comploturi politice ne vor fi cunoscute şi vor nimeri pe mâinile noastre călăuzitoare. (...) Noi cunoaştem scopul final (...) în vreme ce goimii nu au habar de nimic..." (*Protocolul al cincisprezecelea*).

În interogatorul său, Rakovski spune că milioane de oameni se îngrămădesc în francmasonerie pentru a câştiga avantaje. „Conducătorii tuturor naţiunilor aliate au fost francmasoni, cu foarte puţine excepţii."

Însă adevăratul scop este de a „crea condiţiile necesare pentru triumful revoluţiei comuniste - aceasta fiind ţinta evidentă a francmasoneriei -, dar, bineînţeles, toate acestea sunt întreprinse sub diverse pretexte. Ei întotdeauna se ascund sub întreitul lor slogan [Libertate, Egalitate, Fraternitate]. Înţelegeţi?"

Masonii ar trebui să îşi amintească lecţia Revoluţiei Franceze. Deşi „ei au jucat un rol revoluţionar colosal; ea [revoluţia] a mistuit majoritatea masonilor..." Deoarece revoluţia cere exterminarea burgheziei ca şi clasă [pentru ca toată bogăţia să fie acaparată de illuminaţi, sub masca statului], rezultă că francmasonii trebuie să fie şi ei lichidaţi. Adevăratul sens al comunismului este tirania illuminaţilor.

Rakovski îşi imaginează „expresia de năuceală de pe figura francmasonului realizând că va trebui să moară în mâinile revoluţionarilor", în momentul în care acest secret îi va fi revelat. „Cum va urla şi îşi va dori să îşi dăruiască serviciile cauzei revoluţiei! Este o privelişte la care poţi să te prăpădeşti... numai că de râs!" Rakovski se referă la francmasonerie ca la o mare păcăleală: „Este o casă de nebuni care se cred în libertate".

În Rusia, în 1929, fiecare francmason care nu era evreu a fost ucis împreună cu familia, după cum susţine Alexei Efimov în *Cine sunt conducătorii Rusiei?*

Ca şi masonii, şi alţi aspiranţi la cursurile de specializare într-ale utopiei umaniste (neoconservatori, liberali, sionişti, activişti gay şi feminişti) s-ar putea să aibă o surpriză neplăcută. Ar putea fi azvârliţi cât colo după ce le vor fi slujit scopului „lor".

CINE SUNT „EI"?

Când anchetatorul îl presează pe Rakovski să numească persoanele de seamă ale societăţii Illuminati, Rakovski este sigur doar de doi membri, care acum sunt decedaţi: Walter Rathenau, ministrul de externe al Republicii Weimar, şi Lionel Rothschild. El îi spune că Troţki este sursa lui de informaţii.

Ceilalţi pe care îi mai menţionează sunt doar speculaţii. „Ca instituţie, banca Kuhn Loeb & Company de pe Wall Street; [şi] familiile Schiff, Warburg, Loeb şi Kuhn; spun *familii* pentru a evidenţia doar câteva nume, deoarece ei toţi au legături unii cu alţii ... prin căsătorii; apoi Baruch, Frankfurter, Altschul, Cohen, Benjamin, Strauss, Steinhardt, Blom, Rosenman, Lippmann, Lehman, Dreifus, Lamont, Rothschild, Lord, Mandel, Morgenthau, Ezekiel, Laski.... oricare dintre numele pe care le-am enumerat, chiar ale unora care nu le aparţin «lor», întotdeauna pot duce către «ei» în vreo chestiune de ordin înalt." Lăsându-le bancherilor privilegiul de a crea banii, noi am creat un vampir veşnic nesătul. Dacă aţi putea fabrica bani, numai închipuiţi-vă ce mare ispită aţi avea să posedaţi absolut totul!

REVOLUŢIA SUB ACOPERIRE

Rakovski se referă la Falimentul şi Marea Criză din 1929 ca la o „revoluţie americană". A fost deliberat

impusă de illuminaţi pentru a obţine profit, pentru a zdrobi „americanul clasic" şi pentru a lua puterea politică. „Omul prin care ei s-au folosit de această putere a fost Franklin Roosevelt. Aţi înţeles? (...) În anul 1929, primul an al Revoluţiei Americane, în februarie, Troţki părăseşte Rusia, iar falimentul are loc în octombrie... Asupra finanţării lui Hitler s-a căzut de acord în iulie 1929. (...) Credeţi că toate acestea s-au petrecut din întâmplare? Cei patru ani de conducere ai lui Hoover au fost folosiţi pentru acapararea puterii în Statele Unite şi în URSS: acolo, prin intermediul unei revoluţii financiare, aici [în Rusia], prin intermediul războiului [Hitler, cel de-al doilea război mondial] şi prin înfrângerea care avea să urmeze. Ar putea vreun romancier cu o imaginaţie debordantă să vă pună înainte vreo poveste mai teribilă?" Rakovski propune ca Stalin să coopereze cu illuminaţii (ceea ce ulterior a şi făcut). Prima condiţie este ca el să înceteze să îi mai execute pe troţkişti. Apoi, vor fi stabilite „câteva zone de influenţă", care să separe „comunismul formal de cel real". Vor avea loc „concesii reciproce pentru ajutor reciproc în răstimpul în care planul se desfăşoară... Vor apărea persoane influente la toate nivelurile societăţii, chiar şi la cele înalte, care vor ajuta comunismul formal stalinist ..."

Rakovski subliniază că illuminaţii plănuiesc să împletească comunismul şi capitalismul. În orice caz, illuminaţii vor să controleze toate bogăţiile şi să deţină întreaga putere. „La Moscova există comunism, la New York, capitalism. Este exact acelaşi lucru precum teza şi antiteza. Analizaţi ambele cazuri. Moscova este subiectiv comunistă, însă [obiectiv] capitalism de stat. New York-ul este subiectiv capitalist, însă obiectiv comunist [în posesia bancherilor de la centru]. O sinteză personală şi adevărul gol-goluţ: Internaţionala Financiară, cea Capitalisto-Comunistă. «Ei.»"

Partea a treia
Bancherii de la centru vor controlul totalitar

„Războiul împotriva terorismului" este o viclenie de-a bancherilor de la centru pentru a controla fiecare aspect al vieţii noastre.

Uitându-mă recent prin *Simfonia Roşie*, am fost şocat să citesc o afirmaţie a unui individ din interior cum că bancherii nu sunt satisfăcuţi cu bogăţia infinită, ci ei vor puterea infinită.

Rasa umană este primejduită de interesele private care au acaparat privilegiul de creare a banilor. Istoria modernă reflectă procesul gradual prin care ei transferă toată bogăţia şi puterea în mâinile lor, distrugând civilizaţia apuseană şi creând un stat poliţienesc mondial.

Rakovski, al cărui adevărat nume era Chaim Rakover, a primit sentinţa de condamnare la moarte în timpul epurării facţiunii troţkiste a partidului, comandate de Stalin. Leon Troţki a scris în autobiografia sa, *Viaţa mea*: „Christian G. Rakovski (...) a jucat un rol activ în lucrările interne a patru partide socialiste – bulgar, rus, francez şi român – pentru a deveni, finalmente, unul dintre conducătorii Federaţiei Sovietice, un fondator al Internaţionalei Comuniste, preşedinte al Sovietului Comisarilor Poporului Ucrainean şi reprezentantul diplomatic sovietic în Anglia şi Franţa..."

Rakovski a încercat să îşi convingă anchetatorul că Stalin ar trebui să coopereze cu bancherii care „sunt exact ca mine şi ca tine. *Faptul că ei controlează bani nelimitaţi, în sensul că ei înşişi îi creează, nu (...) le va pune frâne ambiţiilor lor.* (...) Bancherii au o înclinaţie către putere, către puterea deplină. Exact ca mine şi ca tine".

Ei au creat un stat comunist, ca o „maşinărie a puterii totale", fără precedent în istorie. În trecut, graţie multor factori, „era întotdeauna loc pentru libertatea

individuală. Înţelegeţi că cei care deja conduc într-o oarecare măsură naţiunile şi guvernele lumii au pretenţii la stăpânirea absolută? Înţelegeţi că acesta este singurul lucru pe care încă nu l-au atins." (Sublinierile îmi aparţin.)

O forţă mortală ne paralizează viaţa naţională. Rakovski o identifică: „Imaginaţi-vă, dacă puteţi, un mic număr de oameni având putere nelimitată prin posesia bogăţiilor reale şi veţi vedea că ei sunt dictatorii absoluţi ai bursei de valori [şi ai economiei]. (...) Dacă aveţi destulă imaginaţie, atunci (...) veţi înţelege influenţa [lor] anarhică, morală şi socială, cu alte cuvinte, revoluţionară. Pricepeţi acum?"

Mişcarea revoluţionară, care caracterizează istoria modernă, a fost un mijloc de a spori puterea bancherilor prin distrugerea vechii orânduiri.

În Revoluţia Franceză, puterea a trecut subtil în mâinile bancherilor, care nu erau constrânşi de scrupulozitatea creştină, spune Rakovski. „Puterea regală supremă a fost preluată de persoane ale căror calităţi morale, intelectuale şi cosmopolite le îngăduiau să o folosească discreţionar. Este limpede că aceştia erau oameni care nu fuseseră niciodată creştini, ci cosmopoliţi.

Comunismul, departe de a distribui bogăţia, este creat să o concentreze în mâinile celor mai bogaţi oameni din lume. (Statul posedă bogăţia, iar ei posedă Statul.) Şi marxismul, „înainte de a fi un sistem filosofic, economic şi politic, este o conspiraţie pentru revoluţie".

Rakovski vorbea batjocoritor despre „marxismul elementar ... cel demagogic popular", care este folosit să păcălească intelectualii şi masele. (Oricare ar fi meritele sale intrinseci, socialismul pare să fi fost creat ca să-i îmbrobodească pe oameni şi ca să-i facă dependenţi de *big government*, care este controlat de bancheri.)

Cât despre francmasonerie, „fiecare organizaţie masonică se străduieşte să creeze toate condiţiile necesare pentru triumfului revoluţiei comuniste; acesta este scopul evident al francmasoneriei", spune Rakovski, el însuşi un mason de rang înalt.

Scopul Revoluţiei este nici mai mult, nici mai puţin decât refasonarea realităţii conform intereselor bancherilor. Aceasta presupune impunerea adevărului subiectiv în detrimentul adevărului obiectiv. Dacă Lenin „crede că ceva este adevărat", atunci este adevărat. „Pentru el, orice realitate, orice adevăr, era relativ în comparaţie cu adevărul unic şi absolut: revoluţia."

Rakovski se minunează că „băncile în care au stat cămătarii alunecoşi ca să facă comerţ cu bani s-au transformat acum în temple, care stau fălos la fiecare colţ al marilor noastre oraşe, cu colonadele lor păgâne, iar mulţimile se duc acolo... cu zel, la zeul banului, să îşi depună toată agoniseala..."

El spune că steaua sovietică cu cinci colţuri îi reprezintă pe cei cinci fraţi Rothschild, cu băncile lor, care posedă acumulări colosale de bogăţie, cele mai mari cunoscute vreodată.

Nu este bizar că Marx nu menţionează niciodată acest fapt? - întreabă Rakovski. Nu este bizar că în timpul revoluţiilor mulţimea nu îi atacă niciodată pe bancheri, ori palatele şi băncile ce le aparţin?

Războiul este mijlocul prin care bancherii de la centru avansează către scopul lor de întemeiere a unui guvern mondial totalitarist. Rakovski spune că Troţki s-a aflat în spatele uciderii Arhiducelui Ferdinand (fapt care a aprins scânteia celui de-al doilea război mondial). El îşi aminteşte fraza pe care a rostit-o mama celor cinci fraţi Rothschild: „Dacă fiii mei vor vrea astfel, atunci nu va fi niciun război". Aceasta înseamnă că ei, şi nu împăraţii, erau arbitrii, stăpânii păcii şi ai războiului. Sunteţi în stare să vă imaginaţi consecinţa unui

asemenea fapt de importanţă cosmică? Nu are războiul deja o funcţie revoluţionară? De atunci, fiecare război a însemnat un pas uriaş către comunism.

După uciderea lui Walter Rathenau (membru Illuminati şi ministru de externe al Republicii Weimar) în 1922, illuminaţii au conferit poziţii politice şi financiare numai intermediarilor, spune Rakowski. „Evident, persoanelor care erau de încredere şi loiali, fapt ce putea fi garantat prin mii de feluri; astfel, se poate afirma că acei bancheri şi politicieni [din funcţiile publice] sunt doar oameni de paie... chiar dacă ocupă poziţii foarte înalte şi apar drept autorii planurilor care sunt întreprinse."

În 1938, Rakovski a enumerat trei motive cu privire la inevitabilitatea celui de-al doilea război mondial. Primul era faptul că Hitler începuse să îşi tipărească proprii bani. „Acesta este un lucru foarte grav. Într-atât de grav, încât depăşeşte toţi ceilalţi factori mai puţin esenţiali şi duri ai naţional-socialismului."

În al doilea rând, „naţionalismul deplin dezvoltat din Europa Apuseană constituie un obstacol pentru marxism (...), necesitatea de a distruge naţionalismul este în sine o cauză suficientă pentru a declanşa un război în Europa".

Într-un final, comunismul nu poate triumfa dacă nu nimiceşte „creştinismul încă viu". El face aluzie la „permanenta revoluţie", ce datează de la naşterea lui Hristos, şi la Reformă, ca la „prima victorie parţială", deoarece a divizat creştinătatea. Aceasta sugerează că există şi un aspect rasial ori religios al „conspiraţiei".

„De fapt, creştinismul este singurul nostru inamic adevărat, dat fiind că toate fenomenele politice şi economice ale statelor burgheze sunt integral creaţiile sale. Creştinismul, de vreme ce controlează individul, este capabil să zdrobească proiectul revoluţionar al statului neutru ori ateist."

Acum, bancherii centrali promovează cel de-al treilea război mondial, de pildă în *Ciocnirea civilizaţiilor*. Înlocuiţi mai sus creştinismul cu islamul.

CONCLUZIE

Credinţele noastre trebuie să se conformeze adevărului, şi nu invers. După câte se pare, adevărul este acela că o mică clică formată din familiile de bancheri evrei şi din aliaţii lor non-evrei din familiile din fruntea ţărilor Europei şi Americii au uzurpat controlul creării banilor şi, prin aceasta, au deturnat destinul întregii omeniri.

Oligarhia financiară mondială deţine şi controlează cele mai mari corporaţii din lume, structuri media, agenţii de spionaj, societăţi secrete, universităţi, politicieni, fundaţii, think tank-uri şi ONG-uri. Se pare că tot ea domină şi crima organizată.

Evenimentul de la 11 septembrie, războiul împotriva terorismului şi războiul împotriva Irakului sunt parte a unui proces prin care această oligarhie financiară mondială îşi sporeşte bogăţia şi controlul. Ţinta finală este fondarea unui stat poliţienesc mondial, în care masele să fie deposedate de bogăţia, de libertatea şi, posibil, de vieţile lor.

Neoconservatorii sunt de fapt neocomunişti. Ei periclitează securitatea fraţilor lor evrei (ca şi pe cea a tuturor americanilor) prin maşinaţiile lor răuvoitoare. Evreii ar trebui să îmi urmeze exemplul şi să îi repudieze.

Oligarhia vrea ca noi să o percepem ca pe o „chestiune evreiască". În acest mod, vina ar putea fi abătută către evreii nevinovaţi, pentru ca mai apoi tot ei să catalogheze reacţia negativă ca „ură" şi „prejudecată". Problema rezidă mai cu seamă în faptul creării banilor (credit), care a dus la o incredibilă concentrare a bogăţiei şi puterii în mâinile câtorva oameni.

Aproape oricine a cunoscut „succesul" în societate, fie el evreu ori nu, trebuie, de voie ori de nevoie, să colaboreze cu oligarhia financiară mondială. Instituţiile noastre religioase, culturale şi politice au fost subminate. Aceasta explică falsa calitate a vieţii sociale din Occident.

Să ne amintim ce a spus Hristos: Dumnezeu este iubire. Dumnezeu este mai puternic decât forţa satanică ce ţine lumea în robie. Însă voia Lui nu poate fi împlinită dacă oamenii nu se fac lucrători ai ei.

Oricare ar fi preţul, mai mult ne va costa dacă nu facem nimic. Belşugul de care ne bucurăm acum este parte a unui vechi complot de a momi şi înrobi omenirea.

EPILOG

Ce se poate face?

Trăim într-o epocă decadentă care vrea soluţii facile. Nu ai cum să repari rapid o asemenea dezordine. Oamenii bogaţi şi puternici subminează rasa umană de 300 de ani încoace. Clica satanică a bancherilor de la centru treptat ne degradează şi ne colonizează. În general vorbind, „liderii" noştri sunt complici la înrobirea noastră. Oamenii care sunt promovaţi în domeniul cultural, politic şi al *big business-ului* sunt în cel mai rău caz nişte trădători criminali şi perverşi, iar în cel mai bun caz nişte oportunişti şi nătărăi. Prezenta noastră prosperitate are rolul de a ne face să ne complăcem în această stare şi de a deveni docili.

Aceasta este o bătălie dusă pentru mintea şi sufletul omenirii. Liniile frontului le constituie familia, rasa, religia şi naţiunea. Trebuie să ne educăm familiile, prietenii şi vecinii. Concetăţenii noştri sunt oameni bine-intenţionaţi, care au fost amăgiţi. Ei reprezintă un uriaş adormit care trebuie să fie trezit. Să ne apărăm identitatea colectivă şi să ne împotrivim tiraniei prin toate mijloacele legale. Dacă ei vor încerca să interzică adevărul (de exemplu, prin etichetarea ca „discurs instigator la ură"), să îi sfidăm. Adevărul este tot ceea ce contează; adevărul este singurul lucru care ne va salva. Luciferienii sunt dependenţi de înşelare. Evenimentul de la 11 septembrie i-a demascat. Milioane de oameni au aflat teribila realitate. Oamenii curajoşi ies în faţă. Îşi fac apariţia dezertori. Până la urmă, noi avem o mişcare de protest pe care nu o sponsorizează elitele. Până la urmă, va exista un val de proteste care îi va face pe duşmanii lui Dumnezeu şi ai omului să dea înapoi. Fiecare dintre noi are un dar deosebit. Jucaţi-vă rolul.

BĂRBAŢII CU SUCCES LA FEMEI

Ca într-o zicere zen cu tâlc, bărbaţii care au succes la femei nu au nevoie de ele şi nu şi le doresc. Nu se prefac. Pur şi simplu nu au nevoie de ele şi nu le doresc.

Testaţi inversul acestei formulări. Sunt femeile atrase de bărbaţii care le adoră? Poate doar pe termen scurt. Însă, în ultimă instanţă, femeile nu vor să fie idealizate. Vor să fie percepute şi iubite pentru ceea ce sunt ele de fapt. O femeie adevărată este prin natura ei întrucâtva pasivă. Ea nădăjduieşte că soţul ei îi va umple viaţa de sens. Aşadar, nici pe departe nu râvneşte ca ţelul LUI să îl constituie propria ei persoană.

Această gândire înţeleaptă mi-am însuşit-o mult prea tardiv pentru a-mi putea servi drept călăuză în viaţă. În pofida faptului că nu mi-a lipsit nici isteţimea şi nici o oarecare doză de succes, mi-am irosit viaţa sentimentală pozând în postura disperatului care se înjoseşte cerşind. Am fost programat de mass-media şi de sistemul educaţional să consider sexul şi dragostea - dar mai cu seamă sexul - ca pe nişte condiţii absolut necesare dezvoltării mele personale. Am fost învăţat că acestea erau cele mai preţioase experienţe pe care viaţa le are de oferit. Cu alte cuvinte, am fost atras într-o religie seculară ocultă care gravita în jurul... femeii.

Eşec programat

Prin programarea sa, „ocultura" atotstăpânitoare a ţintit către realizarea eşecului vieţii mele. M-a învăţat să idealizez femeile atrăgătoare, să mă închin înaintea „aurei lor de zeiţe", să am nevoie ca ele să mă defineasc ă în personalitatea mea. În acelaşi timp, femeile au

fost programate să creadă că ele sunt mai speciale şi mai importante decât sunt de fapt. În dinamica heterosexualităţii, femeile îşi învestesc soţii cu putere prin cedarea puterii lor lumeşti şi primirea în schimb a puterii masculine, exprimată sub forma iubirii. (Bărbaţii vor putere; femeile vor dragoste.) Însă, fără să fie conştiente de acest fapt, femeile au fost ghidate să tânjească după putere şi să-i efemineze pe bărbaţi.

Femeile atrăgătoare sunt arareori înfăţişate într-o lumină proastă în filme ori la televizor. Din contră, regula este următoarea: forţa de seducţie echivalează cu superioritatea morală. Dacă vreo persoană lipsită de farmec este castă, sunt mari şanse ca aceasta - bărbat ori femeie - să fie malefică. Nu-i deloc de mirare că am alergat după himere. Nu-i de mirare că mariajele mele s-au clădit pe amăgiri.

Haideţi să analizăm această chestiune într-un cadru mai extins şi vom constata că lumea modernă nu şi-a propus să lucreze conform ţelurilor supreme sădite în noi de către misteriosul Creator al întregului univers. Înadins ignoră inerentele legi naturale şi morale care ne asigură o dezvoltare sănătoasă. Mai degrabă, societatea modernă este focalizată pe satisfacerea lăcomiei unui grup de psihopaţi. Se face uz de înşelăciune şi popularitate nejustificată pentru a-l trăda pe om şi a-L trăda pe Dumnezeu. O putere satanică extrem de bine organizată, illuminaţii, vor să suprime orice fel de idee a existenţei unui plan divin şi a unei alcătuiri universale. Vor să scadă nivelul moral şi să degradeze rasa umană pentru a ne coloniza. Ei se află îndărătul imperialismului occidental, care acum, odată cu Noua Ordine Mondială, se întoarce împotriva noastră.

Ei se folosesc de sex ca să distragă oamenii de la maşinaţiile lor. Sexul este o funcţie de reproducere. Este înzestrat cu o oarecare aură feerică şi stringenţă pentru a exista siguranţa producerii sale. În locul unei scur-

te etape de procreare, illuminaţii au transformat sexul într-o obsesie de-o viaţă întreagă. Scopul este acela de a ne imbeciliza. Aţi văzut reclamele pentru disfuncţiile erectile? Aceste medicamente ne sunt destinate tuturor. Indivizii din reclamă au trecut pe linia moartă şi au pierdut orice fel de control asupra existenţei lor. Sunt atât de preocupaţi să copuleze, încât au lăsat curcanul să se ardă, casa să se inunde, câinele de izbelişte. (Cam aceasta este situaţia.)

Judecând după cele ce le vedem la MTV, generaţia tânără este completamente obsedată de relaţii pe termen scurt, bazate pe sex. „Mă simt atras/ă de tine." „Nu-mi dau bine seama ce anume vreau." O femeie s-a culcat cu 200 de bărbaţi pe care i-a cunoscut pe internet. Nu va fi niciodată în stare să îşi lege destinul de unul singur. Generaţia tânără a fost redusă la nivelul de muşte ameţite, care abia de pot raţiona.

Majoritatea perversiunilor sexuale provin din faptul că sexul trece drept un scop în sine, separat de procreaţie, de dragoste şi de căsătorie. Curentul ce încurajează promiscuitatea şi declinul familiei, înfăţişat ca „progres", a fost pus la cale de către illuminaţi în urmă cu decenii. În antiutopia lui Aldous Huxley, *Minunata lume nouă* (1932), monogamia este o perversiune îmbibată de egoism. A pune bazele unei relaţii este o infracţiune. Cuvintele „mamă" şi „tată" sunt obscene. Viaţa debutează într-un incubator, operaţiunea avându-şi punctul de plecare în fertilizarea embrionilor selecţionaţi. Copiii sunt supuşi spălării pe creier vreme de 12 ani, printr-o permanentă repetare a axiomelor aprobate de stat. Aceasta este lumea în care păşim, pe măsură ce illuminaţii ne smulg din mâini jucăriile şi ne pun în schimb pilulele Viagra-Prozac-Soma. Ne transformăm în nişte zombi din cauza unor erecţii ce se întind pe durata a şase ore.

„Atâta vreme cât iubirea, chiar şi cea mai plăpândă, a bărbatului faţă de femeie nu este distrusă, mintea acestuia este ca prinsă în nişte cătuşe, asemenea viţelului care suge de la mama sa." (Buddha)

În tinereţea mea am fost la un moment dat cuprins de un zel religios şi m-am gândit să mă fac monah. Am renunţat însă la acest gând, socotind că eram ca un fel de hamburger rumenit doar pe o parte. Atâta vreme cât tânjeam după iubirea femeii şi după sex, nu puteam fi tocmai pregătit pentru un asemenea pas. Acum am ajuns la 59 de ani şi am o căsnicie fericită, după alte trei ratate. Având la activ nenumărate ore de amor şi analizând cu sârguinţă femeia, pot spune cu siguranţă că sexul şi aventurile romantice sunt în mare parte o chestiune ce ţine de hormoni şi de programare mentală. Bărbaţii nu au nevoie de femei ca să se împlinească pe plan spiritual. Au nevoie de ele doar ca să îşi dea seama că de fapt nu au nevoie de ele.

Iubirea este sentimentul care creşte odată cu trecerea timpului atunci când un bărbat şi o femeie se întovărăşesc în duh de încredere, înţelegere şi sprijin reciproc. Orice alt fel de iubire este adoraţie, iar pe aceasta se cade să I-o dăm numai lui Dumnezeu.

Împlinirea pentru un bărbat vine din descoperirea scopului pentru care a fost creat şi din atingerea lui. Dumnezeu a rânduit fiecărui bărbat o misiune. Un bărbat devine bărbat în clipa în care începe să creadă în el însuşi şi nu pune mai presus de el niciun alt bărbat şi nicio femeie. Acest gen de bărbat nu are nevoie de femei decât pentru a-l ajuta să-şi ducă misiunea la îndeplinire. Acesta este bărbatul adevărat pe care o femeie adevărată şi-l doreşte alături.

„SENTIMENTUL DE POSESIUNE" ESTE PARTE A CĂSĂTORIEI

Recent, soţia mea m-a întrebat de ce o iubesc. În loc de a enumera splendidele ei calităţi, am răspuns simplu şi onest: „Deoarece îmi aparţii".

Cu riscul de a fi politic incorect, voi afirma că ceea ce bărbaţii caută în căsătorie nu este nici o frumuseţe perfectă, nici o minte sclipitoare, nici partide uluitoare de sex, ci pur şi simplu sentimentul de a „poseda" o femeie. Cu alte cuvinte, ceea ce caută ei este *un anume grad de posesie şi putere*. (Uau! Ca să vezi!)

Şi mai cred că multe femei nutresc în inima lor dorinţa complementară, anume aceea de a „aparţine" în întregime soţului lor.

Aceasta este cheia către realizarea intimităţii, modul în care doi oameni devin una. Când un bărbat câştigă iubirea unei femei, ea i se încredinţează lui cu totul. Şi, desigur, el îşi doreşte să fie vrednic de responsabilitatea aceasta pe care şi-a asumat-o.

Astfel, o femeie îi conferă soţului ei putere. Bărbaţii şi femeile sunt meniţi să se completeze reciproc, nu să se ia la întrecere ori să se războiască. Majoritatea căsniciilor se destramă din cauza luptei pentru a înşfăca puterea.

Când meditez la căsnicia mea, cea mai mare mulţumire izvorăşte din simplul fapt că soţia mea este „a mea". Le face pe restul femeilor să fie redundante. Nu am neplăcutul sentiment că vreuna dintre ele ar putea avea ceva ce eu caut cu înfrigurare. Am tot ce îmi pofteşte inima. Soţia mea îmi este sprijin în realizarea năzuinţelor mele. Iar în ceea ce o priveşte pe ea, din această legătură dobândeşte ocrotire şi iubire.

Originea acestui „sentiment de posesiune" este cât se poate de reală şi de logică. Bărbaţii simt nevoia să „posede pântecele" soţiilor lor, pentru a se asigura că

ele nu vor zămisli copilul altui bărbat. Femeile tânjesc să poarte un prunc care să fie rodul iubirii lor şi al făgăduinţei reciproce de a clădi o relaţie trainică.

Căsătoria presupune cedarea puterii lumeşti a femeii în schimbul dobândirii iubirii şi ocrotirii. De la sine înţeles, femeile îşi vor păstra alte forme ale puterii, de pildă aceea ce ţine de sfera esteticului, a emoţiilor, a intelectului etc.

Atmosfera în care ne ducem zilele este însă nocivă întemeierii unei căsătorii. Bancherii illuminaţi (masoni) de la cel mai înalt nivel, care ţin frâiele politicii, educaţiei şi culturii, au lansat un perpetuu război acestui mod sănătos de funcţionare a căsătoriei, prin zdruncinarea încrederii femeilor în bărbaţi.

Bărbaţii sunt nişte „abuzatori" iresponsabili. Căsătoria este mediu al exploatării şi oprimării. Femeile trebuie să fie „independente". Cum e posibil ca o persoană să aparţină alteia? Femeile trebuie să fie „puternice şi independente". Cu cât e mai mare cantitatea de sex, cu atât mai bine. Şi lista stupizeniilor de acest soi poate continua...

Femeilor, dacă sunteţi ahtiate după independenţă, atunci la ce bun să vă căsătoriţi?

Ca să o spunem pe şleau, liderii noştri politici „feminişti" sunt nişte zevzeci şi oportunişti, în cel mai bun caz, şi, în cel mai rău, nişte trădători. Nici un guvern onest nu va permite ca femeile şi bărbaţii să fie întărâtaţi unul împotriva celuilalt.

Sex and The City

O cititoare trecută puţin peste vârsta de 20 de ani scrie că serialul de televiziune *Sex and the City* a modelat fetele din generaţia sa. Acest citat cu tentă lesbiană este deviza după care se comportă: „Poate că prietenele

noastre ne sunt sufletele-pereche, iar tipii nu sunt decât nişte fiinţe cu care să ne distrăm".

Tânăra din zilele noastre „nu pune niciun fel de preţ pe mariaj ori pe relaţia de iubire cu un băiat; mai degrabă, se dedă sexului accidental cu diverşi tipi şi mizează pe satisfacerea laturii emoţionale şi a comunicării interpersonale din relaţia cu prietenele sale", scrie corespondenta mea.

„A influenţat toate fetele de vârsta mea, deoarece ele găsesc că e un lucru remarcabil să te culci cu unul şi cu altul – de parcă a fi femeie uşoară e o chestie care ţi-ar conferi statutul de «femeie puternică»..."

În mod paradoxal, serialul este despre patru femei de carieră în deplină maturitate, care doresc căsătorie şi/sau familie şi care realizează că sunt incompatibile cu bărbaţii. Motivul este neîndoios acela că, din cauza spălării pe creier feministe (lesbiene), ele cred că bărbaţii şi femeile sunt identici. Ele sunt confuze – vor să controleze bărbatul şi în acelaşi timp vor să fie posedate. Au pierdut arta iubirii feminine (anume aceea de a şti cum să-ţi abandonezi fiinţa, să te încredinţezi bărbatului şi să îl investeşti cu putere).

În mod similar, feminismul i-a influenţat pe bărbaţi să râvnească sexul şi să-şi prelungească perioada adolescentină în loc să se angajeze într-o căsnicie. A subminat şi efeminat bărbaţii în aşa măsură, încât ei nu mai sunt în stare nici să pretindă de la o femeie să le dăruiască încrederea ei, nici, în caz că o dobândesc, să fie la înălţime, răsplătind-o.

Aşa se face că femeile din *Sex and the City* sfârşesc mai mereu într-un întreg şir de aventuri amoroase care nu le împlinesc, cu bărbaţi faţă de care le este imposibil să se lege sentimental. Nu sunt în stare să se angajeze într-o relaţie şi să se mărite, şi, prin urmare, suferă din cauza fixaţiei infantile. Însă, pe tot parcursul aventurilor lor, se consolează una pe cealaltă în jurul

unei ceşti de cafea ori hoinărind prin magazine şic, minţindu-se că şi-au sacrificat căsătoriile în numele principiilor de libertate feminină şi că prietenia ce le leagă este mai presus de dorinţa arzătoare care le animă, pe care în van şi-o tăgăduiesc.

Când o femeie alege un bărbat pe care să îl iubească, ea se va lăsa în seama puterii sale de discernământ şi a autorităţii sale. Doar cu un astfel de bărbat ar trebui să se mărite, cu unul faţă de care se poate comporta în acest fel. Aidoma, unui bărbat îi este peste poate să nutrească dragoste faţă de o femeie care îl înfruntă permanent.

Sexul este simbolul sacru al posedării heterosexuale, al intimităţii şi exclusivităţii. Cu cât o femeie aparţine mai multor bărbaţi din punct de vedere sexual, cu atât scad şansele ca ea să aparţină vreodată cu adevărat unuia singur.

Nu este deloc o coincidenţă faptul că producătorul serialului *Sex and the City*, Darren Starr, este homosexual. Eu am definit homosexualitatea ca pe „incapacitatea de a realiza o legătură permanentă cu un membru de sex opus, cauzată de confuzia cu privire la propria identitate sexuală, rezultând de aici fixaţia infantilă". Heterosexualii sunt supuşi ingineriei sociale pentru a se încadra acestei caracterizări.

A poseda în mod inteligent

Nu ai cum să câştigi încrederea unei femei încercând să o domini ori să o sufoci. Ceea ce trebuie să faci este să îi arăţi felul în care înţelegi tu să îţi duci viaţa şi să o inviţi să ocupe un loc de onoare *în existenţa ta*.

Se cade să îi respecţi personalitatea. De pildă, nu încerca să îi impui ideile tale. În chip firesc, trebuie să te îndreptăţi către cineva care simte afinitate faţă de tine.

Dar să fii cu băgare de seamă să nu te aventurezi în căutarea propriei tale clone. În plus, să preţuieşti viziunea ei asupra lumii şi să te bucuri de diferenţele dintre voi.

Primesc scrisori de la bărbaţi care se plâng că femeile din viaţa lor nu pot accepta ideea existenţei unei „conspiraţii". Şi ce dacă? Chiar vrei ca nebunia să capete dublă proporţie? Dacă ceea ce afirmăm este adevărat, va deveni evident pentru toată lumea până la urmă. Oamenii care posedă adevărul nu trebuie să îl impună altora cu forţa.

Un alt exemplu. Refuz să îmi închipui că un bărbat poate să insiste să facă sex cu soţia lui dacă aceasta nu are chef. Nu există un mod mai rapid de a îndepărta o femeie de un bărbat şi de o face să refuze sexul. (Evident, dacă ea nu vrea niciodată sex, mariajul este terminat.)

Pe de altă parte, un bărbat nu trebuie să îşi lase soţia să se implice în activităţi care să o pericliteze pe ea ori căsnicia lor.

Concluzie

Când un bărbat iubeşte o femeie, el vrea ca ea să fie fericită. El vrea ca ea însăşi să îşi dorească să îi aparţină lui.

Nu spun că toate căsniciile trebuie să fie astfel. Nu spun nici că mariajul meu este perfect. Până nu încerci pe pielea ta, n-ai cum să ştii cum e mai bine. Ceea ce funcţionează în cazul tău este cea mai bună opţiune.

Nu pot afirma că multe căsnicii acordă atenţie „sentimentului de posesiune". Dar, dacă nu greşesc, calitatea pe care bărbaţii trebuie să o caute este receptivitatea feminină, adică capacitatea ei de a iubi, de a-şi dărui încrederea, de a se abandona cu totul partenerului ei.

Mesaje de la cititori

„Nu ştiu cine sunteţi, ori care vă este religia, ori unde aţi stat ascuns până acum. Cert este că acum împart tuturor cunoscuţilor mei articolele dumneavoastră. Când v-am citit studiul, o parte din mine pur şi simplu a explodat precum o «bombă a adevărului». Vă sunt foarte recunoscătoare că v-aţi ridicat glasul împotriva feminismului, homosexualităţii şi a multor altor lucruri din cultura noastră care au un efect atât de nociv asupra familiilor. Îl voi ruga pe rabinul nostru să publice adresa site-ului dumneavoastră în revista noastră săptămânală." (Jean)

„Eu personal mă simţeam din ce în ce mai disperat văzând evidenta domnie a răului pe această planetă; mi-aţi insuflat un strop de nădejde." (Ian)

„Mi-aţi deschis ochii. Mulţumesc." (Anonim)

„Pe legea mea, Henry, mă laşi mască de fiecare dată. Sunt uimită de forţa şi simplitatea scrisului tău. Ţi-am adoptat perspectiva asupra lucrurilor, care iniţial era cât se poate de contrară modului în care fusesem educată. Că încep să mă vindec îmi devine din ce în ce mai clar..." (Eileen)

„Articolul tău pune atât de bine punctul pe i, încât e aproape înfricoşător. Lucrurile despre care vorbeşti îmi sunt cunoscute de foarte multă vreme, dar nu am putut să le exprim atât de bine ca tine. Îţi mulţumesc pentru că scrii şi spui adevărul!" (Charlene)

„Domnule Makow, în primul rând vreau să vă mulţumesc. Articole dumneavoastră m-au făcut să îmi vin în fire." (Alicia)

„Savethemales.ca este un site important ce prezintă o plajă largă de mijloace prin care cultul Illuminati a controlat/modelat societatea în trecut şi în prezent (articolele sale sunt foarte concise, uşor de citit şi foarte interesante/pline de informaţii)." (Facebook, Universitatea din Toronto)

„Excelent site, domnule Makow. Sper că o veţi ţine tot aşa multă vreme de acum înainte. N-am sesizat niciodată planul din spatele Noii Ordini Mondiale, dar mulţumită dumneavoastră am acum o profundă înţelegere asupra sa şi voi începe «să răspândesc Cuvântul!!!» Totul se leagă acum." (Moira)

„Aştept cu nerăbdare să văd ce mai prezentaţi în fiecare săptămână; este un fel de dependenţă!" (Abusaad, Singapore)

„Cred că materialul expus pe acest site este o lectură obligatorie de cea mai mare importanţă pentru orice tânăr cu mintea trează, care încearcă să îşi croiască drum prin jungla acestei lumi. Explică cum stă treaba cu Noua Ordine Mondială, ... precum şi cum a influenţat mişcarea feministă relaţia dintre bărbat şi femeie şi cum a dus la sfărâmarea unităţii familiale, dezastru care s-a răspândit mai apoi şi asupra societăţii în întregul ei; de asemenea, şi despre cum sexul a dus la denaturarea mentalităţii generale şi la pervertirea societăţii ... totul fiind un plan bine ticluit. Un material extrem de important." (Lyra, Noble Realms Forum)

CUPRINS

Nota editorului 5
Cuvânt înainte 7
Despre autor 10

INTRODUCERE: Asaltul asupra societăţii heterosexuale 13

PARTEA ÎNTÂI:
Feminism, comunism şi Noua Ordine Mondială
Betty Friedan. *„Mami" era comunistă* 39
Gloria Steinem. *Cum s-a folosit CIA-ul de feminism ca să destabilizeze societatea* 43
Feminismul roşu. *Comunismul american şi originile emancipării femeilor* 49
Comunismul. *Înşelăciunea utopică de pe Wall Street* 55
„Monoloagele vaginului". *Impasul feminismului* 61
Violenţa domestică. *Zorii statului feminist poliţienesc* 65
Ordinul Illuminati. *O conspiraţie monstruoasă dincolo de orice imaginaţie* 71
Femeile în toiul luptei. *Armata ridică război asupra genului tău* .. 77
Helen Gurley Brown. *Transformarea femeilor în prostituate corporatiste* 84
Lamentaţie. *„Feminista din mine suferă"* 87
Feminismul poate fi tratat. *Dacă este diagnosticat din timp.* 90

PARTEA A DOUA:
Homosexualitatea şi hetero-homosexualitatea
Între a ne amăgi şi a fi amăgiţi. *Este comportamentul gay maladiv?* 95
Fixaţia infantilă. *Playboy şi Revoluţia (homo) sexuală* 99
Căsătoria dintre persoanele gay. *Societatea heterosexuală se află sub asediu* 105
Frica de prădătorii gay. *Confesiunile unui „homofob"* 113
Propaganda prin literatură. *„Un tramvai numit persecutarea heterosexualilor"* 118
Agenda homosexuală în campusul universitar. *Iată pădurarii gay!* 123
Irshad Manji. *Reformatoarea musulmană lesbiană lucrează pentru Noua Ordine Mondială* 127

Hugh Hefner. *De ce oricepornograf estegay* 132
Betty Friedan. *Geneza unei feministe* 137
Josnică şi destrăbălată. *Cum a ucis feminismul curtarea în campus* 143
Fetele sunt luate de val. *Tânăra domnişoară este o târfă* 147
Uneltirea răului. *Suntem programaţi mental să devenim gay* 152

PARTEA A TREIA:
Cum funcţionează heterosexualitatea

Cum am devenit un „mench". *Revendicându-mi identitatea furată de feminism* 156
Revendicarea puterii masculine. *În Epoca Viagra* 162
Dragostea bărbatului. *Oglindeşte dragostea lui Dumnezeu faţă de creaţie* 167
Bărbaţii trebuie să apere femeile feminine. *(Altfel le vor pierde)* 170
Puterea abandonului sexual. *De ce feministele sunt adeseori frigide* 175
Efectul privării sexuale asupra femeilor. *(Femeile au nevoie să fie iubite)* 179
Bikini versus burka. *Destrăbălarea femeilor americane* 184
Pretinzând iubirea. *Cum derapează căsătoriile* 187
Femeile sunt „de nestăpânit". *A venit vremea să redevenim bărbaţi* 190
De ce îşi pierd bărbaţii interesul faţă de femei. *Bărbaţii castraţi nu pot iubi* 193
Recurgând la câini pentru a avea o familie. *Iubirea face viaţa dulce* 197
Feminismul le lipseşte pe fete de dragostea tatălui. *Fetele au nevoie de validare* 199
Autocontrolul. *Stăpânirea impulsului sexual masculin* 206
Angoasă. *Bărbaţii nu trebuie să presteze* 212
Sexul şi aventurile romantice – o pedalare în gol. *Elitele exploatează şiretlicul firii* 215
Arta feminităţii pe cale de dispariţie. *Fascinanta feminitate* 219
Precizarea nevoilor proprii. *Iubirea se bazează pe dependenţă reciprocă* 222
Lilith. *Rădăcinile oculte ale feminismului* 226
Incorect politic. *Sfat pentru tineri* 230
Dragoste ori sex. *Ce vrem de fapt?* 235

PARTEA A PATRA:
Francmasoneria, controlul mental şi Societatea Illuminati

Francmasoneria. *Dorinţa de moarte a omenirii* 242
Îndoctrinare. *Cum îşi trădează universitatea studenţii* 247
Tavistock. *Cum se joacă elitele de-a Dumnezeu* 253
Cultura modernă. *Rădăcinile iudeo-masonice ale „culturii" moderne* 258
Marxismul cultural. *Fundamentul fraudulos al culturii moderne* 264
Înfiorător. *Este clădirea Adunării Legislative locale un templu păgân camuflat?* 269
John Kerry. *Şi arta sovietică a controlului mintal* 275
Reclamele de la televizor. *Corporaţiile au o agendă socială subversivă* 279

SERIA „SIMFONIA ROŞIE"

Partea întâi - Clanul Rothschild dirijează „Simfonia Roşie". 286
Partea a doua - Exterminat! Revelaţia finală a francmasoneriei 295
Partea a treia - Bancherii de la centru vor controlul totalitar 299

EPILOG: Ce se poate face? 305

Anexe:
Bărbaţii cu succes la femei 306
„Sentimentul de posesiune" este parte a căsătoriei 310
Mesaje de la cititori 315